

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEART'S
COVE HOTTIES:
BOOK EIGHT

DIRTY LITTLE MIDLIFE DRAMA LILIAN MONROE



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



KIRLI KÜÇÜK ORTA YAŞ DRAMI

HEART'S COVE HOTTIES

KİTAP 8

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

Ücretsiz Romanlar

1. [Georgia](#)
2. [Sebastian](#)
3. [Simone](#)
4. [Georgia](#)
5. [Georgia](#)
6. [Sebastian](#)
7. [Georgia](#)
8. [Georgia](#)
9. [Sebastian](#)
10. [Mia](#)
11. [Sebastian](#)
12. [Georgia](#)
13. [Trina](#)
14. [Georgia](#)
15. [Mia](#)
16. [Sebastian](#)
17. [Georgia](#)
18. [Georgia](#)
19. [Sebastian](#)
20. [Georgia](#)
21. [Sebastian](#)
22. [Georgia](#)
23. [Simone](#)
24. [Georgia](#)
25. [Mia](#)
26. [Georgia](#)
27. [Sebastian](#)
28. [Georgia](#)

29. [Sebastian](#)

30. [Georgia](#)

31. [Mia](#)

32. [Sebastian](#)

33. [Georgia](#)

34. [Georgia](#)

35. [Sebastian](#)

36. [Georgia](#)

[Epilog Mia](#)

[Yazar Hakkında Lilian](#)

[Monroe'nun Diğer](#)

[Eserleri](#)

Telif hakkı © 2022 Lilian Monroe Tüm hakları saklıdır.

2. Baskı 2023

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarının önceden yazılı izni olmadan, herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Ancak, incelemelerin amacı için kullanılan kısa alıntılar bu kuralın dışındadır.

Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Qamber Designs

Düzenleme: Shavonne Clarke

Düzeltilme: Jane Beyer

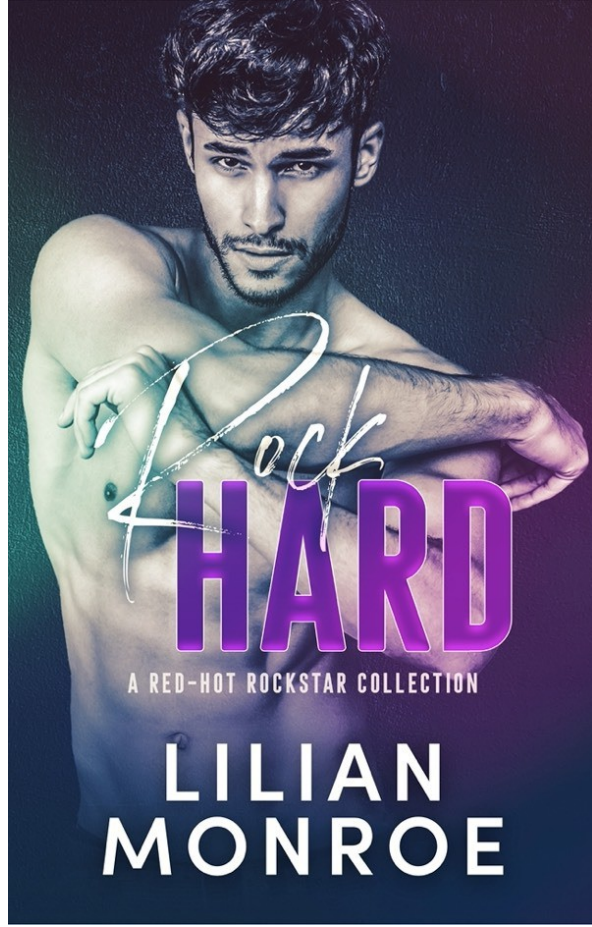
Yayıncı: Method and Madness Publishing PTY LTD PO Box

168 Subiaco, WA, Avustralya 6008

E-kitap ISBN: 978-1-922986-57-3

ÜÇ KİTABIN DOĞRUDAN POSTA KUTUNUZA GELMESİNİ İSTER MİSİNİZ?
SATILMAYA ÇOK SICAK ÜÇ ROCK YILDIZI ROMANINA NE DERSİNİZ?

ROCK HARD SERİSİNİN TAMAMINI ALIN:
WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD



BİR GEORGIA

Sebastian Finch'i öptükten bir saat sonra dudaklarım yanıyor.

Onun yüzüne tokat attıktan 59 buçuk dakika sonra, avucum yanıyor.

Ve tüm bu süre boyunca, düşüncelerim tekrarlanıp duruyor: *Ne yaptım ben?*

Hayır, bu doğru değil. Aslında sormam gereken şey, *O ne yaptı?*

İki yüzlü pislik. Bana doğru yavaşça yürüyüp, belimden tutup, iznim olmadan beni öpmek mi? Otoriter, baskıcı, inanılmaz derecede kaba *bir domuz*.

Yirmi beş yıl kadar sonra, Sebastian hiç değişmedi.

Ve ben! Onun heykeline bakarak, sonunda sanatı anladığımı düşünerek.

O metal ve tahtadan yapılmış soyut bahçe süslemesini görünce bir şeyler *hissetmiştim*. Kare çenesi, güçlü boğazı ve aptal Teksas aksanı dikkatimi dağıtmıştı. Sıcak bir günde dondurma gibi kollarında eriyip, yalanıp tadına varılmayı bekliyordum.

Ne kadar *aptalım*.

Kuvars tezgahıma bir şarap kadehini sertçe vuruyorum, tabanını kırmamak için son anda hareketimi durduruyorum. Sonra kırılmamış kadehe bakıp, onu kırmaya cesaretim olmasını diliyorum.

Elim hala titriyor. Bu adil değil. Sebastian hayatıma girip onu tekrar mahvedemez. On sekiz yaşındayken o küçük Teksas kasabasından ayrıldım. Herkesi geride bıraktım ve *mutluydum*. Şimdi ise...

Kırmızı sıvı en yakın koyu renkli şişeden bardağıma akıyor ve kenarlarından utanç verici bir şekilde sızıyor. Derrick bundan nefret ederdi. Kendimi kontrol etmemi, aşırı duygusal kadınlık duygularımı dizginlememi söylerdi.

Igh.

Sanki eski kocam bu gezegende yaşayan en duygusal insan değilmiş gibi. Ama öfke söz konusu olduğunda ve bu öfke bir erkekten geldiğinde, bu duygu olarak sayılmaz. O dakikalarca, saatlerce bağırıp çağırıp küfredebilirdi, ama histerik olan bendim. *Ben* özür diler, yatıştırır, sakinleştirirdim.

Neden hayatımdaki tüm erkekler bu kadar şehvet düşkününü pislikler? Bende ne var da, *"Onu seç! Senin beceriksiz yaklaşımlarına bayılacak! Ev hizmetçisi ve kişisel neşe kaynağı olarak mükemmel olacak! Senin erkekçe ihtiyaçlarını karşılamaktan başka bir şey istemiyor!"* diye bağıyor? *Onun istekleri, ihtiyaçları veya hırsları hakkında endişelenme. Onları bir çöp küreği ile süpürüp arka kapıdan dışarı atabilirsin. Aslında, bunu kendisi yapacaktır. Sonuçta, süpürmek kadınların işidir.* Erkeklerin beni lanet bir paspas olarak görmelerine neden olan şey nedir?

Değilim! Ben bir CEO'yum, Tanrı aşkına.

Eski CEO. Bunun suçu kimin? O sinsî suratlı, öfke kontrolü sorunu olan piç kurusu.

Boğazımdan bir yudumda kayan şarabın tadını hiç almadan, bardağıma şişenin dörtte birini daha döküyorum.

"Öyle bir gün, ha."

Sıçrayarak, açık ön kapımda duran bir kadına bakmak için dönerim.

Simone, son zamanlarda benden hoşlanmaya başlayan, kısa boylu, kıvrımlı vücutlu bir kızıl saçlı kız. Normal insanlar muhtemelen "Simone benim arkadaşım" derlerdi, ama arkadaşlık kavramı bana o kadar yabancı ki, onun ilgisinden dolayı kendimi gergin hissetmekten alıkoyamıyorum.

Sanki otuz yaşına bastığımda, çevremdeki herkes arkadaşlık kurmayı bırakmış gibi. Onları suçlayamam. Kariyerimle, evliliğimle meşguldüm. Eski arkadaşlarım çocuk sahibi oldu, ev satın aldı, taşındı. Göz açıp kapayıncaya kadar on yıl geçti ve ben yalnız kaldım. Takılmak, "ağ kurmak" ve yalnızlıkla yer değiştirdi.

Şimdi kırk üç yaşındayım ve kadınlar arasındaki dostluk ortamı oldukça kasvetli. Ya da Heart's Cove'a taşınana kadar öyleydi.

Simone parmak uçlarıyla kapıyı biraz daha açarak bana eğlenceli ve biraz da şaşkın bir bakış attı. "Şarap rafına giderken kapıyı kapatmaya bile vaktin olmadı. Ben de hiç böyle bir şey yaşamadım diyemem, ama bugün bunu neyin sebep oldu?"

Kadehimin kenarından somurtarak öfkeli bir yudum alıyorum. "Sebastian Finch."

"Ah." Kalçasının geniş kıvrımıyla kapıyı kapatır, evime girer ve tezgahtan şişeyi alır, uzman gözüyle etiketi inceler.

"Gözlükler yukarıda." Devasa mutfagımda bulunan devasa buzdolabının yanındaki dolabı işaret ediyorum.

Aptal ev. Neden satın aldım ki? Çok büyük. Bu aptal kasabanın dışında olması gerekiyordu, aptal Fringe Festivali'ne ev sahipliği yapan, Sebastian Finch gibi aptal sanatçıların yer aldığı.

Yeni bir başlangıç, ha! Sanırım hayalperestim. Şimdi Kuzey Kaliforniya sahilinde bakmam gereken kocaman bir evim var, oysa asıl istediğim şey bir devekuşuna dönüşüp kafamı kuma gömmek ve boğulup ölmek.

Simone hareketimi takip edip doğru dolabı açıyor. "Harika." Sanki kendi devasa evindeymiş gibi bir kadeh alıyor. Parmakları arasında bir kadeh şarapla, karşımdaki mutfak tezgahına yaslanıp meraklı bir şekilde etrafa bakınıyor. "Güzel yer."

Kaşlarımı çattım. "Güzel ev mi?"

Gözleri benimkilerle buluştu. Odayı geniş bir hareketle işaret etti. "Evet. Güzel bir yer. Yani, senin evin." Bir süre durakladı, sonra "Aslında hiç içeri girmedim" dedi.

"Sebastian'ı sormayacak mısınız?"

"Sana rahatlatan için zaman veriyorum," diyor ve yanımdaki yarısı boş şişeye başını sallıyor. "O iş bittiğinde erkekler konusuna geçebiliriz diye düşünüyorum."

Boğazımın derinliklerinden, sadece saf, içgüdüsel bir tiksinti olarak tanımlanabilecek bir ses çıkar.

"Belki iki şişe," diye düzeltir Simone, şarabını tadıp mutfagın uzak köşesindeki büyük pencereye doğru yürürken. "Vay canına. Manzara harika."

Sert ahşap zeminlerde gürültüyle yürüyerek, çırpınan dalgalara somurtarak bakıyorum. Sebastian'ın sakallarının dokunuşu avucumda iz bırakmış ve ne kadar bacağımın yanına silsem de bu his geçmiyor.

O pisliğin yüzünü öptüm. Neden elimi onun yüzüne koydum ki? *Neyim var* benim?

Simone'nin gözleri benim çılgın hareketlerime kayıyor, sonra tekrar okyanusa dönüyor.

Kendimi sakinleşmeye zorluyorum. "Evet. Bu manzara yüzünden burayı satın aldım." Sanki komşusunun uzamış çitlerinden şikayet eden huysuz bir ihtiyar gibiyim, milyon dolarlık manzaraya bakan başarılı bir kadın değil.

Komik... Başarılı. Bu ne anlama geliyor ki? Benim açımdan bakıldığında, bu hayat kesinlikle başarılı gibi gelmiyor.

Güneş, önümüzde Pasifik Okyanusu'nun üzerinde batarken, su yüzeyinde parıldayan bir ateş izi bırakıyor. Gökyüzü, yanan turuncu ve koyu mor renklerin cümbüşüyle dolu.

Ve tek yapmak istediğim çılgılık atmak. Bir yudum daha şarap içiyorum.

"Seni Google'da aradım," diyor Simone, yanındaki yemek odasındaki avizeyi incelerken. Odaya girip kadife döşemeli sandalyelerimden birinin sırtını parmağıyla okşarken, omzunun üzerinden bakıp gözlerime bakıyor.

Beynimin yarısı, sert bir erkek ağzının benimkine bastırılıp dudaklarımı ayırarak yağmaladığı düşüncesiyle meşgul. Diğer yarısı ise, gelişmemiş bir öfkeyle çılgılık atıyor. Simone'un konuşmasına ayak uydurmak için fazla bir şey kalmadı.

"Ha?" diye soruyorum ve şarabımın geri kalanını yudumluyorum.

"Seni Google'da aradım," diye bağılıyor, ben de kırmızı sıvının kalanını bardağıma döküyorum, şişeyi sallayarak son damlasını da boşaltıyorum. Artık bunu yapabiliyorum, çünkü eski kocam artık omzumun üzerinden bakıp her hareketimi eleştirmiyor. Şişenin kenarını iyice yalıyorum. *Al sana, Derrick. Seni pislik.*

"Oh," diye cevap veriyorum, eski sevgilimle ilgili tüm düşüncelerimi zihnimin nemli, karanlık bir köşesine iterek. Sonra başka bir adam düşüncelerimin ön plana çıkıyor ve onu da o karanlık yere itmek zorunda kalıyorum. "Benimle ilgili ilginç bir şey oldu mu?"

"Mükemmel bir iş kadını, hayırsever ve tabii ki milyarder olmanın dışında mı?" Duraklama. "Hayır. Pek bir şey yok."

Simone'ye katılıyorum, o evin batı tarafındaki küçük oturma odasına doğru yürüyor. Bu odayı okuma odası olarak döşedim, büyük rahat koltuklar, uzun bir kanep ve oturup ya da uzanıp okumak isteyebileceğim her yere bol miktarda çalışma lambası yerleştirdim. Akşamları bu oda sıcak ve rahat bir hale geliyor, ama şu anda beni terletiyor.

Simone lambalardan birini yakıyor, sonra koltuğun kenarına atılmış battaniyeye dokunuyor. "Görünüşe göre sen oldukça önemli birisin, Georgia."

"Doğru ismi aradığından emin misin?"

Simone, benim esprime pek etkilenmemiş gibi görünüyor ve bana düz bir bakış atıyor. "Sahte alçakgönüllülük sana yakışmıyor, bayan."

"Bitter boşanmış ve pislikleri çeken kadın" yazan bölümü de okudun mu?

Bir kahkaha atar. "O kadar ilerlemedim. Wikipedia sayfası oldukça uzun." Gözlerim ile buluştuğunda gözleri parlar. "Bu, belirli bir Teksaslı heykeltıraş hakkında konuşmaya hazır olduğumuz anlamına mı geliyor?"

Koltuğa çöküp lambanın parlak ışığına gözlerimi kısıyorum. Simone lambayı kapatıp karşımdaki kanepeye oturuyor, bacaklarını minderlerin üzerine uzatıyor. Solan güneş, panjurların aralıklarından içeri sızarak tavana ve duvarlara paralel çizgiler bırakıyor.

Simone kolunu başının arkasına kıvrıp içkisini yudumlarken, bana bekleyişle bakıyor. Bu kadın bu evde benden daha rahat. "Acele etme," diyor, ama tam tersini kastediyor.

"Beni öptü."

Bir buçuk dakika boyunca tek aldığım cevap öksürükler ve hıçkırıklar. Simone doğrulur, şarabını kenara koyar ve pembe yanaklarından gözyaşları akıncaya kadar öksürür. Kalkarım, sırtına bir şaplak atarım ve ona bir bardak su getirmek için acele ederim, bu değerli anları öpücük hiç olmamış ve ben de bunu yüksek sesle itiraf etmemişim gibi davranmak için kullanırım.

Sonunda Simone, gözlerinin kenarlarını mendille siler ve uzun bir nefes verir. "Vay canına," der. "Sanırım kızları çağırmamız gerek."

"Hayır" diye cevap veriyorum... tam tersini kast ederek.

Simone çoktan telefonunu kulağına dayamış. Bir bakmışım, şarküteri tabağı, şarap ve arkadaşlar için planlar yapılmış. Boş şarap şişesini geri dönüşüm kutusuna atmaya bile zamanım olmadan kapı zili çalıyor ve kırklı yaşlarındaki bir grup kadın evime akın ediyor.

İlk gelen Fiona, koyu renk saçlarını sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplamış. Onu, şarküteri tabağı taşıyan Jen ile birlikte gelen Candice ve Trina kardeşler takip ediyor.

Annesine bakmak için şehir dışına çıkan Nora ve çocuğuyla evde olan Iliana için bahaneler uydurulur.

Mutfağı ele geçirirler, yiyecek ve içeceklerin bulunduğu ada etrafında toplanırlar. Jen, filo hamuruna sarılmış brie peyniri çıkarır ve fırınıma koyar, fırın bir şekilde ben bakmıyorken sihirli bir şekilde önceden ısıtılmıştır. Dolaplarım açılır ve karıştırılır, şarap doldurulur ve sohbetler ortalığı doldurur.

Hamurla kaplı brie peyniri fırından çıktığında, canlı mutfakta takdir dolu sesler yankılanır. Simone şarap kadehini kaldırıp sessizlik istediğinde (diğer elinde tehlikeli derecede aşırı yüklü bir kraker üzerinde yapışkan peyniri dengeliyor) ve "Hadi işimize bakalım. Sebastian Finch bu gece Georgia'yı öptü ve Georgia bunu pek iyi karşılamadı" dediğinde, ben çoğunlukla kenarda dururum.

Simone onlara dünyanın üç dakika içinde sona ereceğini söyleseydi, mutfağımdaki bayanlar bundan daha fazla şok olamazlardı.

Simone'nin suçlamasını yalanlamak için ağzımı açamadan, biri kapımı yumruklar. O kadar gürültüdür ki, sanki uzun ahşap girişe bir balyoz çarpıyormuş gibidir. Sanki dev bir adam ön verandamda durup çerçeveyi sallıyormuş gibi, bütün ev sallanır.

"Georgia!" diye gürleyen bir erkek sesi duyuldu. "Kapıyı aç, tatlım. Henüz işimiz bitmedi."

Geniş gözler bana dönüyor ve cildimin her santimetresi ısınmaya ve kaşınmaya başlıyor. Bacaklarım jöle sütunları gibi titrerken, tezgahın kenarını sıkıca tutuyorum.

O sesi tanıyorum. O aksanı tanıyorum. Kapımdaki o vuruşları sanki göğüs kafesime vuruyormuş gibi hissediyorum.

Bang. Bang-bang-bang.

"Georgia. ık dışarı ve benimle konuş!"

"Aman Tanrım," diyorum, teselli edilemez
bir halde.

"Aman Tanrım," diye cevaplar Simone, başı dönmüş bir halde.

İki SEBASTIAN

Georgia benden ayrıldığında on sekiz yaşındaydım ve aptaldım. Şimdi kırk üç yaşındayım ve pek akıllı sayılmam, ama onun bana vurmasına ve o kalp şeklindeki kışını sallamasına karşı hiçbir şey söylemeden durmayacağımdan eminim.

"Georgia!" Sesim sert ve sabırsız çıkıyor, çünkü tam da öyle hissediyorum. "Aç şu lanet kapıyı kadın!"

"Anlamadım?" diye kibirli, boğuk bir ses cevap veriyor ve işte kapıda duruyor, bana koyu renk kaşlarını kaldırıp, sanki ayakkabısının tabanındaki köpek pisliğiymişim gibi burnunu kıvırıyor. O bakışı da hatırlıyorum.

On sekiz yaşındayken olduğundan daha güzel. Beni terk ettiğinde olduğundan daha acımasız.

Benim kadını.

Onu öpmek, elektrikli bir çitin etrafına ellerimi dolayarak, çoraplarım kül olana kadar ona sarılmak gibiydi. Bir saniye sonra ağzıma tokat yemem de neredeyse aynı derecede iyiydi.

"Bana 'kadın' deme." "Sen öylesin, değil mi?"

"Gitmelisin."

Bu kadın, Hans Christian Andersen'in ilham kaynağı olan *Kar Kraliçesi* gibi. Ve haklı da, gitmem gerekiyor.

Ama beni burada tutan tek bir şey var. Tek bir an.

Bu akşamın erken saatlerinde onu öptüm ve beyni iyi bir şeyin önüne geçmeden önce, bir an vardı. Yirmi küsur yılı geriye çeviren birkaç saniye, giydiğim bu kuru bedenime yeniden hayat veren bir an.

Çünkü birkaç saniye boyunca, kolum beline dolanmış, diğer elim saçlarına gömülmüş, penisim granit gibi sertleşmişken, Georgia *da beni öptü.*

"Bitmemiş bir işimiz var."

"Ne dediğini hiç anlamadım." Dediğini kibar ve nazik bir şekilde söyledi, ama ben onun öyle olmadığını biliyorum. Onu her şeyden çok istiyorum. Onu soyup vücudunun nasıl değiştiğini ve nasıl değişmediğini görmek istiyorum. Uyluk iç kısmında bulunan üç küçük çili öpmek istiyorum. Vücudu dilimin altında kıvrılırken parmaklarının saçımı çekmesini hissetmek istiyorum. Ona lanet bir ders vermek istiyorum.

Elimi, onun başının yanındaki kapı çerçevesine dayayarak kendimi toplamaya çalışıyorum. "Tatlı Şeftali," diye başlıyorum.

"Bana öyle deme demiştim."

Gözleri, sönük ışıkta karanlık görünüyor. Saçları yumuşak bukleler halinde omuzlarına dökülüyor, sanki hayatımı çekilmez hale getirmek için Olimpos Dağı'ndan inmiş bir Yunan tanrıçası gibi. Dudakları çok pembe ve mükemmel bir şekilde dolgun.

Lise yıllarında ona aşık olduğumda, bir gül yaprağı kadar yumuşaktı. Tatlı, nazik ve kibardı... Ta ki onda bundan daha fazlası olduğunu fark edene kadar.

Şimdi keskin kenarları var, ayrı kaldığımız yıllarda büyüyen bir sertleşme. Gözlerinde o sertliği, kollarını kavuşturduğunda omuzlarındaki gerginliği, bana kaşlarını çattığında kaşlarının arasındaki çizgileri ve sol elinin çıplak yüzük parmağında görüyorum.

Georgia'nın avucunun yüzüme değdiği anda, ruhunun pürüzlü kenarlarının tenime çarptığını hissettim.

Yaş ona yaklaşıyor.

"Georgia," diyorum, istemeden sesim kalınlaşıyor.

Kekeliyor, yutkunuyor ve gözlerini kaçırıyor.

"Sen de beni öptün," diyorum yumuşak bir sesle, ama ikimiz de bunun bir suçlama olduğunu biliyoruz. Bir meydan okuma.

Zeki, ihtiyatlı bakışları benimkilere kayıyor, sonra tekrar uzaklaşıyor. "Geçici bir deliliktir. Şu anda bunu yapmak istemiyorum. Lütfen mülkünden ayrıl."

Gençken de böyleydi, hep zorluyor, meydan okuyordu. Yumuşaklığı ve nezaketi, sert mizacını gizliyordu, ama gerektiğinde bunu göstermekten çekinmiyordu. Her zaman

ona verebileceğimden daha fazlasını hak ediyordu, ama bu, o gittiğinde canımın yanmadığı anlamına gelmiyor.

Sonra sözleri kafama dank eder. Gözlerimi kırıştırırım.

Onun mülkü.

Onu sanat eserimin önünde dururken gördüğümünden beri beni saran sersemlikten kurtuluyorum. Son bir saati, yarı bitmiş projelerle çevrili atölyemde dolaşarak, sadece kollarımda onun tatlı vücudunun hissini düşünerek geçirdim. Kızgındım ve tahrik olmuştum, rahatlayana kadar elimle sikimi okşamaktan kendimi alamadım.

Kısmi rahatlama.

Onu tekrar görmem gerekene kadar yaklaşık dört saniye sürdü. Aramızdaki bu şeyi bitirmem gerekiyordu, belki de yeni bir şeye başlamam gerekiyordu. Onu hava, güneş, su ve barınak gibi ihtiyacım olduğunu biliyordum. Oteldeki yaşlı bayanlardan birinden, eksantrik görünümlü Dorothy'den adresini aldım ve sanki yine on yedi yaşındaymışım gibi buraya koştum.

Bakımlı çimler, pahalı aydınlatma, malikane olarak nitelendirilebilecek çağdaş ev – hayır, *kesinlikle* malikane olarak nitelendirilebilir – ve arabayla yaklaşırken arkasında gördüğüm okyanus parçası, burayı milyonlarca yıl geçse de asla karşılayamayacağımı söylüyor. Özellikle de eski karım tüm mal varlığımı benden aldıktan sonra.

Gözlerim onun çıplak yüzük parmağına, o çok hafif soluk ten rengi şeride kayıyor.

Ve midem bulanıyor.

Beraber olduğu zavallı ahmağı boşadı ve sahip olduğu her şeyi elinden aldı. Geriye doğru sallanıyorum, ayağım çakıl yola basarken çitirdiyor.

Ona, eski karımın bana yaptığı şeyi yaptı — onu kuruttu ve yoluna devam etti, başarısız evliliğinin enkazı üzerinde şişman ve mutlu bir hayat sürdü. Ve ben, zavallı bir aptal gibi, onun kapısında diz çökmüş, onun bir sonraki kurbanı olmak için kaydolmak mı istiyorum? Onun yönüne doğru nefes almama izin vermesini dileyerek bir bez parçasına mastürbasyon mu yapıyorum? O uzaklaştığında, kanaması hiç durmayan ilk yarayı bana açtığı gerçeğini görmezden mi geliyorum?

Hepsi bir öpücük yüzünden—o öpücük sırasında, kollarımda yumuşayıp esnekleştiği tek bir an yüzünden.

Bir erkek ne kadar aptal olabilir? Kadın bir kez benden uzaklaştı, bu yeterli olmalıydı. Yirmi beş yıl önce bana kim olduğunu gösterdi. İnsanlar değişmez. Kadınlar seni kanlar içinde bırakır ve birkaç iyi yerleştirilmiş kelimeyle seni ölüme terk eder.

Bunları *biliyorum*. Bunu ilk elden deneyimledim.

Sanırım sandığımdan daha aptalım, çünkü bunun tekrar olmasını dilemek üzereydim.

Aniden, buradan çıkmak hiç bu kadar önemli görünmemişti. Kalbim çarpıyor. Görüşüm daralıyor.

O, hayatımı tamamlamak için gönderilmiş bir tanrıça değil. O, kükürt ve kıyamet ve fahiş avukat ücretleri. O, ölüm ve yıkım ve bittiğinde asla değdiğini hissettirmeyen akıl almaz seks. Ben yetişkin bir adamım, Tanrı aşkına. Artık sikimin beni belaya sokmasına izin vermemeliyim.

Kafam karışmış bir halde ellerimi havaya kaldırıp çakıl yolda bir adım daha geri çekiliyorum. "Tamam. Anladım. Hayatın güzel olsun Georgia."

O homurdanır. "Olur."

Ben de burnumdan soluyarak, onun haksız yere elde ettiği şatoya bir kez daha bakıyorum. "Bundan eminim."

Gözleri kısılır. "Bunun ne anlama geldiğini sormayacağım. Şimdi git." Çenesini öne çıkarır, tüm tavır ve özgüveniyle, ve bu benim en derinlerime bir kurşun gibi saplanır.

O tehlikeli, ama bir parçam onu yakalayıp, benimle böyle konuştuğu için dizimin üzerine yatırıp, yıllar önce benden uzaklaştığı ve şimdi bu acımasız, güzel kadına dönüştüğü için ona bir ders vermek istiyor.

Ama içimdeki daha büyük kısım, daha akıllı kısım, ondan sonsuza kadar uzaklaşmak istiyor. İhtiyacım olan son şey, beni yol kenarında ölü bir hayvan gibi bırakan başka bir kadın.

"Gidiyorum," diye cevap vermekten kendimi alamıyorum, sonra topuklarımı dönüp, onun değerli mülkünün önündeki temiz asfalt şeritte park edilmiş, tamamen yerinden sırtan kamyonetime doğru yürüyorum. Hiç bu kadar utanmamıştım. Hiç bu kadar utanç duymamıştım. Başka bir kadının tuzağına neredeyse düşecek olduğum için kendime hiç bu kadar kızmamıştım.

Hızla uzaklaşıyorum ve arkama bakmıyorum.

ÜÇ SIMONE

Georgia ve Sebastian'ın yüzleşmesinden bu kadar keyif aldığım başka bir şey olmamıştı.

Ayrıca, biraz da tahrik oldum.

Devam et.

DÖRT GEORGIA

Arkamı dönüp ön kapıya yaslandığımda ilk gördüğüm şey, ne olduğunu açıklamamı sabırla bekleyen bir grup kadın. İlgiyle bakan her yüzünde, zar zor gizlenen bir sevinç beliriyor.

Yüzümü ellerimle kapattım ve inledim.

"Eh," diyor biri, sanırım Fiona. "Bu, fırında pişirilmiş brie peynirinden kesinlikle daha heyecanlıydı."

"Bu da bir şey demek," diye ekliyor Simone, etrafımdan onaylayan mırıldanmalar geliyor.

Yavaşça başımı kaldırıp önümdeki bayanların gözlerine bakıyorum. Trina bana bıraktığım şarap kadehini uzatıyor. Simone nazıkçe dirseğimi tutup beni mutfaktan geçerek okuma odasına götürüyor. Hepimiz çeşitli sandalyelere ve kanepelere oturduğumuzda, nihayet konuşabileceğimi hissediyorum.

"Sebastian ve ben lise aşıklarıydık," diye itiraf ettim.

Odadaki herkes aynı anda nefesini tutar. Bakışlar değişir. Gözler parlar. En çok istediğim şey, tüm bunlar eski bir tarih haline gelene kadar minderlerin altına saklanmaktır.

Ama sonra, Sebastian'ın eski tarih olduğunu düşünmüştüm, ama işte burada, kapımı çalıyor.

"Vay canına," diyor Candice, geriye yaslanarak tavana bakıyor. "Bunu beklemiyordum."

"Teksaslı mısın?" Simone'un kaşları çatıldı. "Bunu nasıl bilemedim?" Telefonunu çıkardı, hızlıca bir şeyler yazdı ve şaşkınlıkla nefesini bıraktı. "Wikipedia sayfanda yazıyor. Bunu nasıl gözden kaçırdım?"

"Amarillo'nun güneyindeki küçük bir kasaba." Eski anıları geri püskürtmek için şarabımdan büyük bir yudum alıyorum. "On sekiz yaşında taşındım."

"Clare, Teksas," diye onayladı Simone. "Nüfus: iki yıl önceki nüfus sayımına göre iki bin dört yüz elli altı."

İkimiz arasında gidip gelen kadınların bakışları tekrar bana döner. Başımı sallarım. "Gerçekten de ıssız bir yer," diye açıklıyorum. "Her yerde at çiftlikleri, inekler, geniş araziler ve çok fazla barın olduğu küçük bir kasaba hayal edin." Hepsine acı bir gülümseme atarım. "Eğer ziyaret etmek isterseniz diye. Ben kesinlikle istemem. On sekiz yaşında San Diego'ya taşındım ve bir daha geriye bakmadım."

Simone gruba, "Georgia bir iş kadınıdır" diyor. "Üniversiteye giderken estetişyen olarak çalışmaya başladı, işletme bölümünden mezun oldu, MBA yaptı ve sonunda iş ortağı Doktor Something-or-Other ile kendi medikal spa merkezini açtı." Vurgulamak için telefonunu sallıyor, ekran hala benim Wikipedia sayfamda. "Marka büyüdü ve Güney Kaliforniya'da yüzden fazla şubesi oldu. O, yüz bakımının Steve Jobs'u gibi bir şey. Ayrıca, iş dünyasındaki kadınlar için bir burs fonu da kurdu."

Odanın her köşesinden geniş gözler bana bakmaya başladı.

Yüzümü buruşturuyorum. "Teknik olarak, MBA'mi almadan önce kendi işimi kurdum, ama evet. Yetişkin hayatım birkaç cümleyle böyle."

"Kızım," diyor Trina. "Bunu nasıl bilmiyorduk?" Simone'a, Fiona'ya, Candice'e, sonra Jen'e dönüyor. "Bunu *nasıl* bilmiyorduk?"

Omuz silkiyorum. "Bazen sanki tüm bunları başka bir kadın yapmış gibi geliyor.

Şimdi kendime bakıyorum ve ona ne olduğunu bilmiyorum."

Sözlerim kararlı ve tarafsız bir şekilde çıkıyor, ama bunların grup üzerinde derin bir etkisi olduğunu anlayabiliyorum. Oda sessizliğe bürünüyor ve tanıdık düşünceler zihnimde dolanmaya başlıyor.

Hatalar yaptım, hem de çok. Güvenmemem gereken zamanlarda güvendim, gaza basmam gereken zamanlarda tereddüt ettim ve almam gereken riskleri aldım. Çalıştım, çalıştım, çalıştım, ama bu büyük, boş evden başka elimde ne var? Bütün bunların anlamı neydi? Kariyerime bu kadar odaklanmasaydım, evliliğim devam eder miydi? *Ben* bencil miydim, bencil miyim?

"Benim tüm kimliğim eski kocamın karısı olmaktı," diyor Fiona, odadaki ağır sessizliği bozarak. Gözlerime bakıyor ve bana hüzünlü bir gülümseme atıyor. "Evliliğime, bir

Bunu hak etmeyen bir adamdı. Boşandığımızda, tamamen kaybolmuştum. Büyük yaşam değişikliklerinden sonra böyle hissetmek normal bence.

"Son birkaç yılımı 'büyük yaşam değişiklikleri' olarak tanımlamak çok nazık bir yorum," diyorum, hissettiğim kadar depresif bir ses tonuyla. "Sanki beni ayakta tutan tüm ateş ve kararlılığımı kaybetmişim gibi."

"Biraz geriye gidebilir miyiz?" diyor Jen, kaşlarını çatarak. Sarı saçları sıkı bir topuz halinde toplanmış. Yumuşak görünümlü beyaz bir tişört ve bol kot pantolon giymiş, pencere kenarındaki koltuğa oturmuş, bir bacağını diğer dizinin altına kıstırmış. "Yani, Sebastian'la lise aşıklaıydınız, ayrıldınız ve Güney Kaliforniya'ya taşındınız, inanılmaz derecede başarılı oldunuz, evlendiniz, boşandınız ve şimdi buradasınız, Sebastian da burada ve sizi öptü, sonra buraya geldi ve temelde sizi tekrar öpmesine izin verilmesini talep etti ve siz onu birkaç kelimeyle kapıdan kovdunuz?"

Jen konuşurken ona dönmüş olan kafalar bana dönene kadar dönüyor.

Başımı salladım. "Evet. Aynen öyle."

Jen'in kaşları daha da çatıldı. "Ama ateşin ve kararlılığın olmadığını mı düşünüyorsun?"

Simone dudaklarını büzerek merakla sorar. "Haklı."

Omuz silkerim.

"Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?" Trina şarabımı doldurur, şişeyi yan sehpaye koymak için eğilirken uzun saçları omzuna düşer. "Heart's Cove'da bir spa mı açacaksın?"

Bu soru karşısında fiziksel olarak geri çekildim. "Hayır."

"Neden?" Simone sorar. "Hayatımın sonuna kadar masaj yaptırmak, epilasyon yaptırmak ve şımartılmak istiyorum ve bu ayrıcalık için sana para ödemek istiyorum. Yüzüme o kadar çok botoks yaptırmak istiyorum ki parlak, gergin ve sürekli şaşkın görünmek istiyorum."

"Bir servet kazanabilirsin," diyor Candice ve herkes onaylayarak mırıldanıyor.

Bardağımı boşaltıp tekrar dolduruyorum, yakut rengi sıvıya bakarak. "Dürüst olmak gerekirse, bayanlar," diye başlıyorum, bakışlarımı kaldırıp sırayla her birinin gözlerine bakarak, elimi odanın içinde gezdirip, artık karanlık olan dışarıdaki manzarayı işaret ederek, "Zaten ne yapacağımı bilmediğim kadar çok param var."

Ne yapacağımı bilemiyorum. Bunu tekrar yapmama gerek yok." Omuz silkiyorum. "Ben... gerçekten zenginim."

Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, ağzımı sıkıca kapattım. Az önce bunu mu söyledim? Gerçekten de ne kadar zengin olduğumu mu övündüm? Ne kadar kaba ve utanç verici. Ne düşünüyordum ki? Sarhoş olmalıyım. Ya da Sebastian kapımı yumrukladığında beynim dışarı çıkmış olmalı. Ya da ben sadece arkadaş edinmeyi bilmeyen kibirli bir ineğim.

Ama önceki tanıdıklarımdan ve sözde arkadaşlarımdan beklediğim gibi bir küçümseme, yargılama ve kaş kaldırma seli yerine, yüksek bir *çığlık* duyuyorum.

Simone uyluğuna vurur. "Tabii ki öylesin!"

Trina başını geriye atıp kahkaha atarken, Jen'in yüzünde akşam boyunca ilk kez bir gülümseme belirir. Fiona kanepeye daha da gömülür, ayaklarını sehpaye uzatır ve bardağını bana doğru kaldırır.

Kanepede yanımda oturan Candice, düşük bir ses çıkarır ve başını sallar. "Bir kadından bunu duymak ne kadar ferahlatıcı?" Şarap kadehini almak için öne eğilir, sonra dönerek bakışlarını bana diker. "Keşke daha çoğumuz senin gibi başarıımızı sahiplenebilsek."

"Bu gerçekten harika bir şey," diyor Simone, sade bir kraker alıp ağzına atarken. Çenesiyle Candice'i işaret ediyor. "O da zengin, ama dürüst olmak gerekirse, Blake Harding ile evli."

Başımı çevirip yanımdaki kadına bakarak soruyorum. "Film yıldızı mı?"

Candice kızarır. "Avrupa'dan döndüğünde onunla tanışacaksın. Eylül ortasına kadar bir film çekiyor."

Birkaç saniye içinde telefonumu elime alıp arama motoruna "*Blake Harding'in eşi*" yazıyorum ve bir saniye bile beklemeden Candice'in tasarımcı kıyafetleri giydiği binlerce fotoğrafı karşımda beliriyor. "Pardon," diyorum, "ne?"

Candice omuz silkiyor ve gülüyor. "Biliyorum."

Aklım karışmış, durumun gerçekliğini kavramaya çalışıyorum. Ben zengin olduğumu itiraf ettiğimde bu kadınlar *gözlerini* bile *kırpmadılar*.

Hiç kıskançlık yoktu, sadece sevinç vardı. Kimse birbirini alt etmek istemiyor, alaycı yorumlar yok, olumsuzluk yok.

"Başka bir yüz bakım imparatorluğu kurmayacaksan," diye sordu Candice, "ne yapacaksın?"

Ağzımı açıp tekrar kapatıyorum. Omuz silkerek, "Bilmiyorum. Boşanmamdan sonra hayatıma devam etmeye ve Heart's Cove'da bir ev satın almaya o kadar odaklanmışım ki, sonrasında ne olacağını hiç düşünmemiştim. Geri kalan günlerimi huzur ve sükunet içinde geçireceğimi düşünmüştüm." diyorum.

İğne düşse duyulur. *Çın çın.*

"Geri kalan günlerin mi?" Simone sonunda şaşkın bir şekilde sorar. Jen uzayan sessizlikte kaşlarını çatıyor. "Kaç yaşındasın?"

"Kırk üç." Onun bakışları altında kıvrınmamak için tüm irademi kullanıyorum.

"Amerika Birleşik Devletleri'nde kadınların ortalama yaşam süresi yetmiş dokuz yıl civarında," diyor gruba, sonra tekrar bana bakıyor. Kaşları çatılıyor. "Yani önümüzdeki otuz altı yıl boyunca ölmeyi mi beklemeyi planlıyorsun? Hayatının neredeyse yarısı daha önünde."

Fiona başını sallar. "Daha önünde uzun yıllar var, kızım."

Rahatsız bir şekilde yerimden kıpırdanıp şarap kadehimi dudaklarıma götürdüm. Gerçek şu ki, kendimi yaşlı hissediyorum. On yıl önce, kocam bana dokunmayı bıraktığında kendimi yaşlı hissetmişim. Onun, göğüsleri henüz sarkmamış 21 yaşındaki genç bir stajyerle beni aldattığını öğrendiğimde kendimi çok yaşlı hissetmişim. Sonra, bir odaya girdiğimde insanların bana daha az ilgi gösterdiğini fark etmeye başladım. Yavaş yavaş, dakika dakika, yüzümdeki her yeni çizgi ve hayatıma eklenen her yıl ile kendimi görünmez hale geldiğimi fark ettim.

Güzel bir sahil şeridinde bir malikane satın almak, yeni scooter'ımı sürmek ve hayatımın temelde bittiğini sessizce kabul etmek kaçınılmaz gibi görünüyordu.

Beni yanlış anlamayın: Ben hala *benim* ve hala hiçbir şeyi çözemediğimi hissediyorum. Kafamda, yirmi beş yaşında olsam da olur. Başkalarının ne düşündüğünü daha az önemsiyorum ve kendimi daha rahat hissediyorum... ama bunun ne kadarı artık çekici olmadığımı kabul etmekten ibaret? En iyi zamanlarımı geride bıraktım. Aynaya baktığımda, bana bir yabancı bakıyor. Sanki hayatım yanımdan geçip gitmiş gibi.

Ne yapmam gerektiğini bile anlamadan ya da fark etmeden.

Derrick ile evlenmek işe yaramadı. Tüm kalbimi verdiğim işim şimdi eski iş ortağım tarafından yürütölüyor. Önemli olduğunu düşündüğüm her şey artık benim değil ve hala hayatı bilmeden tökezleyen naif bir yirmili gibi hissediyorum. Yalnızlığım ve paramla emekli olmak ve belki bir kedi almak dışında yapacak ne kaldı ki?

"Yaşlandım," diyorum, şaka gibi görünmeye çalışarak. "Bekarlığı kabul etsem iyi olur."

"Bunu söyleyen kadın, iki saat önce seksi bir kovboy tarafından öpülen kadın, değil mi?" Simone alaycı bir şekilde saatine bakar. "Bu arada, bize öpücükten bahset."

"Sonunda," diyor Trina. "Biri bu konuyu açsın diye canım çıkıyordu."

Yüzüm birden ısındı. "Öpüştük. Başka ne diyebilirim ki?" "Dil var mıydı? Yok mu?"

"İyi miydi? Kötü müydü?"

"Kokusu nasıldı?"

"İkinci aşamaya geçti mi? Eminim dokunmuştur. Dokunacak türde birine benziyor."

"Ereksiyon oldu mu?"

Son soru hepimizi kahkahalara boğdu. Sonunda elimi havada salladım. "İyi idi. Bir öpücüktü."

Simone kaşlarını kaldırarak meydan okurcasına tekrarlar.

"İyi mi? Evet. İyi."

Fiona'ya bakar. "Eminim çok etkilenmiştir." "Mm-hmm," diye cevaplar Fiona.

Trina, "Ereksiyon sorusuna hiç cevap vermedin. Hepimiz şişkinliği gördük. Sadece tahmin edebilirim" diyene kadar kekeliyorum. Avuçlarını birbirinden ayırıp yavaşça açıyor ve biz kahkahalara boğulana kadar devam ediyor. Bu anda, yaşlılığın tam tersini hissediyorum. Bir pijama partisinde olan bir genç gibi hissediyorum. Yanaklarım ağrıyor ve birdenbire öpücük, bu kasaba ya da Sebastian'ın burada olması konusunda artık paniklemediğimi fark ediyorum. Uzun yıllar sonra ilk kez, gerçek bir destek sisteminin başlangıcına sahip olabilirim.

gerçek bir destek sisteminin başlangıcına sahip olabilirim. En son ne zaman güvenilebileceğim insanlar vardı? En son ne zaman sorumluluk almam gerekmedi?

"Adam buraya geldi ve neredeyse kapısını yıkıyordu," diyor Candice. "Öpücük *onu* hayran bırakmış belli ki."

"Ne yapacaksın?" Bu soru Jen'den geliyor. Gözleri berrak ve anlayışlı, başını eğerek bakışlarımı yakalıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"O seni takip etmekten vazgeçmeyecek," diyor Jen, sanki bu çok açılmış gibi. "Onu uzaklaştırmaya devam edecek misin?"

"Ben..." Sesim kesiliyor. Biraz sarhoşum ve düşüncelerimi toparlamakta zorlanıyorum. Nedense, "evet" kelimesi ağzımdan çıkmak istemiyor.

Bir telefon çalar ve Trina hafifçe küfür eder. Ekрана bakar ve bize özür diler gibi bir bakış atar. "Mac arıyor. Bu akşam dizimizin finalini izleyecektik ve ona sadece bir saatliğine çıkacağımı söyledim."

Simone kendi telefonunda saati kontrol eder ve gözleri fal taşı gibi açılır. "Ben de gitsem iyi olacak."

Toplu bir çıkış başlar, kullandığımız tüm odaları temizler, bulaşık makinesini doldurur ve birbirimize sarılır, öpüşürüz. Bir şekilde, bayanlar sabah Four Cups adlı kafede buluşmak için benden söz alırlar.

Jen, Candice, Trina ve Simone'un şoförü olurken, Grant çok neşeli Fiona'yı almaya gelir.

Hepsi gittikten sonra, geri dönüşüm kutumu boş şarap şişeleri ve maden suyu şişeleriyle doldururken (Fiona ayrılmadan önce su içmeye başlamamızda ısrar etti), mutfak tezgahına yaslanıp derin bir nefes aldım.

Akşam boyunca ilk kez, Sebastian'ı düşünmeme, Jen'in sorusunu düşünmeme izin veriyorum. *Bundan sonra ne yapacağım?*

Bu akşam evime gelen her bekar kadının anlatacak kendi hikayesi var. Hepsi yeniden başlangıç yaptı, hayatları düzelene kadar mücadele etti. Hepsi kalp kırıklığı, boşanma ve travma yaşadıktan sonra hayatlarına aşkı kabul etti.

Lanet olsun, işimi kurmak için mücadele ettim ve şimdi nihayet mutsuz evliliğimden kurtulduktan sonra, bir deliğe girip ölmeye mi hazırım?

Ben bundan daha iyiyim.

Yaşayacak çok hayatım var ve pes etmeye hazır değilim.

Sebastian beni öptü. Ne olmuş yani? Bu bana ona karşı tam bir pislik olma hakkı mı veriyor? Ona *saldırma* hakkı mı?

Ben de *ondan* daha iyiyim.

Kabarık yorgan ve ipeksi çarşafların altında büyük kral yatağıma kıvrılıp, göz maskemi takıyorum ve kararlılığımın güçlendiğini hissediyorum. Derrick'in hayatımdan vazgeçerek boşanmayı kazanmasına izin vermeyeceğim. Sebastian'ın, onun yanımdayken her seferinde kafamın karışmasına izin vererek, aramızdaki her neyse onu kazanmasına izin vermeyeceğim.

Yarın yeni bir gün ve ben yeni bir kadın olabilirim. Param, sağlığım ve arkadaşlarım var ve güzel, yeni bir şehirdeyim. Kimsenin, özellikle de geçmişimden gelen sivri dilli bir hayaletin bunu benden almasına izin vermeyeceğim.

Ayak tabanlarımdan kafa derimin en üstüne kadar *yanıyorum*. Ateş içimden geçiyor, hayat damarlarıma doluyor. Ben bitmiş, yaşlı, modası geçmiş biri değilim. *Ben benim*.

Ve ben yaşamayı bitirmedim. Henüz bitmedi.

BEŞ GEORGIA

Sebastian'ı tokatladığım için suçluluk duyarak uyanıyorum. Uykuya daldığımda vücudumu saran kararlılık, yeni bir şeye dönüşmüştü; pişmanlık ve hatalarımı kabul etme arzusuna çok benzeyen bir şeye.

Sonuçta, Sebastian onu öptüğümü söylediğinde haklıydı. Öptüm ve bundan zevk aldım. Yeni ben öpüşmekten korkmuyor. Hayatının yarısı geride kalan bir kadın, robot olmadığını ve hala bir erkekle seks yapmak istediğini itiraf edecek kadar güçlü.

"Bir erkek" mutlaka Sebastian Finch anlamına gelmez. Aslında, kesinlikle Sebastian Finch anlamına gelmez. Onu öpmekten zevk aldım, ama bunu bir daha yapmayacağım ve ona tokat attığım için de üzgünüm.

Gördün mü? Ben karmaşık, çok yönlü bir kadıyım. Bütün bunlar aynı anda doğru olabilir.

Geçici bir delilik miydi? Belki. On yıl boyunca bastırılmış cinsel dürtüler ya da gerçek bir şey hissetme arzusu da olabilir. Sebastian'ın Sebastian olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Muhtemelen.

Duş alıp güne hazırlanırken, dün geceki konuşma aklımda dönüp duruyor. Heart's Cove'daki bayanlar, zamanımı nasıl geçireceğimi, bir iş kuracak mıyım, Sebastian'ı uzaklaştırmaya devam edecek miyim diye sorarak beni zorladılar.

Boşanmam, olması gerekenden çok daha uzun süren acımasız ve uzun bir savaştı. Sonunda on sekiz ay önce belgeleri imzaladık ve o zamandan beri otomatik pilotta gidiyorum. Beni uyuşukluğa sürükleyen sadece evliliğimin sonu değil, aynı zamanda yirmi yılı aşkın bir sürede kurduğum işimin de sonu oldu. Yas tutuyordum. Geçmişte bu kadar boğulmuşken, geleceği düşünmek bile imkansız görünüyordu.

Beni bu uyuşukluktan uyandıran kişinin geçmişimden bir adam olması, özel bir ironi.

Four Cups'a doğru yol alırken, taze kavrulmuş kahve çekirdeklerinin ve cızırdayan pastırmanın kokusunu içime çekiyorum. Jen, Fallon ve genç bir şef, arka duvardaki dikdörtgen bir açıklıktan görülebilen mutfakta meşguller. Pembe tişörtünde "Heart's Cove Hottie" yazan dövmeli bir genç, tıslayan buharla kaplı devasa espresso makinesinin başında duruyor ve Fiona tezgahın arkasında bir genç kıza kasayı nasıl kullanacağını öğretiyor. Candice ve Simone arka köşede bir dizüstü bilgisayarın başında çömelmişler.

"Merhaba," diyorum tezgaha yaklaştınca.

Fiona başını kaldırıp dudaklarını kıvrıyor. "Georgia!" Beni gördüğüne gerçekten çok sevindiğini gösteren bir ses tonuyla adımlı söylüyor ve bu, kalbimi eritiyor. En son ne zaman biri beni gördüğünde içtenlikle gülümsemişti?

"Benim için bir şekerli latte alabilir miyim, ve, şey..." Dudaklarımı ısırarak sözümü yarım bırakıyorum. Fiona kaşlarını kaldırıyor, ben de sonunda "Sebastian genelde ne alır?" diyorum.

Sanki dedikodulara özel bir radarları varmış gibi, Simone ve Candice ikiz mirketler gibi yanıma gelirler. "Sebastian mı dedin?" diye sorar Simone. "Ona kahve mi alacaksın? Biz çıktıktan sonra onu aradın ve ateşli seks mi yaptınız?" Kafe penceresinden dışarı bakar. "Burada mı?"

Tezgahın arkasındaki genç kız Simone'a şaşkın gözlerle bakar, sonra bana bakar, sonra da pencereden dışarı bakar.

"Oh, susun," diye fısıldarım. "Lütfen. O burada değil. Siz gittikten sonra yatağa gittim. *Yalnız*."

"Genelde büyük boy sade kahve alır," diyor Fiona, her hücrelerinden neşe fışkırıyor. Kasiyerin arkasındaki kıza dirsek atıyor. "Sade kahveyi nasıl sipariş edeceğini hatırlıyor musun, Alicia?"

Aynı pembe tişörtü ve "Stajyer" yazan bir rozeti olan kız, önündeki ekrana birkaç kez dokunur. Fiona memnuniyetle başını sallar.

Simone, Candice ve Fiona'nın bana attığı anlamlı bakışları ve dürtüklemeleri görmezden gelerek ödemeyi yapıyorum. Sonunda,

iki kahveyi elimde tuttuğumda, onlara dönüp omuzlarımı dikleştiriyorum. "Onu tokatladığım için özür dilemeye karar verdim. Yanlış yaptım."

"O sana saldırdı," diye hatırlatıyor Candice. "Tokat atman adil görünüyor bana adil geliyor."

"Yine de," diye cevap veriyorum, "hayatımın bu yeni aşamasını şiddetle başlamayı tercih etmiyorum."

Simone bilgece başını sallar. "Kuralları biliyorsun, bebeğim." Kaşlarımı çattım. "Kurallar mı?"

O, ellerini göbeğinde birleştirerek daha dik durur. "Tüm dedikoduları mümkün olan en kısa sürede kız arkadaşlarınla paylaşmalısın."

Gözlerimi devirerek, dudaklarımda beliren gülümsemeyi saklamaya çalışıyorum. İki kahveyi kiraz kırmızısı Vespa scooterımın bardak tutucusuna koyarken, Simone başını kapıdan dışarı çıkarır. "Bu arada, dedikodular gelecekteki tüm saldırıları da içerir."

"Hiçbir saldırı olmayacak," diyorum ona, kaskımı takarken.

"Hey," der, ellerini havaya kaldırarak, "Kuralları ben koymuyorum. Sadece burada işlerin nasıl yürüdüğünü anlatıyorum."

Gülerek, koltuğa oturup kickstand'ı kaldırıyorum. "İşimi bitirdikten sonra sana mesaj atarım."

"Tek istediğimiz bu," diye cevapladı Simone mantıklı bir şekilde.

Beş dakika sonra, scooter'ım oluklu çelik kaplı bir deponun karşısına park etmiş durumda. Açık kapıdan kıvılcımlar uçuşurken, bazı makinelerin vınlama sesi kulaklarıma ulaşıyor. Kickstand'ı kuruyorum, sundress'imi düzeltiyorum, ulaşım aracımın yarattığı talihsiz kask saçımı düzeltmek için saçımı kabartıyorum ve scooter'ımın önündeki bacak koruyucusuna takılı küçük bardak tutucudan iki kahveyi alıyorum.

Metal gıcırta sesi kesilir ve açık kapıdan sıçrayan kıvılcımlar aşağıya doğru süzülerek karanlıkta kaybolur. Omuzlarımı dikleştirip çatlak asfaltın üzerinde yürüyerek Sebastian'ın eski Ford kamyonetinin yanından geçerim. Yıpranmış kovboy şapkası yolcu koltuğunda durmaktadır; Heart's Cove'da buraya hiç yakışmamasına rağmen, bir şekilde yine de çevreye uyum sağlamaktadır. Kapiya vardığımda kalbim hızla çarpmaya başlar.

Ve buraya gelme kararımdan hemen pişman olurum.

Sebastian siyah bir tişört, ağır bir deri önlük ve dirseklerine kadar uzanan büyük güvenlik eldivenleri giyiyor. Yüzü bir yüz kalkanı ile kaplı, ama damarlı boynunda ıslak çizgiler bırakan ter damlalarını görebiliyorum. Gömleği vücudunun her sert kısmına yapışmış, keskin pazılarını ve kaslı sırtını ortaya çıkarıyor. Kot pantolonu kalçalarının üzerine oturmuş, bacaklarındaki her bir kasını sarıyor. Önündeki metal levhadan tek bir güçlü hareketle ağır bir elektrikli aleti kaldırıyor ve diğer eliyle yüz koruyucusunu kaldırırken aleti ayaklarının dibine bırakıyor.

Sebastian'ın yaptığı her hareket, vücudunun her çizgisi, derisindeki her ter damlası güç ve kuvveti ele veriyor. Çelik ve talaş kokusunu içime çekerken rüzgar eteğimi dalgalandırıyor, kalbim kafesinde hızlıca atıyor.

Onu gördüğümde vücudumu bir sıcaklık kaplıyor. O büyük makineyi kullandığı kadar kolay bir şekilde *beni de* kullanmasını istiyorum. Tüm o ter, kas ve kütlenin vücuduma bastırılmasını, beni domine etmesini, boyun eğdirmesini istiyorum.

Bu çok rahatsız edici. Gözlerimi kırıyorum, bakıyorum ve kendimi kontrol etmeye çalışıyorum, ama işe yaramıyor. Bir iş kadını, bir patron olarak kendiyi gurur duyan biri olarak, istediğim tüm şeylerden neredeyse utaniyorum. Her zaman güçlüydüm, ama şu anda, benden çok daha büyük ve güçlü olan bu adamın dokunuşunu ve ona izin verirsem bana yapabileceği her şeyi arzuluyorum.

Beni alt etmek, sert davranmak *istiyorum*. Anlamıyorum. Düşünmek bile istemiyorum.

Ses çıkarmam gerekiyor, çünkü Sebastian bana bakıyor ve irkiliyor. Yüz koruyucusunu kafasından tamamen çıkarıyor ve dağınık saçları ile ter damlalarıyla parıldayan alnı ortaya çıkıyor. Bu sabah tıraş olmamış; göbek deliğimin altında başka bir heyecan dalgası yaratan tuz ve biber rengi sakallardan bunu anlayabiliyorum.

Erkeklerin kaliteli şarap gibi yaşlanırken, kadınların sirke gibi muamele görmesi adil değil. *Onun* gri sakalları içimi burkarken, ben kendi gümüş saçlarımı boyayıp hayıflanmam adil değil. Yirmi yılı aşkın bir süre sonra, lise aşkımdan gençlik yıllarımdan daha fazla etkilenmem adil değil.

Yüzünde bir dizi duygu belirir. Şaşkınlık, kızgınlık, suçluluk, rahatlama. Sonunda "Georgia" dediğinde boğazım düğümlenir.

Keşke benim adımı öyle söylemeseydi. Sanki kurumuş dudaklarından su damlıyor gibi söylüyor, sanki bütün sabah, bütün akşam, bütün hayatı boyunca beni görmek için beklemiş gibi.

Yutkunup elimdeki kahveleri kaldırıyorum. Gözlerine bakamıyorum, bu yüzden güçlü çenesinin üzerinde bulunan sakallara bakıyorum. "Barış teklifi," diye açıklıyorum. "Seni tokatladığım ve evime geldiğinde kaba davrandığım için. Ama meşgulsen, kahveyi buraya bırakıp çalışmaya devam etmene izin vereceğim." En yakın düz yüzeye siyah kahveyi koyup, topuklarımı döndürerek kaçtım.

Sebastian'ın kamyonetine kadar ulaştığımda beni yakaladı. Eldivenli bir el kolumu kavradı, beni döndürdü ve yolcu kapısına doğru itti, elleri sıcak, terli, erkeksi bir kafes gibi iki yanıma yerleşti.

Dizlerim titriyor.

"Bırak beni," diyorum, kahve fincanımı kalkan gibi aramızda tutarak.

"Hayır." Gözleri çok mavi, bakışları yüzümde dolaşıyor: alnım, gözlerim, dudaklarım, boğazım.

"Sebastian, kısıtlanmaktan hoşlanmıyorum. Sadece sana kahve vermek ve sana kırgın olmadığımı söylemek istedim."

Gözlerinde bir şey parlar - karanlık, tehlikeli, tahrik edici. Şu anda araştırmak istemediğim bir nedenden dolayı uyluklarımı birbirine sıkıştırırım.

"Kırgınsın, ha?" diye tekrarlar, sesi çakıl gibi serttir. Bu sözleri söylediğinde, kulağa kirli gelir. "Seninle konuşmamız lazım, tatlım."

Başımı yana çevirip scooter'ıma bakıyorum, ya da onun kalın, kaslı kolunun üzerinden görebildiğim kadarıyla. Cildi güneşten koyulaşmış, Teksas'ın derin bronzluğuna sahip, ama tişörtü omzunda hafifçe yukarı kayınca soluk bir şerit görüyorum. Sonra scooter'ıma değil, koluna baktığımı fark ediyorum ve zihnimde kendime bir tokat atıyorum. Sabah güneşinin altında parıldayan kırmızı boyaya yeniden odaklanıyorum. Parlak, mükemmel ve benim.

Sebastian, gözümün ucunda hareket etti ve dişleriyle diğer elindeki kalın deri eldiveni çıkardı, kaçmamı engellemek için sokak tarafındaki kolunu omzumun üzerinde sıkıca tuttu.

Eldiveni yere fırlatır ve eldiven, çatlamış asfaltta ağır bir kumaş sesi çıkararak yere düşer. Ayaklarını genişleterek benim ayaklarımın ikisini de kendi bacaklarının arasına sıkıştırır.

Savunmamı güçlendiririm, onun bana dükkânına girdiğimde tam da istediğim şeyi verdiğini kabul etmem.

Sonra Sebastian parmak uçlarını nazikçe çeneme bastırır. Gözlerime bakana kadar başımı çevirir. "Benden kaçma Georgia." Sözleri en yumuşak, en erotik kadife gibi tenimde kayar. "Buraya benimle kahve içmeye geldiysen, o güzel poponu taburelerimden birine oturtup benimle kahve içmelisin."

"Bana böyle konuşmandan nefret ediyorum," yalan söylüyorum. Parmakları hala çenemde, gözleri bir kez daha yüz hatlarımı tarıyor, sanki beni tanımaya, ezberlemeye ya da anlamaya çalışıyor gibi. Daha önce hiç bir erkek bana böyle bakmamıştı. Tüm dikkati bana odaklanmış, sanki ben onun dünyasının odak noktasıymışım gibi.

Yatakta bomba gibi olurdu.

"Kal," diye emrediyor, o kadar yumuşak bir sesle ki, neredeyse bir rica gibi geliyor ve lanet olsun ona, çünkü itaat etmek istiyorum.

İçimdeki her şey onun istediğini yapma düşüncesine isyan ediyor, ancak ruhumun çok küçük bir parçası bana itaat etmenin, birkaç dakika onun hareketlerini izlemenin, o buz gibi mavi gözlerinin bana her baktığında içimi yakmasının iyi hissettirebileceğini söylüyor.

"Buraya sadece sana kahve getirmek ve sana tokat attığım için özür dilemek için geldim. Senin arkadaşın olmaya çalışmıyorum."

Gözlerinin köşeleri kırışıyor, ama dudakları gülümsemiyor. "Bu benim için şans, tatlım, çünkü ben de senin arkadaşın olmak istemiyorum."

Sözlerinin günahkar anlamı midemde keleklerin uçuşmasına neden oluyor. "Bu bir hataydı." Onu göğsünden itiyorum, ama bu onu yolumdan çekmeye yetmiyor. "Seb. Çekil. Bırak da eve gideyim."

Eski lakabını duyunca, nefesini çekip bana daha da yaklaşır. "Seninle birkaç şey konuşmak istiyorum." Latte'yi elimden alır ve kafamın arkasındaki kamyonetin kabininin üstüne koyar.

"Ne yapıyorsun?" diye ciyaklarım. "Beni bir daha öpersen, yemin ederim ki hayalarına tekme atarım. Ve sonra da sana kahve almam."

"Seni öpmeyeceğim," diyor, elleri yine başımın iki yanına yerleştirilmiş halde.

Tam bir aptal olduğum için, sözlerine hayal kırıklığına uğruyorum. Bunu sert bir bakışla gizliyorum. "O zaman çekil önümden." Dişlerimi sıkıyorum. "Lütfen."

Kokusu muhteşem. Erkek teri, pamuk ve deri gibi, yüzeyin hemen altında sert metalin keskin kokusu var. Ona bu kadar yakın olmak başımı döndürüyor.

Gözlerini elbiseme indirip parmaklarını omzumdaki kalın askıyı izlemeye başladığında başım daha da dönüyor. Eli, yumuşak göğüs derimin ortaya çıktığı yakaya ulaşana kadar çiçek deseninin üzerinde dolaşıyor. Titreyen bir nefes veriyorum, ona tokat atmak, o sert, nasırlı elleriyle beni okşamak istiyorum.

"Bu elbiseyi beğendim," diyor bana. "Umurumda değil."

"İçeri girip kahveni bitirene kadar kalacağına söz verirsen seni bırakırım." Eli elbisenin yakasından belime kayıyor, başparmağı kalça kemiğimi nazik ve ateşli bir dokunuşla okşuyor.

"Peki," diyorum dişimi sıkarak. "Şimdi lütfen yolumdan çekil."

Bir anlık bir gülümseme. Elini kalçamdan çekip benden uzaklaşırken, kendimi soğuk ve dengesiz hissediyorum. O atılmış deri eldiveni alırken, ben saçlarımı omuzlarımın üzerine atıp ona sırtımı dönüyorum, yaz esintisinde dalgalanan zihnimin parçalarını toparlamaya çalışıyorum.

Kahvemi alıp ona dönünce, onun sıcaklığını ve kokusunu özlemem dışında, kendimi yeniden kendim gibi hissediyorum. Sersemlemiş bir köpek yavrusu gibi peşinden giderek, kendimi onun atölyesinde buluyorum ve ona şüpheli bir bakış atıyorum.

"Benimle ne hakkında konuşmak istemiştin?" diye soruyorum, sesim biraz ters çıkıyor.

Sebastian sorumu görmezden gelir ve kapının yanındaki masadan kahveyi alır, kapağını açıp içindekileri kontrol eder. Memnun kalınca kapağı tekrar kapatır ve deri önlüğünü çıkarır. Önlüğü karşı duvardaki kancaya astıktan sonra, en büyük çalışma masasının yanındaki iki tabureyi çıkarır ve başını birine doğru sallar. "Otur."

"Gerçekten kelimelerle aran iyi, biliyor musun?" Tabureye doğru yürüdüm, üzerine atlayarak eteğimi düzelttim. Sonra kahvem yudumladım ve kaşlarımı kaldırdım. "Mutlu musun?"

Kendi taburesine yaslanır, uzun bacaklarını önüne uzatır. Terden ıslanmış gömleği kalın gövdesine yapışır, fincanına uzanır ve bana yarım bir gülümseme atar. "Çok."

"Dinle," diyorum. "Seni tokatladığım için özür dilemeye geldim. Yeni bir sayfa açmaya çalışıyorum, ama sen bunu çok zorlaştırıyorsun."

"Yeni bir sayfa açmak." Kaşlarını kaldırarak mırıldanıyor. "Ayrıyken erkekleri tokatlamayı alışkanlık haline mi getirdin?"

Söyleyiş şekli kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. "Ayrıyken" demesi, bunun geçici bir ayrılıkmış gibi geliyor... ve şimdi tekrar birlikteyiz.

Sinirleniyorum. "Sebastian, nazik davranmaya çalışıyorum."

Uzun parmakları kahve fincanını yanımdaki tezgahın üzerine koyarken hareket ediyor. Botunun topuğunu tabureye takarak dizlerini benimkilerin etrafına yayıyor. Bu adam, kendi boyundaki üç kişi kadar yer kaplıyor. Dokunmasak bile varlığı bana baskı yapıyor.

Ona dokunmayı düşünme. Yapma... Sakın yapma.

"Bir süre şehirde kalacağım," diyor, gözleri benimkilere bakarak. "Bunun bir sorun olup olmayacağını bilmek istiyorum."

Sıcak bir dalga içimi kaplar. Kahve fincanımın arkasına saklanarak ifademi sakın tutmaya çalışırım. Uzun bir yudum aldıktan sonra, ona umursamazca omuz silkerim. "Bunun neden sorun olacağını anlamıyorum."

"Sanırım haklısın," diyor, ben üst dudağımdaki latte köpüğünü yalarken gözleri ağzımda. "Sonuçta yeni bir sayfa açıyorsun." Ağzı alaycı bir gülümsemeye bürünüyor.

Öfke, yıldırım gibi içimi sarar. Bacaklarının arasında dururum, bu hareketin bizi ne kadar yaklaştırdığını umursamadan.

cesetler. "Buraya gelmemeliydim." Latte'mi uzun bir yudumla içip, bardağı sallıyorum. "Boş. Tamam mı? Şimdi, hoşça kal."

Tek kaçış yolum arkamda olduğu için tabureyi ayağımla itiyorum. Tam yarım adım atmıştım ki, sert, kaslı bir kol karnımı sarıyor. Tezgaha çekiliyorum ve ona yapıştırılıyorum.

Ciğerlerimi delen nefes, bakışlarımın etkisini azaltıyor, özellikle de Sebastian'ın elleri yanaklarıma dokunduğunda.

Gözleri o kadar sıcaklaşır ki, vücudumun her santimetresinde onun bakışlarını hissediyorum. Nasırlı parmakları cildimi tırmalayarak çenemden, boynumdan göğsüme kadar küçük titremeler gönderir.

"Şimdi, tatlı şeftali," diyor yavaşça, gözleri dudaklarımın üzerinde, "Bana hayalarımı tekmelemeyeceğine güveniyorum."

Sonra beni öper.

Aman Tanrım. Nasıl olur da hayatım boyunca bu anı beklemişim gibi hissedebilirim ama yine de buna hazır olamam? Her zamanki gibi, Sebastian kontrolü ele alıyor. Dudaklarımla dudaklarımı ayırıyor ve sanki benim tadımı özlemiş gibi beni öpüyor. Elleri boynumun yanlarına kayıyor, beni çalışma tezgahına bastırırken, ben de kalan tüm gücümle onun siyah tişörtüne tutunuyorum.

Dilinin ustaca küçük hareketlerini uzun, şehvetli okşamalar izliyor. Beni yutuyor. Beni tüketiyor. Parmaklarımı nemli saçlarına doladığımda ve onu kendime çektiğimde, derin, erkeksi bir homurtuyla ödüllendiriliyorum.

"Georgia," diye mırıldanıyor, boynumun her yerine küçük ısırıklar bırakırken, eli önümden aşağı kayıyor, göğsümü avuçluyor, sütyenimle birlikte korsenin kumaşını aşağı çekiyor.

Gözlerimi kapatıp başımı geriye yaslıyorum. Şu anda kafamın içinde beni rahatsız eden, tereddüt etmeme neden olan hiçbir düşünce yok. Sadece hisler var. Göğsüme değen o çılgın nasırların hissi, güçlü parmaklarının meme ucumu bir, iki, sonra üçüncü kez o kadar sertçe çimdiklemesi ki, bir çığlık atıyorum.

Başını boynumdan kaldırıp gözlerime bakıyor. Gözlerimdeki zevk sisini görmüş olmalı ki gülümsüyor.

tehlikeli bir gülümseme, erkeksi, kendini beğenmiş, yakıcı sıcak. Bacaklarımı açıp içeri girmesini istemek istiyorum.

Gözlerimi kırıyorum, ellerim hala saçlarına dolanmış durumda ve onu kendime çekip derin bir öpücük veriyorum.

"Seni o kafede ilk gördüğümünden beri bunu hayal ediyordum," diyor, nefes almak için başımızı kaldırdığımızda dudaklarıma. "Sana yapacağım her şeyi hayal ediyordum." Tepesi dikleşmiş göğsümü bir kez daha çimdikliyor, sonra avucuyla acıyı yatıştırıyor. "Geçen gün sadece alay ediyordum. Bilmiyordum..." Alt dudağıımı ısırtıyor, beni kendine çekiyor. "Tadının bu kadar güzel olacağını hayal etmemiştim."

Bu sert bir çılgınlık. Her şeyi tüketiyor. İstedğim, ihtiyacım olan her şey bu.

İrrasyonel olanı rasyonelleştirmek doğal hale geliyor: Sebastian ile aramızda olan her şey on yıllar önceydi. Artık ikimiz de büyüdük. Farklı insanlarız. Ona kızgın kalmam gerekmiyor ve kesinlikle onu kalbime almam gerekmiyor. Bunu yapabiliriz, tam olarak bunu, ve ben de farkında olmadığım bir ihtiyacımı gidermiş olacağım.

O, benim içimdeki değişimi, kendimi bırakışımı hissetmiş olmalı. Sebastian inleyerek dudaklarını göğsüme doğru kaydırıyor. Dilini göğsümde gezdiriyor. Cennetteyim. Bu bir coşku. Kontrolümü tamamen kaybettim.

"Beni kurutmaya çalışabilirsin," diye derime karşı homurdanıyor, beni tekrar tadıyor, "eğer istediğin buysa. Ama seni uyarıyorum bebeğim, fazla bir şeyim kalmadı."

Ben bankın üzerine geriye doğru eğilirken, o bir elini belime koyar ve diğer eliyle göğsümü okşayarak tadını çıkarır. Dilinin meme ucumda yarattığı karıncalanma beynimi kısa devre yaptırır.

Yavaşça, sözleri kafama yerleşiyor. Kaşlarım çatılıyor, ama beynim yavaş çalışıyor. "Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum, sesim uzaklardan geliyor. Saçları parmaklarımin arasında ağır ipek gibi, vücudu sert, erkeksi ve güzel.

Sebastian dudaklarıma sert bir öpücük kondurarak beni susturur. Beni zayıf hissedene kadar, söylediklerini neredeyse unutana kadar öper. Sonra uzaklaşır, alnını alnıma değdirir ve sonunda konuşur. "Bu, kadınların her zaman yaptığı şeyi yapabileceğin anlamına geliyor, eski kocana yaptığın şeyi. Benden alabileceğin her şeyi al, Georgia. Benim için sorun değil." Kalçaları bana bastırırken, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir,

ereksiyonu karnıma şehvetle baskı yapar. "Sadece çabaların karşılığında fazla bir şey elde edemeyeceğini söylüyorum."

Sözleri damarlarımdan buz gibi bir akıntı geçirir, bir dakika önce beni boğan yakıcı arzuyu söndürür.

Beni kullanacağımı mı sanıyor? Bir saniye önce göğüslerimi ağzına almıştı ve şimdi *beni eski karısıyla mı karşılaştırıyor?*

Göğsüne itiyorum. Sürpriz bir şekilde, bir adım geri çekiliyor ve benim bakışlarımdan rahatsız olmuş gibi davranma cüretini gösteriyor.

"Oh, bana üstünlük taslama Georgia," diyor, buz mavisi gözlerini devirerek. "Kıyıda o güzel evi nasıl aldığını biliyorum. Eski karımın Dallas'ta garajında Mercedes coupe'si olan lüks dört yatak odalı evini nasıl aldığını da biliyorum."

Konuşmadan önce kelimeler dudaklarımda takılıyor. Yağlı ve kirli hissediyorum. Kendimi örtmek için elbiseyi yukarı çekip onun yanından geçiyorum. Külotum sıırılsıklam. Cildime iğrenç bir his veriyor. "Sen bir domuzsun Sebastian." Hiç bu kadar iğrenç hissetmemiştim.

"Evet, ne olmuş?"

Masadan çantamı alıp arkanı dönüyorum. "Ve istediğin kadar bu şehirde kalabilirsin. Umurumda değil. Ama o zamanın hiçbirini benimle geçirmeyeceğini bil."

Kapıdan çıkarken acımasız bir kahkaha duyuyorum ve neredeyse, *neredeyse* yürümeye devam ediyorum. Ama gururum, egom ya da kafamdaki aptal ses yüzünden durup son bir söz söylemek için geri dönüyorum.

"Bilgin olsun, Sebastian," diyorum, "Boşanma anlaşmasında eski kocama ödeme yaptım. Ev *benim*, evliliğimden bağımsız *olarak* kurduğum işten elde ettiğim gelirle satın aldım. Evlilik sayesinde değil. Eğer birisi kanı kurutulduysa, o da bendim. Derrick beni mahkemeye verdiğinde *her şeyimi* kaybettim, o yüzden sakın bana sikini dayayıp neyi hak ettiğimi söylemeye cüret etme."

Kulaklarım çınıyor, ellerim titriyor, bir şekilde scooterıma biniyorum. Sebastian'ın durduğu otoparktan adımı duyuyorum, beni izliyor, elleri ince beline dayalı. Birkaç dakika önce vücudumu şekillendiren, dolgunlaştıran ve yakan eller.

Ben kontak anahtarını çevirirken, Sebastian tekrar "Georgia" diye sesleniyor.

Ona cevap vermek için başımı çevirmeden caddeden hızla uzaklaşıyorum.

ALT SEBASTIAN

Kahretsin. Her şeyi mahvettim.

Ne sürpriz ama.

Ellerimi saçlarımda arasında gezdirip uzun bir nefes verdim, mavi gökyüzünde dans eden kabarık beyaz bulutlara bakarak, acaba hayatımda bir şeyi doğru yapabilecek miyim diye düşündüm.

Georgia kollarımda cennetteymiş gibi hissettiriyordu. Tadı daha da güzeldi. Ne yazık ki, ondan çaldığım öpücükleri bile hak etmiyorum.

Atölyeme geri dönerken, beton zeminin ortasında duran yarı bitmiş sipariş işine göz atıyorum. Metal, makinelerin ve saf gücün yardımıyla benim isteğime göre bükülüyor. Onu, her santimetresinde benim DNA'mın izlerini taşıyan heykellere dönüştürüyorum. Kızım dışında, uzun zamandır benim için anlamlı olan tek şey sanat eserlerim.

Şu anki projem, Heart's Cove Fringe Festivali'nde sergilendiğim için aldığım iki sipariştten biri. İlki, üç günde bitirdim; birinin giriş köşesi için küçük bir parçaydı. Basit kare bir taban üzerinde kıvrımlı metal parçalardan oluşuyordu, soyut ve çağrışımlarla dolu. Küçük bir parçaydı, ama tüm ruhumu ona kattım. Şimdi tamamlamam gereken tek bir büyük parça kaldı, sonra yine işsiz kalacağım.

Yıllar önce, kızım henüz yürümeye başlayan bir çocukken heykeltıraş olarak çalışmaya başladım. Başlangıçta küçük parçalar yapıyordum: çiftlik evimizin bahçesine koyabileceğim parçalar, arkadaşlara hediye edebileceğim parçalar. Sonra, açıkça bir Teksaslı çiftçinin eseri olan büyük, hantal bahçe süslerine geçtim. Yıllar geçtikçe, stilim daha rafine, daha soyut hale geldi ve insan yapımı ile doğal olanı birleştirdi. Çelik, ahşap ve camla çalışıyorum, malzemeleri birbirleriyle uyumlu bir şekilde dans etmeleri için işliyorum.

Bu yıl Heart's Cove'da düzenlenen Fringe Festivali'ne davet edildiğimde, elime kaynak torcu alıp sırtımdan ter damlarken geçirdiğim onca saatin karşılığını almış gibi hissettim. Evliliğimdeki sorunlardan kaçıp endişelerimi işime döktüğüm onca zaman, evliliğim yıllar önce bitmiş ve hiç olmadığı kadar parasız kalmış olsam da, sonunda karşılığını bulmuştu.

Ve iki gün önce, Georgia'yı parkın ortasında durmuş benim işime bakarken gördüğümde, yüzündeki ifadeyi yukarıdan bir armağan olarak gördüm. İşte karşımda, benden kaçmakla kalmayıp, benden *uzaklaşan* güzel bir kadın, gözlerinde hayranlıkla benim bir parçama bakıyordu.

Evet. Bu, yeryüzündeki cennetti. Tabii ki, bana tokat atana kadar. Küçük bir tokat, daha fazlasını istemekten beni alıkoymadı.

Eski karım heykellerimden nefret ederdi. Onların zaman ve para kaybı olduğunu düşünürdü ve bana asla iyi bir sanatçı olamayacağımı söylemekten hoşlanırdı. Ben sadece babasının çiftliğini düzgün bir şekilde yönetemeyen aptal bir kovboy adayıydım.

Sanırım sonuncusunda haklıydı.

Son heykelim daha büyük, daha cesur ve oldukça fazla kaynak işi gerektiriyor. Birkaç hafta içinde bitirebilmeliyim. Bundan kazanacağım para bir ay kadar yeter, ondan sonra...

İç çekiyorum.

Heykeller eskiden bir hobiydi. Şimdi yemek ve kirayı ödeyebilecek kadar satıyorum, ama bu pek bir kariyer sayılmaz. Gerçek şu ki, sanatımın başarılı olmasını beklerken geçimimi sağlamak için bir işe ihtiyacım var. Ya da bir sponsora, ama başka birine bağımlı olmaktan pek hoşlanmıyorum.

Kırkılı yaşlarda sıfırdan başlamak, bir erkeği yetersiz hissettiren en kötü şeydir. Georgia'nın bana ilgi duymamasına şaşmamalı.

Tezgahtan bir İngiliz anahtarı alıp duvardaki delikli tahtaya asıyorum, sonra atölyede bölünmüş küçük odaya doğru geçiyorum. Arka duvarda bir ordu yatağı var, ayak ucunda yıpranmış spor çantam duruyor. Açık kapıda durup, uyuduğum küçük odaya bakıyorum.

ve Georgia'yı uzaklaştırmış olmamın aslında bir nimet olduğunu düşünüyorum.

Yine.

İç çekerek gömleğimi çıkarıp, çantamı açarak giyinecek temiz kıyafetlerimi alıyorum. Atölyenin yanındaki küçük banyoya gidiyorum, beton duvardan çıkan bir boru ve köşede bir tuvaletten ibaret olan banyoya.

Georgia gibi bir kadın böyle bir yere ait değil. O, sahildeki bir malikanede, terasından güneşin batışını izleyen birine ait. O, benim ona verebileceğimden daha fazlasını hak ediyor.

Bu beni bozuk plak gibi göstermiyor mu? On sekiz yaşındayken bile Georgia'nın benden daha iyisini hak ettiğini biliyordum. Yine de onu yanımda tutmaya çalışmaktan vazgeçmedim. Onun da bana ne kadar yetersiz olduğumu hatırlatmaktan vazgeçmedi. Hala da öyle.

Kalan giysilerimi de çıkarıp suyu açıyorum. Su ısınmıyor; bu yerde sıcak su yok. Buz gibi suyun altında durup başımı yukarı kaldırıyorum ve düşün beni gerçeğe geri döndürmesine izin veriyorum. Hızlıca yıkanıp vücudum hala ıslakken giyiniyorum, saçlarımı parmaklarımla tarıyorum ve bitirmem gereken sipariş işine ikinci kez bakmıyorum bile.

Atölyem genellikle benim sığınağımdır, ama şu anda beni rahatsız ve tedirgin ediyor. Georgia ve benim kullandığımız iki tabure hala bıraktığımız yerde duruyor, onun kahve fincanı çalışma tezgahımın üzerinde, onun burada olduğunun son kanıtı.

Kağıt bardağı alıyorum, gözlerim bardağın kenarındaki kırmızı ruj izinde takılıyor. Bardağı çöpe atıp, omuzlarımı dikleştirip kapıdan çıkıyorum. Ağır çelik kapıları kapatıp, zinciri kulplara takıp asma kilidi kapatıyorum. Sonra kamyonetime doğru yöneliyorum. Kasabaya sadece beş dakikalık mesafe var ve buradan gitmem gerekiyor. Ertelediğim bazı işleri halledeceğim.

Ayrıca oradan uzaklaşmak ve Georgia'nın ağzı, vücudu, tadı ve kokusu hakkındaki düşüncelerimi kafamdan atmak için iyi bir bahane. Vücudumu buz gibi suyla ovmak pek işe yaramadı. Bir sonraki taktığım dikkatimi başka yere yönlendirmek.

Kamyonetimin sürücü kapısının koluna uzanırken telefonum çaldı.

Kalbim çarparken, onu arka cebimden çıkarıyorum ve hemen kendimi aptal gibi hissediyorum. Arayan Georgia değil, ama hayatımdaki en önemli kadın.

"Merhaba, evlat."

"Yirmi dört yaşındayım baba," diye alaycı bir şekilde cevaplar Christine.

"Benim için her zaman bir çocuk olacaksın." Gülümserim ve kamyonetin kapısına yaslanırım.

"Bu çocuk seni ziyarete geliyor," diyor kızım. "Heart's Cove Fringe Fest'in seninle ilgili haberini internette gördüm. Taşınmadan önce gelip bir bakmak istedim."

Ben homurdanırım. "Bu yılki festival için o çevrimiçi özelliği yeni başlattılar."

"Biliyorum baba. Orada harika görünüyordun," diyor Christine gülerek. "Heart's Cove'u araştırdım. Bana bu kasabanın bu kadar güzel olduğunu söylememiştin!"

Koyu saçlı ve koyu gözlü, bana gençlik aşklarını hatırlatan bir kadın dikkatimi dağıttı.

"Buraya kadar gelmek istediğinden emin misin?" diye soruyorum. "Yaz boyunca kalıp kalmayacağımı bile bilmiyorum."

Sağ botumun yanından küçük bir havlama sesi geliyor. Kaşlarımı çatarak ayakkabılarımı aşağıya doğru bakıyorum.

"Öyle mi?" Christine mırıldanır. "Geçen hafta öyle dememiştin."

Dikkatim dağıldı, homurdandım. "İşler değişir, Bug." Çömeldiğimde, ön tekerleğimin arkasında kıvrılmış küçük bir tüy yumağı gördüm ve kaşlarım havaya kalktı.

"En azından Eylül ayına kadar şehirde kalmalısın. Mark ve ben bir yol gezisi yapmak istiyoruz ve Heart's Cove, Washington'a giderken yolumuzun üzerinde."

"Ha?" diye soruyorum, telefonu yanağımla omzum arasına sıkıştırıp dilimi şaklatıyorum. Kürk yığını hareket ediyor ve püskü kahverengi-beyaz bir kafa kalkıyor. Parlak siyah gözler açılıyor ve bana şüpheyile bakıyor.

"Washington, baba. Yolculuğum. Washington Üniversitesi'nde yüksek lisans yapacağım," Christine "Hatırladın mı? Benim

Hayalim? Sürekli bahsettiğim tek şey? Senin ünlü izinden gitmek?"

Gülerek, kamyonumun altındaki köpek yavrusu ve ben birbirimizi izlerken, topuklarımın üzerine oturuyorum. "Ben yüksek lisans yapmadım, Bug."

"Ama sen profesyonel bir sanatçısın."

"Annen öyle düşünmüyor," diye eklemekten edemiyorum.

Köpek, çok büyük pençeleri üzerinde ayağa kalkarak hareket eder. O sadece bir yavru köpek.

"Baba," diye homurdanır Christine. "Bütün yaz orada kalacak mısın, kalmayacak mısın? Ziyaretine gelebilir miyim?"

"Mm," diye yanıt veriyorum, kesin bir şey söylemeden.

"Yaşasın!" Christine, bu tartışmayı zaten kazandığını bilerek diyor. Küçük kızımın benden istediği hiçbir şeye karşı koyamadım. "Ve seninle kalabilir miyiz?"

Gözlerimi kırıştıırıp bakışlarımı asfalta, sonra da kilitli depoya çeviriyorum. "Şey," diyorum. "Hâlâ dükkânda yatıyorum."

"Kiralayacak evlere baktığını söylememiş miydin? İlginç bir tane bulunduğunu söylemiştin." Kızımın sesinde endişe belirir. Kahretsin.

"Görmeye hiç gitmedim," diye itiraf ettim.

"Baba!"

Ayağa kalkarken sırtımı gererek inlerim. "Meşguldüm." "Hâlâ o karyolada mı yatıyorsun? Sırtını mahvedeceksin."

Sırtım, sanki Christine'in telefonun diğer ucundaki sesini duyabiliyormuş ve onun değerlendirmesine katılıyormuş gibi çatırdıyor ve patlıyor. Kaşlarımı çatıyorum. "O kadar yaşlı değilim, Bug. Seni genç yaşta doğurdum, unuttun mu?"

"Sen yaşlı bir adamsın, Yaşlı Adam," diye alay ederek gülüyor. "Kalacak düzgün bir yer bulmaya çalış. Mark ve ben Ağustos'un son haftasında orada olacağız. Otelde kalabiliriz, ama senin iyi bir yatağın ve kalacak güvenli bir yerin olduğunu bilmek istiyorum. Anladın mı?"

"Evet hanımefendi," diye cevap veriyorum. Vedalaşıyoruz ve gülümseyerek telefonu kapatıyorum.

Artık bahanem yok; Ağustos ayına kadar şehirde kalmak zorundayım. Haziran sonu oldu, yani kendimi toparlamak için yaklaşık sekiz haftam var.

Ayaklarımın dibindeki hareket, birkaç haftalık gibi görünen dağınık küçük köpeğin dikkatimi çekiyor. Botlarımın ucunu koklayan köpek, kamyonumun altından yavaşça çıkıyor, oturup bana göz kırparak kocaman bir esneme yapıyor.

Ellerimi belime koyup iç çektim. "Şimdi, seninle ne yapacağım ben?"

Yerel hayvan barınağındaki VETERİNER, köpeğin mikroçip takılmadığını söylüyor. Köpek dişi, kısmen İngiliz springer spaniel, kısmen de kim bilir ne cins, ve veteriner onun yaklaşık üç aylık olduğunu tahmin ediyor, boyutuna bakılırsa muhtemelen yavruların en küçüğü. Kafası çoğunlukla kestane rengi, burnunun ortasında beyaz bir çizgi var. Gözleri ruhlı, kahverengi ve bana baktığında hüzünlü, beyaz patileri ise küçük vücuduna göre çok büyük görünüyor.

Şapkamın kenarını kaldırıp kafamı kaşıyarak iç çektim. "Peki," dedim. "Köpek arayan biri geldi mi?"

Veteriner dişlerini gıcırdatarak bilgisayarına dokunur. "Bir şey görmüyorum. Hayvan kontrolünü arayıp başıboş hayvanı bildirmemiz, sonra da internete fotoğraflarını koyup onu arayan var mı diye bakmamız gerekecek. Yetmiş iki saatlik zorunlu bekleme süresi var. O süre geçtikten sonra, onu arayan olmazsa, eve götürebilirsiniz."

Homurdanırım. "Hayır."

Yavru köpek hapşırır, sonra çelik masanın üzerinde küçük poposunu bana doğru sallayarak, kuyruğunu ileri geri sallayarak yaklaşır. Yavru köpek parmaklarıma atlar, sonra hemen yanına yatar, dört ayağı da düz bir şekilde dışarıya doğru uzanır. Bana bakar, mutlu bir şekilde nefes nefese kalır.

İç çekerim. Hayatımdaki en büyük sorunları her zaman kadınlar yaratır. Vazgeçmiş bir şekilde bakışlarımı veterinerlere çeviririm. "Üç gün sonra gelirim."

O gülümser. "Görüşürüz."

DÜŞÜNCELER KAFAMDA DÖNÜYOR, parçalı ve keskin. Georgia'yı düşünüyorum — özellikle, onu kırdığımda yüzünün aldığı ifadeyi — ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Aptaldan da beter; kendimi pislik gibi hissediyorum. Sonra

kızım aklıma geliyor. Kalabileceğimden emin olmadığım bir kasabada, karşılayamayacağım bir ev kiralamak ya da Christine'e beni ziyaret edemeyeceğini söylemek zorundayım. Kızımı hayal kırıklığına uğratmak önceliklerim arasında değil. Ben hata yaptığımda beni gerçekten sevecek tek kişi o. Sonunda, büyük kahverengi gözleri olan o küçük, dağınık tüylü yığın hakkında düşünmeye başladığımda, göğsüm şiddetli bir şekilde ağrımaya başlıyor ve kendimi kontrol etmem gerektiğini anlıyorum. Tam bir felaketim.

Yapacak başka bir şey yok, planladığım işleri halletmeye devam etmekten başka. Listenin başında da biraz bakım var.

Kasabadaki berber dükkanının sahibi ve işletmecisi, Mia adında bal rengi saçlı kısa boylu bir kadın. Beni gıcırdayan kırmızı sandalyelerden birine oturtuyor ve aynadan bana gülümsüyor. "Bugün ne yapıyoruz?"

"Saç kesimi ve tıraş," diye cevaplıyorum, sonra nasıl kesilmesini istediğimi söylüyorum.

Mia omuzlarıma bir önlük geçirip işe koyulur. Ücretsiz kahve ve ilahi bir deneyim gibi hissettiren baş masajı da dahil olmak üzere tam bir bakım alırım.

Ama bir kadının ellerinin kafamda olması, atölyede daha önce olanları hatırlatıyor. Georgia'yı öptüğümde ve o saçlarımı parmaklarına doladığında, öldüğümü ve cennete gittiğimi sandım. O acı, benim onu çimdiklememe, okşamama ve emmeme verdiği tepki...

Onun tepkisi bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Biz her zaman birbirimiz için yaratılmışız.

İki insan arasında bu tür bir elektrik öylece oluşmaz. Eski karım Shelly, yataktaki halimi hiç sevmezdi. İlk seferinden itibaren kendimi tutmak zorunda kaldım. Aramızda garip bir durum vardı, sanki iki farklı senaryodan oynuyormuşuz gibi. İlk kez birlikte olduktan birkaç hafta sonra hamile kalmasaydı, ilişkimiz birkaç aydan fazla sürmezdi. Boşanmamız sürpriz olmadı, ama yine de canımı yaktı.

Georgia'nın benden tekrar uzaklaşmasını izlemek gibi, boşanma da şaşırtıcı değildi ve garip bir şekilde acı vericiydi. Sürekli büyüyen koleksiyonuma eklenecek bir başka başarısızlık daha.

Kuaför saçımı durularken, Georgia'nın meme ucunu çimdiklediğimde çıkardığı o küçük iniltiyi düşünerek uzandım.

Bu şaşkınlık ve arzuydu ve tam da kollarımda erimeden önce oldu. Hoşuna gitmişti. Arzuluyordu, belki de benim gibi. Çoğu zaman çok gergindir; kendini bırakırsa nasıl tepki vereceğini merak ediyorum.

"Tamam," diyor Mia şarkı söyler gibi, "hadi seni koltuğa geri götürelim."

Aynada kendime bakıyorum ve midemin bir taş gibi ağırlaştığını hissediyorum. Georgia benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtmişken, nasıl olur da onu düşünebilirim? Neden onunla, hiçbir beyfendinin bir kadına yapmak istemeyeceği kirli, ahlaksız şeyler yapmak istiyorum? Neden kendime yalan söylüyorum, onun bundan zevk alacağını iddia ediyorum?

Eski karım bana kendimden utanmam gerektiğini söylediğinde haklıydı. Kendine saygısı olan hiçbir kadın yatakta benim istediğim gibi davranılmaktan hoşlanmaz. Georgia'yı dizimin üzerine yatırıp kışını güzelce pembeye çevirmeyi hayal edebilirim, ama gerçekte en fazla bu kadarını yapabilirim. Georgia on sekiz yaşında benden ayrılmakta haklıydı, bugün de benden ayrılmakta haklıydı.

Arzularım ne kadar ahlaksız olsa da, Georgia gibi bir kadını hak etmediğimi biliyorum. Lanet olsun, eski karımı bile hak etmiyordum, o da kadın bedenine sahip bir cadaloz çıktı. Aynada kendime göz kırpiyorum ve tiksinti içinde çenemi sıkıyorum.

"Çeneni gevşet, Sebastian," diyor Mia, başımı yana eğip cildimi gerginleştirirken. "Harika. Teşekkürler."

Kadınlar ve kendi hastalıklı ruh halim hakkındaki tüm düşüncelerimi bir kenara itip nefesimi düzenlemeye odaklanıyorum.

Mia ustura kullanmada çok yetenekli, evde yapabileceğimden daha temiz bir tıraş yapıyor. Birkaç dakika sonra, omuzlarımdan önlüğü çıkarıyor ve boynumdaki son birkaç kılın fazlasını fırçalıyor. "Bitti. Nakit mi, kart mı?"

Cüzdanımı çıkarır ve ona kredi kartımı uzatırım, sadakat kartı isteyip istemediğimi sorduğunda başımı sallarım. Sonra güneşin altına çıkarım, tıraşlanmış ve kesilmiş, kendimi tamamen çöp gibi hissederek.

YEDİ GEORGIA

Kasabaya dönmeden önce neredeyse bir saat boyunca araba sürdüm. Ellerim scooterımın gidonunu sıkıca kavrarken, vücudum öfke, ihtiyaç ve hayal kırıklığıyla titriyordu.

Bu *ne* cüret! Erkekliğini kullanarak beni arzusun eşiğine getirdi, sonra da benim ona attığım tokatın on katı kadar acı veren bir darbe indirdi. Hissettiğim şehveti alıp kirletmişti. Kontrolümü kaybetmemi sağladı, sonra da bunu yüzüme vurdu.

Araba sürerken, bunu kasten mi yaptı diye merak ettim ve sonra arabayla uzaklaşırken adımları seslendiği anı hatırladım.

Cove Boulevard'dan hızla geçip Four Cups Café'nin önünde durdum. Scooter'ımın anahtarını çıkardığımda ne yaptığımı fark ettim. Normalde, yaralarımı tek başıma sarmak için eve giderdim. Kendimi izole ederdim. Ancak bugün, kendimi ait hissettiren kadınların arkadaşlığını ararken buldum.

Şu anda Simone, Fiona ve Trina ile birlikte Four Cups Café'nin üstündeki kütüphanedeyim. Sabahki olayların yorgunluğuyla ve hala kızarıklık yüzle buraya getirildiklerinde, sanki kutsal bir tapınağa kabul edilmiş gibi hissettim. Anlaşılan Wes, Simone ile ilk çıkmaya başladıklarında burayı onun için yenilemiş. Şimdi burası ortak çalışma alanı, dedikodu merkezi ve Heart's Cove'daki kadınların sığınağı haline gelmiş.

Yeni arkadaşlarımdan büyük ilgisi, atölyede yaşanan olayları anlatmamı sağlıyor. Beni öptüğü kısıma geldiğimde, bu anı hatırlayarak yanaklarım kızarıyor ve karşılığında çığlıklar ve kahkahalarla ödüllendiriliyorum. Rahat bir koltuğa yaslanıp uzun bir nefes alıyorum. "Oraya neden gittiğimi bile bilmiyorum."

Nedense bu, hepsini güldürüyor.

Konuşan Trina'dır. "Neden onun atölyesine gittiğini hepimiz biliyoruz," diyor. "Ve bunu deneyimimden söylüyorum."

"Hayır," diye itiraz ediyorum, "*o yüzden* gitmedim. Sadece özür dilemek istedim."

"Mm-hmm," diyor Simone. "Wes'ten özür dilemeyi seviyorum." Fiona kıkırdıyor. "Grant özürlerimi gerçekten takdir ediyor."

"Durun!" Yüzüm kızarıyor. Kahkahalar atıyorum. "Yemin ederim, siz bayanlar hep sapıksınız. Sebastian'a tokat attığım için özür dilemek için yanına gittim. Ama sonra..."

"Tabii ki," diyor Simone, dizimi okşayarak. "Sana inanıyoruz. Wes ve ben de birbirimizden özür dilerken pek konuşmayız."

O sırtarken ben ona kaşlarımı çatıyorum.

Fiona, yüzümde saklamak istediğim bir şey gördü ve kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

Dudaklarımı ısırarak, yastığın tüylü kumaşını çekiştiriyorum. "İyi bitmedi."

Simone şok içinde ağzı açık bir şekilde öne eğilir. "Seni çileden çıkarmadı mı? Bu şaşırtıcı. Sebastian'ın bencil bir sevgili olacağını düşünmezdim."

"Ona bakışları," diyor Fiona. "O yanındayken odadaki başka kimse yokmuş gibi."

O konuya girmek istemediğim için başımı salladım. "O kadar ileri gitmedik."

Trina mırıldanır. "Ne oldu? Sen mi durdun, yoksa o mu?"

Onun sözleri ve bana hissettirdikleri, midemde mide bulantısı yaratıyor. Bunu yüksek sesle söylemek, bir kez daha yaşamak istemiyorum. Ama yeni arkadaşlarımin yüzlerine baktığımda, içime bir güç dolduğunu hissediyorum. Bu kadınlar beni pek tanımıyorlar, ama beni kendi aralarına kabul ettiler.

"Beni eski karısıyla karşılaştırarak bu yorumu yaptı," diye başlıyorum.

"O pislik herif," diyor Fiona, şiddetli tepkisiyle beni şaşırtıyor.

"Ne dedi?" diye soruyor Trina.

"O dedi ki..." Derin bir nefes alıp veriyorum, ama yine de bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyorum. "O dedi ki, tüm kadınların yaptığı gibi, eski karısının yaptığı gibi, onu maddi olarak sömürebilirim, ama ondan alınacak pek bir şey yokmuş. Boşanma anlaşmasıyla yeni evimi eski kocamın tüm mal varlığını elinden alarak aldığımı düşünüyormuş."

Simone haklı bir öfkeyle ses çıkarır, gözleri kısıılır. "O kadın düşmanı pislik. Sanki evliliğine eski karından daha fazla katkıda bulunduğunu düşünmek tamamen saçma bir şeymiş gibi."

Ne diyeceğimi bilemeden dudaklarımı sıkıştırarak ona hak veriyorum.

"Bu çok kötü," diyor Trina. "Artık Texas Takımı'nda değilim."

"Kimse Texas Takımı'nda değil," diyor Fiona, ayağa kalkarak bitirdiğimiz boş kahve ve çay fincanlarını toplamaya başlıyor. "Sebastian bizi tekrar kazanabileceğini düşünüyorsa, önünde zorlu bir mücadele var."

Diğer iki bayan da başlarını sallar ve midemdeki mide bulantısına rağmen dudaklarım kıvrılır. Bu kadınların benim tarafımda olması, işler ters gittiğinde başvurabileceğim insanlar olması iyi hissettiriyor. Trina ve Simone odanın geri kalanını toplarken ben Fiona'ya bulaşıkları yıkamada yardım ediyorum.

Son bardağı kurularken Fiona, "Bu akşam planın var mı?" diye sorar.

Bu soru içimi ısıtır ve Sebastian ile olan karşılaşmamdan kalan son rahatsızlığı da giderir. Kafamı sallarım ve hemen Candice'in stüdyosunda bir yoga dersine ve ardından akşam yemeğine davet edilirim. Ödeme, diyorlar, Sebastian ile geçirdiğim sabahı diğer bayanlara anlatmak olacak, "Böylece onlar da Team Texas'tan ayrılabilirler," diyor Simone.

Onların desteği, kahkahaları ve dostluğu için adil bir takas gibi görüldüğü için, memnuniyetle kabul ediyorum.

Haftanın geri kalanında Sebastian'dan uzak durmayı başardım. Yeni arkadaşlıklar kurmakla meşgul olduğum için bu zor olmadı, ki bu da aslında tam zamanlı bir iş. Her sabah Four Cups Café'ye gidip kahvemi yudumlarken, duvarlarda satılık olarak asılı olan çok sayıda sanat eserini hayranlıkla inceliyorum. Sonra her zaman bir yere yardım etmeye sürükleniyorum; ister sokağın aşağısındaki topluluk bahçesi olsun, ister kafenin arkası, ister bayanlardan birinin evinde akşam yemeği, bebek bakımı veya kedi bakımı olsun.

Mutluyum, ama bir şeyler eksik. Grant'in Fiona'ya sarıldığını ya da Trina'nın kedisini kucağına alıp Mac'in yanında onun kulaklarını kaşıyarak okşadığını gördüğümde, kendimi bir demet kibrit çöpüyle arkadaşlarımla zengin ve mutlu hayatlarını pencereden izleyen küçük bir yetim kız gibi hissediyorum.

"Seni meşgul edecek bir şeye ihtiyacın var," diyor Simone bir akşam Candice'in evinde yoga dersinden sonra stüdyoda matlarımızda uzanırken.

"Neden bahsediyorsun? Siz beni grubunuza kabul ettiğinizden beri durmadan koşturuyorum."

O sırtıyor. "Kendin için bir şey yap. Bir proje. Seni tekrar heyecanlandıracak bir şey. Şu anda, Sebastian'ı düşünmeye devam ediyorsun çünkü başka bir şey yok. Adam seni orgazmın eşiğine getirdi ve sonra hakaret etti. Hissettiğin kaşıntı ve tatminsizlik hiç de şaşırtıcı değil."

Burnumu kırıştırıyorum. "Bunu çok acınası bir şey gibi gösteriyorsun."

"Acınası değil. Normal. Neden dar Levi's giyen seksi bir kovboyu düşünmeyesin ki..."

"Onlar Wrangler," diyor Fiona, Simone'un diğer tarafından.

Dirseklerimin üzerine kalkıp Fiona'nın gülen bakışlarına kaşlarımı kaldırarak karşılık veriyorum.

"Ne?" Omuzlarını silkiyor, saçları yoga matının üzerine bir

Simone kıkırdar. "Bilmiyorum Fi, belki de Sebastian'ın poposuna o kadar yakından bakıyordun ki, hangi marka kot pantolon giydiğini anlayabilirdin?"

"O, 'Teksas Hariç Herkes Takımı'na katılmadan önceydi," diye itiraz eder Fiona. "Ve araştırma amaçlıydı."

"Ne araştırma?" der Simone diyor, elini kavrar karnını bir kahkaha daha patlatarak. "Lütfen açıkla."

Fiona sadece kıkırdar. "Belki Grant'in yeni bir kot pantolona ihtiyacı vardır! Bilmiyorum.

O anda önemli geldi."

Yüzüm kızarır ve dudaklarımı sıkıştırırım. "Sebastian'ın güzel bir poposu var."

"Aynen öyle," diyor Fiona. "Onu sevmeyebilir ve aynı zamanda nesneleştirebiliriz. Bu adil."

Yine sırt üstü uzanıp onlara katılarak daha fazla güldüm.

Sessizleştığımızda Simone bana hafifçe dokundu. "Kendin için bir şeyler yapmalısın Georgia. Sen bir CEO'ydun. Geriye dönüp diğer kadınların senin izinden gitmesine yardım ettin. Meşgul, azimli ve başarılıydın. Eminim o halini özlüyorsundur."

Dudaklarımı ısırarak yeni arkadaşımın gözlerine bakarım. Elbette haklı. Yetişkin hayatımın tamamını bir iş kurmakla geçirdim, ama boşanmamla birlikte onu kaybettim. Bu kadınların sahip olduğu gibi arkadaşlıklarım yoktu, ama hedeflerim, hırslarım ve başarılarım vardı. Satış yapmanın, yıllar boyunca kârları karşılaştırmmanın ve işimin büyümesinin kendi çabalarım sayesinde olduğunu bilmenin heyecanını özlüyorum.

Başarılı hissetmeyi özlüyorum. Şu anda kendimi sadece bir başarısızlık gibi hissediyorum. "Bir fikrim var," diyorum, "ama bunu gerçekleştirmek için tam olarak nitelikli değilim." bunu gerçekleştirecek yeterliliğe sahip değilim."

İki kadın da dik oturup bana dönüyor.

Yoga matımın üzerinde yatarken tavana bakıyorum. Yüzüm yanıyor ve bunun nedeninin yoga dersi olduğunu sanmıyorum. "Aslında biraz saçma."

"Anlat bize," diyor Fiona. "Simone ve ben Candice ile bir kahve dükkanı açtık ve hiçbir şey bilmiyorduk. Trina kişisel stilist oldu ve işine başladıktan yıllar sonra, ancak kısa süre önce bununla ilgili bir kursu tamamladı. Yeterli olduğunu sana başkalarının söylemesine gerek yok."

"Tabii cerrah olmak istemiyorsan," diyor Simone mantıklı bir şekilde.

Dudaklarım kıvrılır. "Cerrah olmayacağım."

"Peki ne yapmayı düşünüyorsun?"

Oturup ellerimi ovuşturuyorum. "Şey..." Bunu yüksek sesle söylemek neden bu kadar zor? Yeni bir spa açsaydım, bu çok kolay olurdu. Nasıl başlayacağımı tam olarak bilirdim, hatta benimle tekrar çalışmaya hazır bağlantılarım ve tedarikçilerim bile olurdu. Ama bu düşünce eskisi gibi beni heyecanlandırmıyor. Sıkılmış ellerime bakıyorum ve sonunda "Bir sanat galerisi açmayı düşünüyordum" diyorum.

Bir anlık sessizlik olur ve tüm korkularım ve şüphelerim midemde sert bir top haline gelir... ta ki bakışlarımı kaldırıp Simone'un yüzündeki saf heyecanı görene kadar.

"Bu *harika!*" Kolumu tutar. "Biliyorsun, Lancasterlar taşındığında kasabadaki tek galeri kapandı."

"Kafede resim ve çömlekler olduğunu fark ettim, otelde de satılık bazı sanat eserleri var, ama özel bir sergi alanı yok." Yoga matımın kenarına dokunarak, cilalı parke zemine değen köpük çizgisini izliyorum. "Ama biliyorsun, sanat hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sanatın *hoşuma gittiğini* bile d   nm yordum, ta ki..."

Sebastian Finch'in heykelinin önünde durup bir şey hissedene kadar...

. O piç kurusu, eserinin gölgesinde beni öpüp dünyamı altüst edene kadar.

"Bence bu harika bir fikir," diyor Fiona. "Ve kasabadaki birçok sanatçıyla ilişki kurduk, böylece eserlerini kafede sergileyebilecekler. Seni tanı tırabiliriz."

"Mac'i de unutma," diyor Simone.

"Mac ne olacak?" diye sorar Trina, bir kolunun altında rulo haline getirilmiş yoga matıyla yaklaşarak.

"Georgia bir sanat galerisi açıyor. Sence Mac eserlerini sergilemek ister mi?"

Ellerimi kaldırıyorum. "Hayır, durun. Bu kesin değil. Ben sadece..."

"Ben sorarım!" Trina bana gülümser. "Yeni bir galeriye çok ihtiya ımız var. Her yıl Fringe Fest sırasında geçici bir galeri açıyorlar, ama Lee, alıcıların yıl boyunca yerel sanatçılar hakkında sorular sorduğunu, hatta Nora'yı dergide çalışmak üzere i e aldıklarından beri bu soruların daha da arttığını söylüyordu."

"Lee, Mac'in kardeşi," diye açıklıyor Fiona. "Nora ile çıkıyor ve ikisi de kasabadaki Fringe Festivali için  alı ıyor."

Ba ım dönüyor, ama yine de başımı sallıyorum. "Harika. Dinleyin bayanlar, her şey çok hızlı gelişiyor."

"Cove Boulevard'da bir yer bulabilir misin acaba? Eski nalbur dükkanının aşağısında boş bir dükkan yok mu?" diye soruyor Simone. "Hey, Candice! Nalbur dükkanının yanındaki boş dükkan ne?"

Candice, birkaç öğrenciye veda etmek için durduğu kapıdan bize bakıyor. "Bahçenin karşısında mı?" Yüzünde sorgulayan bir ifadeyle bize doğru geliyor. Simone ba ını sallayınca, Candice dudaklarını b z p gözlerini kısıyor. "Emin değilim. Neden?"

"Georgia bir sanat galerisi açmak istiyor," diye açıklıyor Simone ve Candice'in yüzü aydınlanıyor.

"Oh! Harika! Cove Boulevard'un bahçe tarafından daha iyi bir yer var, berberin yanındaki mekan. Komşu binadan daha yüksek ve berberin çatısının üzerinde yüksek pencereleri var. Bolca doğal ışık alıyor."

Fiona heyecanla doğrulur. "Eski antika dükkanı mı? Bay ve Bayan Thomas'ın sahibi olduğı dükkan mı?" Bana döner. "Oh, bu *mükemmel*."

"Margaret ile konuşacağım. O Thomasları tanıyor," diyor Candice, telefonunun hoparlöre bağılı olduğı odanın ön tarafına doğru yönelerek. "Onlar doksanlı yaşlarındalar ve Margaret, torunlarının mülkleri yönetmek için geleceğinden bahsetmişti. Eminim burayı tekrar kiraya vermekten çok mutlu olacaklardır."

"*Hayır*," diye patladım, başım dönüyordu. "Lütfen, dur. Bu aptalca bir fikir."

Gerçekten bunu yapmayacağım. Cidden, sanat hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama sen çekici ve güzelsin, ve 'zarif, mesafeli galerici' rolünü kimseye kaptırmazsın," diyor Trina, diğer bayanlar da başlarını sallayarak onaylıyor. "Aslında her şey imajla ilgili."

Alaycı bir şekilde başımı salladım. "Görüntüden daha fazlası var. Nasıl başlayacağım ki?"

"Bir isimle!" diyor Fiona, gülümseyerek.

"Galeriye ne isim verirdin?" diye sorar Simone.

Ben gülererek başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Açıkçası, o kadar ileriye düşünmemiştim."

"Hmm," diyor Fiona, gözlerini kısarak. "Sana pek inanmıyorum."

Tüm çabalarıma rağmen dudaklarım kıvrılmaya başlar. "Tamam. *Tamam*. Kulağa çok klişe gelebilir ama... 'Art's Cove' nasıl?"

Çıglıklar yükselir. Simone bana yandan sarılır. Yoga matımı sardığımda, bayanlar sağlam bir iş planı geliştirmiş ve beni Cove Boulevard'daki boş alan hakkında Margaret ile konuşmaya zorlamışlardır.

"Grant elbette tadilatla sana yardım edecek," diyor Fiona. "Yarın seni aramasını sağlarım. Bir iç mimar tanıyor musun, yoksa tasarımı kendin mi yapacaksın?"

Dudaklarımı ısııyorum. "Aslında, kız kardeşim eskiden ticari mekanlar tasarlıyordu. Çocuklarına bakmakla meşgul olduğı için birkaç yıldır çalışmıyor, ama son zamanlarda iş aramaktan bahsediyordu

Son zamanlarda iş aramaktan bahsediyor. Ona bu projeyle yeniden işe başlamak isteyip istemediğini soracaktım."

Trina dilini şaklatır ve Simone'a yan gözle bakar. "Georgia da nereden başlayacağını bilmiyormuş gibi davranacaktı. 'Ben bu iş için yeterli değilim' derdi. Hadi oradan."

Gülerek omuz silkiyorum. Ve lanet olsun, bir projeye ihtiyacım olduğu konusunda haklıydılar, çünkü o gece, yıllar önce ilk spa'mı açtığım günlerden beri hissetmediğim bir kıvılcım içimde parlıyordu — ve bunun bir erkekle hiçbir ilgisi yoktu.

Ertesi sabah, elimde kahve fincanıyla, tozlu ve karanlık görünen boş bir dükkânın önünde duruyorum. Pencereleler, köşelerinden düşen eski kağıtlarla yarıları kaplı, yıpranmış döşeme tahtaları ve tam olarak kurallara uygun görünmeyen sarkan aydınlatma armatürleri görünüyor.

"İlk izleniminiz?" Margaret, caddenin benim tarafıma gelip kaldırıma çıkarken gülümseyerek soruyor. O, gümüş saçlı, yüzünde çok sayıda kırışıklık ve gülümseme çizgileri olan zarif bir yaşlı kadın. Elinde bir anahtar var, Candice boş dükkânı sorduktan bir saat sonra temin edildiğini söylüyorlar. Ev sahipleri yaşlı ve sağlıkları kötü, bu boş daire ve yanındaki berber dükkânı ile kasabadaki diğer mülklerin sahibi.

"İlk izlenim... umut verici," diyorum, sesimdeki heyecanı gizlemeye çalışarak. Fazla bir şey yok. Mekanın çok işlenmesi gerekiyor. Ama olanaklar *sınırsız*.

Margaret gülümsüyor. İkimiz de tezahürat sesine dönüp bakıyoruz ve Simone ile Candice'in Four Cups'tan çıktığını görüyoruz. İki tarafa da bakıp, caddeyi bize doğru çapraz olarak geçiyorlar.

"Görmeye gelmek zorundaydık!" diyor Candice, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Simone sadece kaşlarını oynatıyor.

"Trina, Mac'in bazı çömlleklerini sergilemek için hazır olduğunu söyledi," diye ekliyor Candice. "Ve Grant, bu yaz sana öncelik vermek için programını boşaltacak. 4 Temmuz hafta sonu bittikten sonra, gelecek hafta hemen başlayabilir."

Tek yapabildiğim derin bir nefes almak. Her şey çok hızlı geliyor, ama bu kötü bir şey mi? Bir yıldan fazla süredir boşanmış durumdayım, ayrılalı ise daha da uzun zaman oldu. İşimi ve evliliğimi, sahip olacağımı sandığım geleceğimi kaybetmenin yasını tutuyordum. Yeni ve heyecan verici bir şeye atılmak o kadar kötü bir şey mi?

Beni, onun tüm servetini elinden alan kadından daha iyi görmeyen lise aşkımla öpüşmekten daha iyidir. On yedi yaşındayken yaptığım aynı hataları tekrarlamaktan daha iyidir, Tanrı aşkına.

"Hadi, kapıyı aç kadın!" Simone, Margaret'e başını sallayarak diyor.

Margaret gülüyor, doğru anahtarı buluyor ve bize küflü, nemli odaya girme izni veriyor.

Uzunluğundan daha dar olan mekanın yüksek tavanları ve açık kirişleri var. Mekanın sol tarafı boyunca kirli pencereler var ve havada dans eden toz zerrecikleri görünüyor. Gözüm, çift kat yüksekliğindeki odanın en ucundaki asma kata kadar uzanıyor. Çürümüş, tehlikeli görünümlü merdiven, her an kopacakmış gibi görünen bir maskeleye bandıyla kapatılmış. Odanın sol arka köşesinde, dikey olarak asılı bir "*Sadece Personel*" tabelası olan bir kapı var. Bütün mekan terk edilmiş, yıkılmak üzere.

Mükemmel.

Ellerimi göğsüme koyup, odanın ortasına doğru yavaşça daireler çizerek yürürken adımlarımın yankısı boşlukta yankılanıyor.

Candice, Simone ve Margaret odanın ön tarafında toplanmış, beni izliyorlar.

Yüzümde ilk gülümseme belirdiğinde, üçü de sevinç çılgınlıkları atmaya başlıyor.

"Tabii ki beyaza boyaman gerekecek," diyor Candice, duvarları işaret ederek. "Ve biraz aydınlatma taktırmalısın. Sanat eserleri için özel ışıklar var mı acaba?"

"Sıcaklık ve nem kontrolü de gerekebilir," diyor Simone. "Sanat eserleri atmosferik koşullara çok duyarlı değil mi?"

Margaret başını sallar. "Yeni zeminler de lazım." Çürümüş bir döşeme tahtasına narin topuğuyla dokunur ve dilini şaklatır.

"Asma katı ayrı sergiler için kullanabilirsiniz," diyor Candice, merdivene doğru yürüyerek ve tırabzanı sallayarak. Tırabzan tehlikeli bir şekilde sallanıyor ve o da merdivenleri kullanmamak gibi akıllıca bir karar veriyor.

"Mac'in çömlekleri başlangıç olarak oraya konulabilir," diyor Simone. "Buradan aşağıdan görebilecekleri ilginç görsel şekillerle insanların ilgisini çekin."

"Acaba Bay Finch bazı eserlerini sergilemeye razı olur mu?" diyor Margaret, odanın ortasına, katedral tavanının altına bakarak. "Yeterince yer var."

Sebastian'ın adını duyduğumda, vücudumdaki tüm kaslar gerilir. Ancak tepki verecek vaktim olmaz, çünkü Simone kapıya döner.

"Oh! Fiona ve Grant geldi."

Dükkânın kapısı açılır ve Fiona kocasıyla birlikte içeri girer. Kocas, uzun zamandır hissetmediğim bir şeyi özlemle arzulamama neden olan, rahat ve samimi bir şekilde elini Fiona'nın beline koyar.

Fiona'nın gözleri parlar. "Oh, dışarıdan görüldüğünden daha büyük!"

"Yukarı çıkma," diyor Grant, Simone'ye bakarak derin, gürleyen bir sesle. "Güvenli değil."

Simone, bir ayağını merdivenin en alt basamağına koymuş, her iki elinde yırtık maskeleme bandının iki ucunu tutuyor. Simone'un Candice'in sahip olduğu sağduyuya sahip olmadığı açık. Biraz suçlu görünerek Simone geri adım atar ve parçalanmış bant barikatını bırakır.

"Bu yeri kiralamak ya da satın almak için sahipleriyle konuşmam gerekecek," diyorum, Grant'in bakışlarıyla karşılaşarak. "Ama her şey yolunda giderse, bu projede benimle çalışmak ister misin? Burayı tamamen boşaltıp yenilememiz gerekecek. Çok araştırma yapmam, kız kardeşimle konuşmam gerekecek..." Sesim kesiliyor, kalbim çarpıyor.

Grant'in gözlerinin köşeleri kıvrılır. Kabul edercesine çenesini bir kez indirir. "Sanırım sana yardımcı olabilirim, Georgia."

Ve böylece başlıyor.

SEKİZ GEORGIA

Güzel bir yaz gününün Pazartesi sabahı ve ben dünyanın zirvesindeyim. Hafta sonunu yeni arkadaşlarımla geçirdim, Trina'nın arka bahçesinde vatansever yemekler yiyip bira içtik. Herkes galeri konusunda benim kadar heyecanlı görünüyor.

Bugün, galeri mekanının kira sözleşmesini imzalamak için Bay ve Bayan Thomas ile buluşacağım. Scooterımı Four Cups Café'nin önüne park edip, scooterın koltuğunun altından çantamı almadan önce, keten şortumu düzeltiyorum. Her şeyi tekrar kilitleyip, kafeyi dönüp bakıyorum ve cam pencereden Fiona ile göz göze geliyoruz.

Bana gizlice başparmağını kaldırarak onay işareti yapıyor ve bakışlarını mekanın ön tarafındaki yaşlı bir çiftte çeviriyor.

Kalbim çarparken içeri giriyorum. Yaşlı çiftte yaklaşırken içimde gerginlik artıyor. Tabii ki bu beni durdurmuyor, yeni bir projenin başlangıcına karşı doğal bir tepki.

Thomas çifti, dört kişilik masanın aynı tarafında oturuyorlar, kahve fincanlarının arasında masanın üzerinde yıpranmış mavi bir dosya duruyor. Bayan Thomas şeker ve tatlandırıcı paketlerine uzanır ve yığından bir paket ham şeker alır. "Bugün sadece bir tane, Arthur," diye bağırır, ağzı onun kulağına üç santim uzaklıkta. "Şekerini takip ediyoruz."

Adam, kalın gözlüklerinin arkasından kaşlarını çatarak, titrek parmağıyla karısının elindeki paketi işaret ediyor. "Sadece bir tane, Maude. Unutma, şekerimi kontrol etmem gerekiyor!"

Kararlı bir şekilde başını sallar ve paketi yırtıp kocasının fincanına döker. Kocası için kahveyi karıştıran Bayan Thomas, fincanı ve tabağı ona doğru iter. Adam bir yudum alır ve memnuniyetle arkasına yaslanır.

"Bay ve Bayan Thomas?" diye sorarım masaya yaklaşırken.

Kadın başını kaldırır ve yüzünde bir gülümseme belirir. "Oh, çok yakışıklısın," diye haykırır. "O çok yakışıklı, değil mi Arthur?"

"Ha?" der yaşlı adam, kahve fincanını titreyerek bana gözlerini kısarak bakar.

Bayan Thomas, onun cevap vermemesinden memnun olarak onaylayarak başını sallar ve bir sandalyeyi işaret eder. "Otur, otur," der, hala çok yüksek sesle konuşarak. "Ve bana Maude de. Senin için evraklar burada. Torunum bugün geliyor, sana bilgisayardan elektronik kopyasını gönderebilir," diye açıklıyor. "O çok zekidir." Bakışları, evlilik yüzüğümün olduğu yerde kalan soluk ize takılıyor. "Ve bekardır."

Ellerimi üst üste koyarım ve günlük güneş kremi alışkanlığımı lanetlerim. Alyansımın bıraktığı bronzluk izi, onu çıkarmamın üzerinden uzun zaman geçmesine rağmen hâlâ hafifçe görünüyor.

"Des yakında gelecek," diye bağılıyor Arthur. "Torunumuz. Çok zeki. Çok yakışıklı. Onu seveceksin." Karısına dönüyor. "Onu sevecek, değil mi Maude?"

Maude, sanki torunuyla olan gelecekteki ilişkim çoktan belirlenmiş gibi, ona bir kez daha keskin bir şekilde başını sallar.

Gülerek, masaya gelip bana kağıt bardakta latte getiren yeni kızın, Alicia'nın gözlerine bakarım. "Mevcut," der ve kasadaki Fiona'ya başını sallar.

Teşekkür etmek için başımı sallayıp yaşlı çiftte geri dönüyorum. "İzin verir misiniz?" Aramızdaki dosyayı işaret ediyorum.

"Hepsi burada," diye bağıırır Maude. "Des kira için bu miktarda ısrar etti." O, mekanın şu anki harap durumuna uygun aylık kira bedelini gösteren satırı işaret eder. "Heart's Cove Antiques'in ödediği kirayla aynı tutmak istedim, ama o kirayı artırmakta ısrar etti. Buraya geldiğinde onunla pazarlık edebilirsiniz. Kararlı kadınları sever." Göz kırpar.

Gülümsemeyi zor tutarak belgeleri okudum. Kira sözleşmesi beş yıllık ve yenileme ve tasarım konusunda bana tam kontrol hakkı veriyor. Elbette yenileme masraflarını ben karşılayacağım, ancak aylık kira nispeten düşük ve birikimim de bol olduğu için, finansmanı halledebileceğimi şimdiden söyleyebilirim.

Sonra, kalemi alıp imzalamak üzereyken, yüksek bir çarpma sesi beni irkiltir.

"Bakın kim gelmiş," arkamda bir kadın asit gibi bir sesle diyor. Dönüp baktığımda, kısa, kıvrırcık saçlı, minik, sert bir yaşlı kadın görüyorum.

Çok küçük bir futbolcu gibi yapılı, sağlam ve korkutucu bir kadındı. Onu kitapçada görmüştüm, ama genelde yolundan uzak dururdum. Sanırım Rudy'nin büyükannesiydi. Rudy, bu kasabada edindiğim ilk arkadaşım ve bana evimi satan adamdı.

Maude daha dik oturur ve başını sallar, sesi ürperticidir. "Agnes."

"Kocan her zamankinden daha yaşlı görünüyor," der Agnes Maude'a. "Ha?" diye bağırır Arthur, karısına doğru eğilir.

"Senin saatin her zamankinden daha parlak ve altın rengiymiş!"

Arthur bileğine, sonra Agnes'e baktı. "Az önce temizlettim."

"Kulaklarını temizle," diye alaycı bir şekilde Agnes. "Bu daha yararlı olur, seni yaşlı cadaloz."

Maude araya girerek Agnes'in bileğini işaret etti. "Agnes'in saati yıllardır temizlenmemişti! Temizlemek onu öğürttü."

Arthur geriye yaslanır, gür gri kaşları seğirir. "Ah, canım," diye bağırır, sonra yanımda somurtan kadına bakar. "O zaman daha sık temizlemelisin."

Agnes'in aslında saat takmadığını kimse umursamıyor gibi görünüyor.

Gülmemek için dudaklarımı içe doğru kıvrırım. Agnes sinirli bir ses çıkarır ve bize bir daha bakmadan siparişini vermek için tezgaha doğru topallayarak yürür.

Maude onun gitmesini izler, sonra fısıldamak istercesine bana doğru eğilir. Ne yazık ki sesi çok yüksek çıkar ve kafedeki herkesin onu duyduğundan eminim: "Agnes gençken Arthur'a aşıktı. Ama sonunda onu ben kaptım. Değil mi, tatlım?"

"Onu sevmedim, seni ahmak," Agnes odanın diğer ucundan tükürürcesine söyler. "Sen o eski, döküntü evini yenilerken o benim Cheswick'imi aşıladı. O, tüm kalbini ve ruhunu koyarak yaptığı o güzel ahşap işçiliğini sen gidip ucuz boya ve halıyla değiştirdin."

"Cheswick'e borcumuzu adil ve dürüst bir şekilde ödedik Agnes, bunu sen de biliyorsun. Ayrıca, Cheswick bizim için bu projeyi gerçekleştirdikten yirmi yıl sonra

Bu, onun ahşap işçiliği becerileriyle hiçbir ilgisi yoktu." Maude'un vücudu, Agnes'e saldırmaya hazır bir yay gibi gergin.

Yerimde kıpırdanarak, araya girmeli miyim diye düşünüyorum. Bu, geçmişte defalarca yaşanmış bir tartışma gibi, ritmi tanıdık bir şeye dönüşmüş.

Kahvesini yudumlarken Arthur karısına doğru eğilir ve ikisinin üzerine sıcak sıvıyı dökmekten kıl payı kurtulur. "Ha? Ne dedin?"

Karısı gülümser ve sanki konuşma bitmiş gibi kocasının uyluğuna hafifçe vurur. Çenesini evrakların olduğu yere doğru uzatır. "Sorun var mı?"

"Yapma," diyor Agnes, içinde pasta olan küçük kahverengi bir torba tutarak. Önümdeki kağıtları işaret ediyor. "Tüm emeklerini boşa çıkaracaklar ve üzerine sıkıcı beyaz boya sürecekle."

"Oh, boş ver Agnes." Maude, saldırıya hazırlanıyormuş gibi sandalyesini hafifçe geriye iter.

Agnes'in burun delikleri genişler.

Ayağa fırlarım. "İlginiz için teşekkürler. Rudy'ye selam söyle!" Agnes bana kaşlarını çatınca kalbim hızla çarparak onu nazikçe çıkışa doğru yönlendiririm. Ama sonunda tek yaptığı, caddenin karşısındaki kitapçıya topallayarak gitmektir.

Yerime döndüğümde, Maude bana değerlendirci bir bakış attı, sonra başını salladı. "Aferin. Torunumuz Des, Agnes gibi yaşlı bir caddeden korkmayan kadınları sever."

"Çok çekici birine benziyor," diye cevap veriyorum, onların bakışlarından kaçınarak. Maude memnun bir şekilde arkalarına yaslanıyor.

Arthur ona doğru eğilir. "Ne dedi?"

"Des ve Georgia birbirlerine çok yakışırlar!" diye cevaplar Maude. Benim dehşet dolu bakışlarımı tamamen görmezden gelerek, önümdeki evrakları işaret eder. "Peki, kira sözleşmesiyle ilgili sorunuz var mı?"

Yeni ev sahiplerim torunları için aşk tanrısı rolünü oynamaya biraz fazla meraklı görünüyorlar, ama ben caddenin karşısındaki boş alana bakıyorum, orası benim yeni galerim olabilir. O alan, bu ikisiyle birkaç garip konuşma yapmaya değer.

Bu yüzden, çantamdan kalemimi çıkarır ve Maude'a parlak bir gülümseme atarım. "Hayır! Sorum yok. İmzalamaya hazırım." Birkaç kalem darbesiyle imzalarım, baş harflerimi atarım ve hayatımın önümüzdeki beş yılını kilitlerim.

"Peki, bunu uzatmanın bir anlamı yok," diyor Maude ve geçen hafta Margaret'e ödünç verdiği anahtarları çıkarıyor. "Bunlar artık senin. Des şehre geldiğinde seni kontrol etmesi için onu çağıracağız." Anahtarları aldığımda elimi okşuyor. "O çok yakışıklıdır."

Gülerek çifte teşekkür ederim, kahvemi ve imzalı kira sözleşmesini alıp, Fiona'nın masa temizlediği kafenin diğer tarafına doğru yürürüm. Anahtarları salladığımda bana gülümser, sonra kollarını açar ve bana sarılır.

Tüm vücudum baloncuklarla doluymuş gibi kendimi coşkulu hissediyorum ve dikkatli olmazsam tavana kadar uçup gidebilirim. Yeni arkadaşımı sıkıca kucaklayıp başımı sallayarak ondan uzaklaşıyorum. "Yardımın için teşekkürler, Fiona. Sen ve kızlar beni cesaretlendirmesen bu adımı atamazdım."

"Oh, kes şunu," diyor Fiona, bir eliyle masadan tabakları alırken, diğer eliyle ustaca kırıntıları tabaklara süpürüyor. "Bize hiç ihtiyacın yoktu. Her şeyi zaten kafanda çözmüştün."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," diye cevap veriyorum gülerek.

Bana göz kırpar ve ben veda ettikten sonra kapıdan çıkarım. Elimde latte ile caddeden aşağı doğru yürür ve boş, harap dükkânın önüne gelirim. Kalbim küt küt atıyor ve kapının içine anahtarı sokarken yüzümdeki gülümsemeyi zorlukla saklıyorum.

"Taşınıyor musun?" diye sorar bir kadın. Omzuna devasa bir çanta asmış ve cömert kıvrımlarını saran, A kesim silüetiyle dalgalanan koyu renkli bir elbise giymiş. Boynunda üç altın kolye var, sade ve zarif ama rahat şık kıyafetine karşı çarpıcı. Sarı saçları, kalp şeklindeki yüzünü güzelleştiren yarım at kuyruğu şeklinde bağlanmış. Yeni galerimin yanındaki berber dükkanını işaret ediyor. "Komşuyuz."

"Oh!" Gülümserim ve elimi uzatırım. "Ben Georgia." "Mia."

Omzumun üzerinden başparmağımla kahve dükkanını işaret ettim. "Az önce Thomas'larla tanıştım."

Yüzünde hemen sıcak bir gülümseme belirir. "Onlar çok değerli insanlar," der. "Çok nazikler. Ama beni torunlarıyla evlendirmeye çalışıp duruyorlar."

Gülerek başımı sallıyorum. "Burada da durum aynı. Onu kasabadaki tüm kadınlarla evlendirmeye çalışıyorlarsa, gerçekten çaresiz olmalılar."

Mia burnunu çekip başını salladı. "Eğer dedikleri kadar yakışıklı, zeki ve başarılıysa, onda büyük bir sorun olmalı." Berber dükkanının kapısını açıp kalçasını dayadı. "Ne olduğunu öğrenmek istemiyorum. Sen alabilirsin."

"Erkeklerden bıktım," diyorum ona, kendi kapımı açarken. "O tamamen senin."

O öğürür. İkimiz de kahkahalar atar, vedalaşır ve binalarımıza gireriz. İçeri girince, çantamdan bir mezura çıkarır ve işe koyulurum. Telefonumu kullanarak ölçülerimi kaydederken, karnımın içinde heyecan yükselir.

Telefonum çaldığında, ekranda kız kardeşimin adı yanıp sönerken, cevap verirken gülümsemeden edemiyorum. "Selam, Piper."

"Meşgülmüşsün." Arka planda yüksek bir çarpma sesi duyulur ve kardeşim tıslar. "Nate! Alec! Mobilyaların üzerine tırmanmamanızı söylemiştim." Telefonda bir hışırtı duyulur, Piper dilini şaklatır ve konuşmamıza geri döner. "Çocuklar zanaat malzemeleriyle dolu bir masayı devirdiler. Yarım saat sonra seni ararım."

Ben cevap veremedi telefonun kapatır.

Sessiz ortamda bir kahkaha atıyorum, sonra ölçüm ve planlamaya geri dönüyorum. Sonunda yan duvara yaslanıp, kız kardeşim beni geri çağırana kadar ilham almak için sanat galerilerinin resimlerini kaydırıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Piper iç çekiyor. "Son zamanlarda çocuklar çok yaramazlar. Sanırım tüm bu hukuki sorunlar yüzünden stresli olduğumu hissediyorlar ve bu yüzden daha da yaramazlık yapıyorlar."

Yeğenlerim altı ve sekiz yaşındalar. Piper ve kocası ayrılmışlar ve velayet ve mahkeme davaları nedeniyle çocuklar geçen yıl pek istikrarlı bir hayat sürmemişler.

"Her şey düzelecek," diyorum ona. "Söz veriyorum. Boşanma süreci devam ederken ben de çok kötüydüm, ama artık tünelin sonunda bir ışık görüyorum." Yeni mekanıma, yeni olanaklarıma bakıyorum.

Telefonda uzun bir iç çekiş duyuldu, sonra Piper'ın kendini hazırladığını duydum. "Her şey yoluna girecek. Yarın velayetle ilgili duruşmamız var ve avukatım bunun sonuncusu olacağını söylüyor. Çocukların tam velayetini alacağım, sorun yok. Bu gerçekleştiğinde, çok daha az stresli olacağım. Belki gerçekten bir iş bulabilirim."

"Clare'in yanı sıra Dallas'ta da iş başvurusunda bulundun mu?"

O homurdanır. "Clare bir çıkmaz sokak. İş bulsam bile kimse benimle çalışmak istemiyor. Açıkçası, boşanmak bulaşıcı bir hastalık gibi."

"Belki de öyledir." Gülererek, "Bu beni ilk vaka yapar mı?" diyorum.

Kız kardeşim burun kıvrır. "Eyaletin her yerine iş başvurusunda bulundum. Hiçbir cevap alamadım. Sanırım aramayı genişletmem gerekecek, eyalet dışına taşınmam gerekebilir. Ama resmi olarak velayeti almadan bunu yapamam."

Duvardaki soyulmuş boyaya dokunuyorum ve yere düşmesini izliyorum. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

Piper mırıldanır. "Gerginim. İyi. Çocuklar taşınma fikrine heyecanlanmış gibi görünseler de, benden nefret edeceklerinden korkuyorum. Georgia teyzelerini ziyaret etmekten şikayetleri yoktu, orası kesin."

Dudaklarım bir gülümsemeye kıvrılır. "Demek e-postamı aldın."

"Bu yüzden arıyorum." Derin bir nefes alır. "Yeni işinin iç tasarımı bana emanet edecek misin? Nate doğmadan önce çalıştığımı biliyorsun."

"Piper, lütfen," diye homurdanırım. "Senin evin dergi sayfalarındaki gibi görünüyor."

"Evet, temizledikten sonra yaklaşık üç saniye boyunca, çocuklar tekrar mahvedene kadar."

Gülüyorum. "Eh, benim galerimi mahvetmeyecekler. Ne dersin? Mekanı tasarlamama, bu projeyi hayata geçirmeme yardım eder misin?"

"Anne!" diye bağırır bir çocuk arka planda. "*Alec Lamborghini'mi aldı. Paylaşmak istemiyor.*"

Yine yorgun bir homurtu. "Çocuklar HotWheels'e takıntılı," diye açıklıyor. *"Alec! Kardeşinle paylaş. Mağazada Porsche'yi sen seçtin, hatırladın mı?"*

Bir parça daha boyayı sıyırıp, kirli parmaklarımı bacağıma sürterek tozlu boya kalıntılarını siliyorum. "Gitmen gerekiyor mu?"

"Ben iyiyim," diyor, sonra alaycı bir kahkaha atıyor. "Meşhur son sözler."

Gergin bir sessizlik olur ve kız kardeşimin teklifimi düşündüğünü anlarım. Saniyelerin uzamasını beklerim ve Piper ilk olarak sessizliği bozar.

"Bu duruşma avukatımın dediği gibi giderse, galerini yapacağım," diyor. "Çocuklar ve ben yazın geri kalanında senin evinde kalabiliriz ve ben daha kalıcı bir iş ararken senin projen üzerinde çalışırım. Anlaştık mı?"

Kalbim hızla çarparak yüzümde bir gülümseme belirir. "Anlaştık." "O zaman anlaştık. Yarın akşam seni ararım."

Telefonu kapattıktan sonra, küçük bir dans yapıyorum. Heart's Cove'un en işlek caddesinde kiralık yer - tamam. Tasarımcı - tamam. Müteahhit - tamam. Şimdi tek ihtiyacım olan, eserlerini sergilemek isteyen sanatçılar ve işime başlayacağım.

Yakında açılacak galerimi kilitleyip, derin bir nefes alırken güneşin omuzlarımı ısıtmasına izin veriyorum ve gülümsüyorum. Enerjik, heyecanlı ve azimliyim.

Sonunda yeniden kendim gibi hissediyorum. "Georgia?"

Dönüp baktığımda, ciddi bir ifadeyle bana doğru yürüyen yakışıklı bir adam görüyorum. Beyaz düğmeli gömlek ve kömür rengi pantolon giyiyor. Ayakkabıları çok siyah ve çok parlak. Uzun parmaklarıyla dağınık siyah saçlarını tararken, ölçülü, geniş adımlarla bana doğru yaklaşıyor. Bu, çevresini kontrol eden bir adam. "Desmond Thomas. Büyükbabam ve büyükbabam burada olacağını söylemişti."

"Oh!" Onu görünce biraz şaşkınlık içinde, parlak bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Meğer Maude ve Arthur doğru söylemişler. Bu adam Blake Harding'in yanında kırmızı halıda yerini almış gibi görünüyor, ancak biraz korkutucu ve çok seksi olan keskin hatları var. Blake bir sonraki filminin yakışıklı kahramanı olabilir, ama Des sadece kötü adam olabilir.

"Büyükbabam ve büyükannem, kira koşullarından memnun olduğunu söylediler," diyor, tamamen iş odaklı bir şekilde. Ağız, temiz traşlı yüzünde sert bir çizgi gibi, gözleri ise benim yüz hatlarımı incelerken karanlık.

"Öyleyim," diyorum, ağzımın kelimeleri telaffuz edebilmesinden etkilenmiş bir şekilde.

Sadece adı ve telefon numarasının yazılı olduğu yeni bir kartvizit çıkarır. "Herhangi bir sorun olursa beni ara. Kiralama işini büyükannem ve büyükbabamdan devralacağım."

"Tabii ki. Teşekkürler, Desmond." Tekrar gülümserim ve bakışlarımız birbirinde biraz daha kalır.

"Bana Des de." Elini bana doğru uzatır ve el sıkışırız.

Yeni bir projeye başlamak bana yeni bir hayat verdi. Birkaç hafta önce, Desmond gibi bir adam bana *öyle* bakmış olsaydı, yüzümde ketçap olduğunu düşünürdüm. Şu anda ise kendimi çekici ve özgüvenli hissediyorum ve... Evet, yeniden *kendim* gibi hissediyorum. Kendi cesur planlarına finansal geleceğini bahis eden, kendine güvenen, otuz yaşında milyoner olan kadın gibi.

Desmond'un koyu renkli gözleri beni içten dışa ısıtırken, kendimi acı çeken, başarısız bir boşanmış kadın gibi hissetmiyorum. Kendimi *çekici* hissediyorum.

Ne yazık ki, tam o anda Sebastian'ın kamyoneti galerinin hemen önündeki park yerine giriyor.

Aynı zamanda Desmond'un elimi hiç bırakmadığını fark ettiğim an da bu.

DOKUZ SEBASTIAN

Oh, *hayatta* olmaz.

Arabadan iner inmez şapkamı kafama geçirip, elimi düz bir şekilde kapıyı kapatıyorum. Georgia'nın eli yanındaki adamın elinde kalınca kulaklarımda bir çınlama başlıyor ve garip bir uğultu hissi uzuvlarıma yayılıyor.

Yabancı adam kaşlarını kaldırır ve sonunda Georgia'nın elini bırakır. Ne yazık ki, ondan en az üç adım geri çekilmez, ki bu benim aralarında olmasını istediğim minimum mesafedir.

Sanırım benim hakkımda haklıydı. Ben zorba bir pisliğim. Hâlâ bu adamı ve onun şık kıyafetlerini sevmiyorum; bana eski karım hayatımı paramparça ederken karşımda oturan avukatları çok hatırlatıyor. Bir köpekbalığı gibi görünüyor, sanki beni ayaklarının altında ezmek istiyor gibi.

Georgia'dan özür dilemek için neredeyse bir hafta boyunca prova yaptım. Ona davranışımın dolaylı kendimi azarladım, ona karşı cinsiyetçi bir pislik gibi davrandığım için kendimi hırpaladım. Ve şimdi başka bir adamın onun alanına girmesini izlemek zorunda mıyım? Onu elde etmeye ne kadar yaklaştığımı görmek zorunda mıyım, sadece başka bir pisliğin araya girip onu kapması için?

Özenle hazırladığım özür sözlerim boşa gider. Kaldırıma adımımı atarken, gözlerim takım elbiseli adamdan, on beş yaşımdan beri hayalini kurduğum kadına kayarken, sözlerimin her birini unuturum.

"Georgia," diye homurdanıyorum.

Nabızı boğazında belirgin bir şekilde atıyor, ama omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırıyor. "Sebastian."

Onun dik duruşunu seviyorum. İnatçılığını. Karşı koyuşunu. Hem seviyorum hem de nefret ediyorum. Onu kollarıma alıp, ona zarar verebilecek her şeyden korumak istiyorum, ama aynı zamanda onu çıplak bırakıp ona şunu göstermek istiyorum

Benimle birlikteyken bu kadar güçlü ve savunmacı olmasına gerek yok.

Adama işaret ediyor. "Bu benim yeni ev sahibim, Desmond Thomas."

Dürüst olmak gerekirse, adının ne olduğu umurumda değil. Ondan ne kiraladığını da bilmiyorum, bunu soracak kadar da kafamda yer yok. Onu neden yenilebilir bir şey gibi izleme hakkına sahip olduğunu düşündüğünü bilmek istiyorum, ama kalbimin kulaklarımda hızla atması nedeniyle bunu kelimelere dökmenin bir yolunu bulamıyorum.

Onu bu kadar korumaya hakkım yok. Son görüşmemizde sergilediğim davranışları düşünürsek, onunla konuşmaya bile hakkım yok.

Ama.

Ama ona karşı şiddetli bir sahiplenme hissinden, vücudunun benimkine dokunduğunda eridiğini bilmekten kendimi alamıyorum. Aramızda bir şey var — bir bağ, bir kıvılcım, sihir, ne dersiniz deyin. Dokuzuncu sınıfta İngilizce dersinde bana gülümsediğinden beri bu his var.

Kalbim hızla atıyor ve kendimi uzaktan izliyormuşum gibi hissediyorum. Beynimin mantıklı olan küçük bir kısmında, kendimi rezil edeceğimi biliyorum. Georgia'yı uzaklaştıracağım. Bana kızıp çekip gitmekte haklı olduğunu, bunu tekrar yapması gerektiğini düşündüreceğim. Öfkeme yenik düşersem, kendimi bir canavar olarak göstereceğim.

Ama Desmond Thomas bana düz, ifadesiz bir bakışla bakıyor ve bu bana bir meydan okuma gibi geliyor.

O, şık ve bakımlı olabilir, benden çok daha pahalı kıyafetler giyiyor olabilir, ama bu kanımın kaynamasını engellemiyor. Bir erkek, bir meydan okumayı gördüğünde bunu anlar. Onu sırt üstü yatırıp kanayan burnunu tutmasına üç saniye kaldı.

O an üçümüz arasında asılı kalır, nabız gibi atar.

Sonra Desmond elini Georgia'nın sırtına koyar. "Bu adamı tanıyor musun?"

Görüşüm kırmızı bir sisle kaplanır ve tek bakabildiğim, onun omurgasının kıvrımına düz bir şekilde koyduğu avucudur. Ne yaptığımı fark etmeden, kolunu itip omzumla ikisinin arasına girerim.

"Sebastian!" Georgia azarlıyor. "Kes şunu."

Desmond göğsünü şişirir, dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Onu duydun."

Ellerim yumruk haline gelir. Desmond duruşunu genişletir. Sonra bir havlama duyulur.

Sersemliğimden sıyrılıp arkama bakınca, sürücü kapısının açık pencere pervazında iki tüylü küçük pençe görüyorum. Yeni köpeğim bana bakarak, neden onu bu eğlencenin dışında bıraktığımı sorar gibi, pembe dilini dışarı çıkararak nefes nefese kalıyor. Kafasını eğiyor, kuyruğunun ucu her sallanışında ritmik bir şekilde direksiyona vuruyor.

Omuzlarım çöküyor. "Sessiz ol, kızım. Meşgulüm."

Yine havlıyor, pencereden dışarı bakmaya çalışıyor.

"Köpek mi aldın?" diye soruyor Georgia, kaşlarını çatarak.

"Uh," diye cevap veriyorum, Georgia'dan köpeğe bakarak. "Sayılır. Daha çok köpek beni aldı."

Georgia yavruya bir adım yaklaşır, sonra tekrar düşünür gibi olur. Kafasını sallar ve bana sıkı bir gülümseme atar. "Peki, iyi eğlenceler. Hoşça kal, Sebastian. Tanıştığımıza memnun oldum, Des."

Demek ki takma isimler kullanıyorlar. Harika.

Des boğazını temizler, ama bir şey söylemeden önce sözünü keserim. "Seninle konuşabilir miyim, Georgia? Yalnız başıma."

O durur, ikimizden de yarı dönmüş halde, omzunun üzerinden bakarak.

Reddedecek. Bu beni hasta ediyor, ama hayır diyeceğini ve benden uzaklaşacağını biliyorum. Yine. Her zaman benden uzaklaşıyor. Çaresizce, köpeğimi pencereden dışarı çıkarıp kolumun kıvrımına alıyorum. "Bella'nın yürüyüşe ihtiyacı var. Biraz arkadaşlık iyi gelir. Ve ben... senden özür dilemem gereken bazı şeyler var." Georgia'nın gözlerinin yumuşadığını görmek için başımı kaldırdım.

Evet, bu kadını benimle konuşması için sevimli yeni köpeğimi kullanıyorum. Hayır, utanmıyorum. Desmond'un yüzüne yumruk atmakla tehdit etmekten çok daha iyi sonuç veriyor gibi görünüyor.

Desmond'un yüzüne yumruk atmakla tehdit etmekten çok daha iyi işe yarıyor gibi görünüyor.

Des the Dick boğazını temizliyor. "Georgia. Her şey yolunda mı?"

Ona gülümser, bu da beni çığlık atmak istememe neden olur. "İyiyim. Sorduğun için teşekkürler." Sonra gülümsemesi kaybolur ve gözlerime bakar, bana kısa bir baş sallama yapar. "İyiyim. Beş dakikan var, ve sadece köpeğin gerçekten çok sevimli olduğu için."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," der takım elbiseli kahraman, belli ki oradan ayrılmak istemiyor. Eğer yumruğumu yüzüne tanıtmamı istemiyorsa, tam da bunu yapması gerekir.

Bella'nın kuyruğu pazıma vuruyor. Bir an için gözlerimi kapatıp kendimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Georgia'nın affını dilemek için bu ruh halinde olmamalıyım. Kendimi rezil edeceğim. Benden uzaklaşmakta haklı olduğunu gösteren tüm nedenleri ona göstereceğim. Onun için asla yeterince iyi olmadım, gözlerimizde yıldızlar parıldayan iki gençken bile.

Kollarımdaki köpek kıpırdanarak omzuma tırmanıp kulağımı yalamaya başladı. Homurdandım, başımı çekip dudaklarımdan isteksiz bir gülümseme döküldü. "Lanet olsun Bella." Bir köpek ıslak ıslak kulaklarını yalarken bir erkek kasvetli, korkutucu ve öfkeli olamaz.

Ama başımı kaldırdığımda, Georgia'nın yüzünde yine bir gülümseme var ve *bana* bakıyor. Ve bu her şeyi yoluna koyuyor.

"Onun tasmaşını alayım," diyorum.

Desmond bana bir kez daha uzun uzun bakar, sonra berber dükkanının kapısına döner ve arkasında kaybolur.

ON MIA

Yabancı adam berber dükkanına girdikten yaklaşık on saniye sonra ilk nefret duygularını hissediyorum.

Adam kocaman bir canavar gibidir. Devasa bir vücuda, kocaman ellere ve kibirli burnunun üzerinde gururlu, acımasız gözlere sahiptir. Kapıdan içeri girer ve geniş omuzlarının arasından sızmaya çalışan ışığı bir anlığına tamamen engeller.

Saç kesimi güzel. Bunu kabul etmeliyim. Ve vücudu, her ne kadar iri olsa da, oldukça orantılı.

Ama bu, boynumun dibinden omurgamın en altına kadar uzanan ürpertiye engellemiyor. Gözleri... O kadar koyu ki, siyah görünüyorlar. Rahatsız edici.

İlk izlenimimi silkeliyorum ve yüzüme parlak bir gülümseme yerleştiriyorum. Müşteri müşteridir ve ben her birine ihtiyacım var. Bu günlerde para sıkıntısı çekiyorum.

Yabancı, burnunu çekip küçük dükkânıma kibirli bir bakış atıyor. Eminim hiçbir şeyi gözden kaçırmamıştır: yıpranmış kırmızı vinil döşemeli üç sallanan sandalye, çatlak siyah-beyaz karo zemin, militan bir düzen. Sıkı çalışmam ve gururum, herkesin görebileceği bu 200 metrekarelik alanın her santimetresine kazınmış durumda. Herkesin yargılaması için.

O da dahil, kim olursa olsun.

"Yardımcı olabilir miyim?" Gülümsemem, yerinde kalmaya çalışırken kenarlarından çatırdıyor.

Siyah gözler benimkilere odaklanır. "Eylül ayında kiranız artacak."

Solumdaki küçük masaya, yüksekten attığı bir yığın kağıt çarpar. Sesle irkilirim, sonra tepkimden dolayı kendimden nefret ederim.

ve kontrolümü yeniden kazanmak için dişlerimi gıcırdatıyorum.

Uh-oh. Geldiğini hissedebiliyorum. İçimde ejderha uyanıyor, ateşli nefesi ve oniks gözleri olan o canavar. Babam şu anda dükkanda olsaydı, ellerini havaya kaldırıp yavaşça geri çekilirdi. İnsanları tehlikeden uzak tutmak için Steve Irwin tarzı kötü bir Avustralya aksanı taklit ederdi. "*Crikey*" derdi. O, *kesilmiş yılan kadar çılgın*. Ben omuzlarımı düşürüp öfkemi isteksiz bir kahkahaya dönüştürmekten başka seçeneğim kalmayana kadar konuşmaya devam ederdi.

Ama babam burada değil ve ejderha göz kapaklarını aralıyor. Burun deliklerimden bir duman kıvrımı yükseliyor.

Ne cesaret!

Prensip olarak, daha fazla kira ödemek konusunda bir itirazım yok. Zaman geçtikçe her şey pahalalanıyor, kapitalizm böyle. Yaşlı Bay ve Bayan Thomas'ın bu mekan için piyasa değerinin çok altında bir kira talep ettiklerini de belirtmek gerekir. Berber dükkanımın arkasında bir yaşam alanı var ve kızım doğduğundan beri ikimiz orada yaşıyoruz. Thomas çifti, hamile ve bekar bir anneye nezaket göstererek, arka tarafta bulunan iki yatak odalı daireyi de dahil olmak üzere ticari alanı indirimli bir fiyata kiraladı. Yani beni rahatsız eden kira artışı değil. Bu çok kötü, şok edici, ama iş dünyası böyle. Daha fazla masraf kesintisi yapmam ya da geçimimi sağlamak için gerçekten çok çalışmam gerekecek.

Buraya kadar hayatta kaldım; devam edebilirim.

Hayır, beni rahatsız eden şey, bu adamın adını bile bilmediğim halde, beni önemsiz bir solucan gibi davranmaya hakkı olduğunu düşünmesi. Beni rahatsız eden şey, onun o kadar büyük olması ki beni küçük hissettirmesi ve bunun farkında olması. Beni rahatsız eden şey, dükkana girer girmez, benim değerimi hiçe saymak için tek yapması gerekenin benim sığınağıma bir bakış atmak olması. Bunu tek kelime etmeden yaptı.

Eski kocamdan boşanmaya cesaret edemeden önce onun bana hissettirdiği gibi hissettirmesi *beni rahatsız* ediyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Kim demiş?" Sözlerim keskin, hızlı ve kesin bir şekilde çıkıyor. "Son baktığımda, kirayla ilgili kararları Bay ve Bayan Thomas veriyordu. Ucuz takım elbise giyen bir yabancı değil."

Gözlerini kırıştırıyor. Yavaş, kasıtlı bir hareketle aramızdaki sessizliği uzatırken, geri kalanı taş gibi hareketsiz kalıyor. "Ben söylüyorum," diye cevaplıyor adam. "Ben senin yeni ev sahibinim ve bu da yeni kira kontratın." Uzun parmağı kağıt yığınınına iniyor, vurgu yapmak için bir kez tıklıyor.

Sesi rahatsız edici. Derin ve gürültülü, sadece itaat edilmeye alışkın olduğunu gösterecek kadar tonlama var.

Peki.

Ejderha kalçamı dışarı doğru iter ve kaşımı yukarı kaldırır. "Dinle dostum. Burada ne oyun oynadığını bilmiyorum, ama Bay Thomas haftada bir kez saçını kestirip tıraş olmak için buraya gelir. Bu yeri, hiç terbiye öğrenmemiş bir yuppie'ye sattıysa, bunu bilirdim. B-filmlerinde oynayan bir gorili kirli işlerini yapması için göndermek yerine, bana kendisi söylerdi." Dramatik bir etki yaratmak için bir süre duraklıyorum, sonra düzenli masamı bozan sözde yeni kira sözleşmesini işaret ediyorum. "Hiçbir şeyi imzalamayacağım."

"O zaman yasal olarak izin verilen en kısa sürede tahliye bildirimi alacaksın." Sözleri, sanki çöp kamyonunun hangi gün geleceğini söylüyormuş gibi, yumuşak bir sesle söylenir. Bakışları bir an benimkilerle buluşur, sonra ayak parmaklarıma doğru kayar, yol boyunca tüm kıvrımları ve çukurları içine alır. Göğsüm ve karnım kızarır, cildimde garip bir karıncalanma hissi yayılır.

O, beni yavaşça içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini
içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini
içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini
içini içini içini içini içini içini içini içini iç

Ve burnunu çeker. BURUNUNU ÇEKER.

Şimdi, dinle. Benim 21 yaşında, taze yüzlü bir güzellik olmadığımı biliyorum. Bir çocuk taşıdım, doğurdum ve büyüttüm. Boşanma, kariyer değişikliği ve bekar bir anne olarak yeni bir iş kurmanın getirdiği tüm zorlukları yaşadım.

İstemediğim yerlerde sarkmaya ve kırışmaya başladım. Ama burun kıvrılmaktan daha değerliyim!

Özellikle de bu iri cüsseli, beyinsiz, kibirli mamutun burnundan çıkan seslerden. Bu bir buçuk metre boyundaki, tek heceli et yığını. Bu —bu—

Göğüs cebine uzanıp bir kartvizit çıkarır ve onu masadaki rahatsız edici kağıt yığınının gelişigüzel atar.

Sonra gözlerime bakar, kaşlarını benim yönüme doğru seğirir ve kapıya doğru döner.

Bir ayağı kaldırımda iken durur ve omzunun üzerinden bakar. "Bu takım elbise bu yerin üç aylık kirasından daha pahalı." Parmak eklemi kapı pervazına çarpar ve gözleri benimkilere kayar. "Yeni kira, yani."

O uzun, düz burnu düzgün bir şekilde iyileşemeyecek hale gelene kadar ona yumruk atmak istiyorum. Bunun yerine, "Görünüşe göre ikimiz de dolandırıldık," diyorum.

Alaycı bir kahkaha bana doğru yankılanıyor. Titriyorum, öfkem artıyor. Sonra kapı çarpıyor ve adam gözden kayboluyor.

Onun aptal kartvizitini küçük parçalara ayırmak isterken, masaya doğru yürür ve onu alırım... ve tüm öfkem kaybolur. Sönmüş bir balon gibi yere çöküyorum.

Kartta siyah harflerle *Desmond Thomas* yazıyor. Beyaz kartta sadece adı ve telefon numarası var. Üç yıldır ev sahibim olan dost canlısı yaşlı çiftle akrabadır. Bu bir hata değil. O bir yabancı değil.

O benim yeni ev sahibim ve hayatım çok daha zorlaşmak üzere.

ON BİR SEBASTIAN

GEORGİA ve ben uzun süre sessiz kalıyoruz. Konuşmak bana düşüyor, biliyorum, ama yine yanlış bir şey söylemek istemiyorum. Artık kanım kaynamayı bıraktığına göre, orada sahiplenici bir aptal gibi davrandığımı biliyorum. Rollerimiz tersine dönseydi, muhtemelen Desmond'un yaptığı gibi tepki verirdim.

Georgia yanımda, bir yan sokaktan yakındaki parka doğru yürüyorum. Birkaç ebeveyn, küçük, çitle çevrili, tasmaz bir alanın yanındaki oyun parkında çocuklarını izliyor. Çocukların kahkahaları havada yankılanıyor, ama bana boş geliyor.

Köpek parkına girdiğimizde, tasmayı çıkarıyorum ve Bella, dünyanın en mutlu küçük yaratığı gibi, çitlere doğru koşup geri dönerek ileri geri koşmaya başlıyor. Dizlerimin üzerine çöküp kulaklarının arkasını uzun uzun kaşıyana kadar bacaklarıma tırmanırken, göğsümdeki düğüm çözülüyor.

Georgia yanıma çömelir ve zarif, kadınsı parmaklarını köpeğe doğru uzatır. Bella koklar, sıcak kahverengi kulakları yüzünün iki yanına sarkar. Georgia'nın uzattığı elinin altına kafasını sokarak okşanmak istediğinde, Georgia ona şimdiye kadar gördüğüm en güzel gülümsemeyi gösterir.

Bu kadını, daha önce hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyorum. Göğsümde, sanki bir iblis dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi tırmalayan bir his var. O beni delirtiyor.

Yavru köpek dikkatimizi dağıtsa da aramızda gerginlik var.

"Çok güzel," diyor Georgia, gözlerime bakmadan. Köpek yanına uzanıp bacaklarını yukarı kaldırıyor ve onu okşayan kadına büyük kahverengi gözlerini kırıştırıyor. Georgia gülüyor, nazikçe. "Onu nereden aldın?"

"Sen geldiğin gün kamyonumun altına girmişti," diye cevaplıyorum.

Gerginlik Georgia'nın omuzlarına yerleşiyor, sonra da yok oluyor.

Kendimi aptal gibi hissediyorum. Georgia'yı, parasını, zarafetini ve sınıfını hak etmiyorum. Ne zaman onun yanına gitsem, kendimi aptal gibi davranıp ya kendimi utandırıyor ya da onu aşağılıyorum. Ait olduğum yere geri dönmeliyim. Parasız ve evsizim, sadece kendini beğenmiş bir sanatçı adayıyım. Heart's Cove Fringe Fest'teki gösterim, zaten şişirilmiş egomu daha da şişiriyordu.

Her karşılaştığımızda Georgia'yı kırmam hiç de şaşırtıcı değil. Böyle davranırken onu nasıl suçlayabilirim ki? Yine de beni dinlemeye, bu parka gelip birkaç dakika bekleyerek özür dilemek için cesaretimi toplamamı bekleme nezaketini gösteriyor.

Sonunda Bella kalkıp çalıları koklamaya giderken, ben boğazımı temizledim. "Özür dilerim Georgia. Sana çok kötü davrandım."

Sonunda gözlerime bakıyor, koyu renk kaşlarını kaldırıyor. "Öyle," diyor. "Ama teşekkür ederim. Özür dilediğin için minnettarım."

Şapkamın kenarını kaldırıp kulağımın üstünü kaşıyarak ayak parmaklarıma bakıyorum. "Seni eski karımla aynı kefeye koymamalıydım. Bu haksızlık. Sahip olduklarını kendi çabalarıyla elde etmediğini varsaydığım için özür dilerim. Daha iyi bilmeliydim. Tanıştığımızda hırslıydın ve o zamanlar ikimiz de çocuktuk. Başarılı olacağın belliydi."

Gözleri uzaklara dalmış gibi, sanki birlikte geçirdiğimiz yılları ve geçirmediğimiz yılları yeniden yaşıyormuş gibi.

Belki de bilgisiz gençler olarak birlikte geçirdiğimiz zamanlar, sahip olabileceğimiz tek yıllardır. Belki de şansım vardı ve onu boşa harcadım. Onu yanımda tutmaya çalıştığımı Tanrı biliyor — hala onu kalmaya ikna etmeye çalıştığım günü hatırlıyorum, o bana sırtını dönüp benden sonsuza dek uzaklaştığı günü.

Göğsümde eski bir yara açılıyor ve Clare'i terk ettiği için pişman olup olmadığını merak ediyorum. Beni terk ettiği için.

Hayatımın en kötü günüydü. Eski karımın bana boşanmak istediğini söylediği günden daha kötüydü. Yirmi dört yıl önce Shelly bana hamile olduğunu söylediğinde hissettiğim paniğin daha da kötüydü. Georgia'nın kalbimi parçalayıp üzerinde tepindiğini izlemek, içimde hiç tam olarak iyileşmeyen bir şeyi kırdı.

Belki de bu yüzden ona bu kadar çekici buluyorum. Beni bu hale getiren oydu.

"Yeni bir projeye başladım," diyor Georgia, sessizliğin içinde. "Daha başlangıç aşamasında, ama hissettiğim şey..." Derin bir nefes alıyor, başını sallıyor. "İyi hissettiriyor. Sanırım atölyende seni görmeye gittiğimde, yanlış yerde bir şey arıyordum." Gözleri koyu kahve renginde, o kadar derin ki içinde kaybolmak çok kolay. "Kendi içimde eksik olan bir şey için sana kızmıştım. Sanırım demek istediğim, özrünü kabul ediyorum ve ben de senden özür diliyorum."

Dudaklarımdan bir nefes kaçar ve başımı sarsarım. "Özür dileycek bir şeyin yok."

Georgia nefes alır, yutar, sonra devam eder: "Senin..." Boğazını temizler. "Senin çekiciliğini hissediyorum. Ama buna göre davranmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Georgia karnıma bir hançer saplasa bile bu kadar acıtmazdı. Güzel ağzı ince bir çizgiye dönüşmüş, güneş saçlarını binlerce kahverengi, sarı ve kırmızı tonuyla süslemiş, dokunulmaz, asil görünüyor. Benim gibiler için fazla iyi.

Haklısın, demeliyim. Kelimeler orada, yüksek sesle söylenmeye hazır. Daha iyi bir adam, daha değerli bir adam olmak istiyorsam, bunları söylemeliyim. Çünkü o *haklı* — aramızdaki her ne varsa, o kadar karmaşık ve yoğun ki, geriye hiçbir şey kalmayana kadar ikimizi de yakıp kül edecek.

Yavru köpek bana doğru zıplıyor ve yorgunluktan ayaklarımdan dibine yığılıyor. Onu kucağıma alırken boğazıma bir yumru oturuyor. Georgia bana dönüyor ve uykulu köpeğimin kafasını okşuyor. Yüzü hüzünlü, boyun eğmiş, gözlerini bana diyor.

"Seni tekrar görmek güzeldi," diyor ve sonra uzaklaşıyor.

Şehri terk etmeye ne zaman karar verdiğimi tam olarak bilmiyorum. Belki de Georgia köpek parkında bana sırtını döndüğü an, ya da atölyeme dönüp arka odadaki ranzayı, yıpranmış giysilerimi, acınası banyomu gördüğüm andı. Belki de

son komisyonumun yatıp yatmadığını görmek için her saat başı banka hesabımı kontrol ettiğim andı, böylece birkaç hafta daha hayatta kalacak kadar param olacaktı.

Bir noktada, Heart's Cove'dan ayrılmak zorunlu hale geldi. Bu yerden uzaklaşmak, kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi içime işledi.

Şimdi, Georgia ile görüşmemden dört gün sonra, son aletlerimi kamyonetime yüklüyorum ve Bella'nın köpek yatağını kabine taşıyorum.

Gitmem gerek. Burada olmak, ona yakın olmak, benim için iyi değil.

Onun başka bir erkekle el sıkıştığını gördüğümde nasıl tepki verdiğime bir bak. Benimle hiçbir ilgisi olmayan bir kadına karşı vahşi ve sahiplenici davrandım. Onun ev sahibini ciddi şekilde yaralamaya ramak kalmıştı, oysa tek yaptığı onunla el sıkışmaktı. Böyle yaşamak, böyle davranmak olmaz. Ben yetişkin bir adamım ve Georgia ile olanların nasıl biteceğini biliyorum: kötü.

Hayır, benim için en iyisi Clare'e geri dönmek. Orada tanıdıklarım var, iş bulabilirim. Kalacak bir yer bulana kadar kanepede yatıp, yeniden ayağa kalkacağım. Zemin bataklık olacak ve muhtemelen ölene kadar orada sıkışıp kalacağım, ama en azından dik duruyor olacağım.

Eve dönüp hayatımı yaşamak, lise aşkım yüzünden kendimi rezil etmekten daha iyidir. Başlangıçta kalbimi parçalayan aynı kadın yüzünden aklımı kaçırmaktan daha iyidir.

Arkamda bir araba gürültüsüyle yaklaşıyor. "Oh!" diye bir erkek sesi duyuluyor. "Gidiyor musun?" Dönüp baktığımda Grant Greene'in kamyonetinin penceresinden dışarı eğildiğini görüyorum. Yanıma yanaşıyor ve arabadan inmeden önce motoru kapatıyor. "Evim için yeni bir parça üzerinde çalışacak vaktin var mı diye bakmaya gelmiştim."

Karanlık bir gülümseme dudaklarımı düzleştirir. Bu, kalmam için son bir cazibeyle bana yaklaşan şeytan mı? Kafamı sallarım. "Hayır. Tatil bitti. Teksas'a geri dönüyorum."

"Kahretsin," diyor Grant, homurdanarak. "Fiona'ya vereceğim yıldönümü hediyesi suya düştü." Kamyonetimi ve römorkumu gözden geçiriyor, hayal kırıklığına uğradığı belli.

"Eve yerleştikten sonra sana mesaj atarım," diyorum. "Ama ne yazık ki, bu günlerde heykeltıraşlar için işler çok az ve seyrek." Başparmaklarımı kemer halkalarına takıp omuz silkiyorum. "Gerçek bir iş bulmam lazım."

İri adam kaşlarını çatarak kamyonetine yaslanır. "Kalmak istemiyor musun? Senin gibi yetenekli bir adam için çok iş var." Kamyonetin kasasına bağlanmış alet kutularını işaret eder. "Kendi lisansın olmasa bile, bir müteahhit için çalışabilirsin." Kollarını açarak kendini gösterir.

Georgia'nın karnıma sapladığı bıçak içimi parçalıyor. "Teksas'a döndüğümde muhtemelen öyle yapacağım," diye itiraf ediyorum. "Burada işler benim için yolunda gitmedi."

"Benim için çalış," diyor Grant, incelikli konuşmayı bırakarak. "Birkaç büyük proje aldım ve iki eli ve biraz akli olan herkesi işe alıyorum. Sen bundan çok daha fazlasına sahipsin. Senin gibi birine ihtiyacım var."

Kalbim bir kez çarpıyor, sonra duruyor. Georgia'nın "*Seni tekrar görmek güzeldi*" dediğı sesi duyuyorum ve bu ses bana "*Sonsuza kadar hoşça kal*" gibi geliyor. Onun benimle hiçbir ilgisi olmadığını bilerek bu kasabada yaşayamazdım. Des'in yaptığı gibi başka bir erkeğın ona dokunduğunu görmek, zararsız olsa bile...

"Teşekkürler," diyorum Grant'e, ona elimi uzatarak. "Ama sanırım gitme vaktim geldi."

"Tamam," diyor Grant, açıkça hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. "İletişim bilgilerini alayım, eve döndüğünde yıldönümüm için o parça hakkında konuşuruz."

Yine keskin bir dönüş, göğüs kafesim kanla doluyor. "Ev" eskisi gibi aynı anlamı taşımıyor artık.

"Anlaştık," diyorum ve el sıkışıyoruz.

Grant arabayla uzaklaşırken, kendimi eskisinden daha boş hissediyorum. Uzun bir nefes almaya zaman ayırıyorum, sonra eşyalarımı toplamaya devam ediyorum.

ON İKİ GEORGIA

Evimin önündeki sürekli korna sesi, kız kardeşimin Heart's Cove'a geldiğini haber veriyor. Bugün cuma, Sebastian'la parkta buluştuğumdan dört gün sonra ve ben kendimi galerim için planlar yapmak ve kız kardeşimin ziyareti için hazırlıklar yapmakla meşgul ettim.

Kendime dürüst olursam, Sebastian ile yaptığımız son konuşmanın kesinliğini düşünmemek için kendimi işe gömdüğümü itiraf edebilirim. Onu uzaklaştırmak için tüm gücümü kullanmam gerekti, oysa tek istediğim kendimi çıplak bırakıp onunla birlikte olmak için yalvarmaktı.

Kamyonetinden indiğinde ve o gözlerle bana baktığında -yoğun mavi, öfkeli gözlerle- dizlerimin üzerine çökmek istedim. Ona doğru sürünmek istedim.

Diğer erkeklerle birlikteyken, kontrol her zaman bende olmuştur. Ya CEO Georgia ya da Flörtöz Georgia'yımdır. Benim kırılğan kalbim ile diğer herkes arasında iki metre kalınlığında bir taş duvar vardır. Sert patron olmak harika bir savunmadır, ama bunu sürekli sürdürmek zordur. Flörtöz ve uçarı olmak takınması daha kolay bir maskedir ve insanları uzak tutmak da aynı derecede kolaydır.

Desmond'la bile, o eski kabuğumun üzerime çöktüğünü hissettim. Flörtöz gülümsemem tanıdık olsa da sahte geliyordu, ama arkasında hiçbir şey yoktu. O çekici bir adam, ama ona karşı hiçbir şey hissetmedim.

Ama Sebastian'ın dikkatini bana yönelttiğinde, sanki tüm benliğim yok oluveriyor. Artık güçlü, bağımsız ve mantıklı değilim. Artık duygularımı, eylemlerimi ve yüz ifadelerimi kontrol edemiyorum. İhtiyaç duyulan bir beden ve şehvet yığınınına dönüşüyorum. Bunu göz önünde bulundurarak, son konuşmamızda yapmam gerekeni yaptım. Kendimi korudum. Kendimi çelik ve güçten oluşan bir kozaya sardım ve onun vaat ettiği yıkımdan kendimi korudum.

Onu gücümle uzak tutamıyorsam ve flört ederek dikkatini dağıtamıyorsam, onu uzaklaştırmaktan başka seçeneğim yok.

O zamandan beri kendimi meşgul tutuyorum.

Kız kardeşimle, tedarikçilerle, müteahhitlerle, yerel sanatçılarla, galeri projesiyle ilgisi olabilecek herkesle e-posta alışverişinde bulundum. Sabahtan akşama kadar plan yapıp bütçe hazırlıyor, eskizler çiziyor, hayaller kuruyorum.

Gerçek sanat eserlerini temin etmek dışında her şey yolunda gidiyor. Yerel sanatçılardan çok az yanıt aldım ve aldığım yanıtlar da kesin olmayan, ilgisiz yanıtlardı. Sanki hepsi benimle çalışmaya ilgi göstermeden önce başka birinin harekete geçmesini bekliyorlarmış gibi.

Ama sorun değil. Kendimi kanıtlayabilirim. Mekanı yenileyebilir ve tüm kasabaya galerinin desteklenmeye değer olduğunu gösterebilirim.

Proje çoğunlukla iyi gidiyor. Yine yapacak bir işim, uğruna çalışacak bir hedefim var. Artık tamamen amaçsız ve ölümü bekleyen biri değilim.

Ama...

Dört gün oldu ve Sebastian'la ilişkiimi bitirme düşüncesi beni şimdiden delirtiyor. Bu çok saçma, çünkü bir hafta önce bana sorsaydınız, Sebastian'la ilişkimin yirmi beş yıldır bittiğini söylerdim.

Dışarıdan yine uzun bir korna sesi duyduğumda, dudaklarıma bir gülümseme konuyor. Zihnimi tekrar kontrol altına alıp, ön kapıya koşuyorum ve tam zamanında, yüzünde geniş bir gülümsemeyle arabasından inen kız kardeşimi görüyorum.

Arkada, iki oğlu araba koltuğunun kemerlerini açmaya çalışıyor ve kapıları açıyor. Gülüyorum, kollarımı açıyorum ve altı ve sekiz yaşındaki çocukların bana koşarak gelmelerini bekliyorum. Birkaç saniye sonra, çocuklar belime sarılırken, kardeşim gülümseyerek onların başlarının üzerinden bana sarılır.

"Seni görmek ne güzel," diyor Piper.

Kalbimin etrafındaki sert kabuk yumuşuyor. "Ben de seni gördüğüme sevindim, Piper." "Vay canına!" diye bağırıyor Nate, küçük kardeşi Alec'i tutarak. "Şu bu evi! Çok *büyük*!"

"*Süper*," diyor Alec, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Burada mı yaşıyorsun, Georgia?"

Kızgın bir ifadeyle elimi çekmeden önce bir saniye saçlarını karıştırıyorum. "Tabii ki. Beğendin mi?"

Nate çoktan ön kapıdan içeri bakmaya başlamıştır. "Bizim evimizden çok daha güzel."

Kız kardeşim bana yarı utanmış, yarı alaycı bir gülümseme atar. "Haksız değil." Bakışları oğullarına kayar. "Evde ayakkabılarınızı çıkarın çocuklar!" diye bağırır kız kardeşim, sonra arabaya dönüp bana, "Çantalarımı taşımama yardım eder misin?" der.

Çocuklar ayakkabılarını o kadar sert bir şekilde çıkarırlar ki, ayakkabılar mutfağın ortasına kadar uçar. Gülümserim. Belki de büyük, boş evimin doldurulması için biraz daha kaosa ihtiyacı vardır ve eminim ki iki küçük çocuk bunu sağlayabilir.

"Hey!" Piper, ellerini beline koyarak seslenir. Onları izlediğini fark etmemiştim bile, ama yüzünde sert bir ifadeyle çocuklarına bakıyor.

"Üzgünüm anne," diyor Alec. O ve kardeşi ayakkabılarını alıp ön kapının yanına koyuyorlar, annelerine gizlice bir bakış atıp evin içine koşuyorlar.

"Hiçbir şeye dokunmayın," diye seslenir Piper tedbirli davranarak. Kız kardeşim dilini şaklatır, sonra arabasının bagajını açar. Çantaları ve sırt çantalarını taşımaya yardım ederim ve ilk birkaç dakika boyunca yeni evimden başka bir şey konuşmayız. Parke zeminleri çok beğenir, ama beyaz duvarlarla bir şeyler yapmam gerektiğini düşünür. Büyük mutfağı görürnce gözleri parlar, okyanus manzarasını görürnce ağzı açık kalır.

"Vay canına," diyor. "Çocuklar haklıymış. Burası Clare'deki evimizden çok daha güzel. Muhtemelen Wilsonların evinden bile daha güzel."

Ben burun kıvırıyorum. Wilsonlar kasabanın yarısına sahip. Evleri devasa. "Bu, sandığın kadar büyük bir övgü değil."

O gülüyor ve biz de çocukların valizlerini, yeğenlerim için hazırladığım üst kattaki ilk boş odaya taşıyoruz.

İçeri girer girmez Piper'ın alt dudağı titremeye başlar. "Çocuklar için ranza yatakları almışsın," der Piper, sesi gergin.

"Onları kurmak çok zordu," diye itiraf ettim. "Ama bu bana yapacak bir şey verdi." *Sebastian'ı düşünmemeye çalışırken.*

Batman temalı bir valizi ranzaların yanına bırakır ve beni kollarını bana dolayarak kemiklerimi kıracak kadar sıkı bir şekilde sarar. Kız kardeşimin ağladığını fark etmem bir dakika sürer.

"Hey." Ondan uzaklaşıp ellerimi omuzlarına koyarım. "Hey, dur. Ne oluyor?"

"Oh, hiçbir şey." Burnunu çekip gülüyor, başını sallıyor. Bu tam ona göre bir davranış — cesur bir yüz takınmak, gülmek ve her şey yolundaymış gibi davranmak. Bu konuda birbirimize benziyoruz. "Sanırım sadece gelecek konusunda endişeliyim."

"Her şey yoluna girecek," diyorum ona. "Yakında bir iş bulacaksın ve her şey yoluna girecek. Belki de yeni bir yere yerleşirsin!" Kollarımı açarak yeni kasabamı işaret ediyorum. "Bu kötü bir şey değil."

O da başını sallıyor, her geçen saniye başını sallama hareketi daha da şiddetli hale geliyor. "Biliyorum. Haklısın." Derin bir nefes alıyor ve ellerini pantolonunun önünü düzeltiyor. "Sadece bir anda çok büyük değişiklikler oldu." Bir kez daha derin bir nefes alıyor ve bana cesur bir gülümseme atıyor. "Peki ya sen? Bir sanat galerisi! Orayı görmek için sabırsızlanıyorum. İncelemen için birkaç mood board hazırladım. Aydınlatma ve sergileme kaideleri için fikirlerim var. Farklı sergiler için değişiklik yapmak istersen, geçici hareketli duvarlar da yapabiliriz."

Kız kardeşime ruh hali ve hayatındaki tüm bu karışıklıklar hakkında daha fazla soru sormak istiyorum, ama bu isteğime direniyorum. Piper, duygularını sindirmek için çok zamana ihtiyaç duyan bir kadın ve duygularını anlamlandırana kadar onlar hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor.

Boşanmak, velayet davası vermek ve hatta tüm hayatını ve çocuklarını yeni bir yere taşıma düşüncesi bile şüphesiz çok zorlu bir süreç. Uzun süre ev hanımı olarak kaldıktan sonra iş aramanın ve iş hayatına yeniden girmenin ne kadar zor olduğu da cabası. Bu yüzden, düşünceli bir abla olarak, onun tuzağına düşüp galeri hakkında konuşmaya başlıyorum.

"Bir haftadan az oldu Piper," diyorum, başımı sallayarak. "Benim projem üzerinde çalışmaya nasıl zaman buldun ki?"

Omuzlarını dikleştirip kapıya doğru yönelir. Getirmemiz gereken daha fazla çanta var. "Kafamı toparlamam lazım."

Neredeyse dokuz yıldır çalışmadım, Georgia. Senin için iyi bir iş çıkarabilirsem, bu benim özgüvenimi artıracaktır."

"Tekrar çalışmaya mı sinirlisin?"

Omzunun üzerinden bana, "*Tabii ki. Ne, aptal mısın?*" diyen bir bakış attı.

Gülümserim ve onu dışarıya kadar takip ederim. Kendine ait iki büyük valizi vardır, bunları erkeklerin odasının karşısındaki odaya taşırız. Yeni bir yorgan ve çarşaf aldım ve katlanmış havlular ile kabarık bir bornoz yatak ucuna bıraktım. En-suite banyosunda, kaslarını saran gerginliği gidermek için kullanabileceği banyo malzemeleri ve kokulu mumlar hazırdır.

Mumlar Simone'nin hediyesi. Ranzaları kurmaya yardım etmek için evime geldiğinde, evimin acilen ev kokusuna ihtiyacı olduğunu söyleyerek bu muhteşem kokulu soya mumlarını getirdi. Sonra şarap içmeye başladı ve ranzaları kurmama hiç yardım etmedi, ben anlamsız talimatlara küfrederken her seferinde gülüyordu. Eğlenceliydi.

Piper, valizini dolabın yanına koyduktan sonra etrafına bakındı ve uzun bir nefes aldı. "Burası çok güzel, Georgia."

Yorganın bir köşesini düzelterip yastığı kabarttım. "Saçmalama. Buraya her zaman hoş geldin ve her zaman en iyisini hak ediyorsun."

Titrek bir nefes aldıktan sonra Piper kaşlarını çatıp donakaldı.

"Burası çok sessiz." "Ha?"

Yatak odasının kapısına doğru yönelir. "Çocuklar. Çok sessizler. Bu, yapmamaları gereken bir şey yaptıkları anlamına gelir.

Aşağı kata koşarak çocukların isimlerini sesleniriz. Alec sonunda okuma odamın karşısındaki küçük aile odasından cevap verir. Önceki sahipleri burayı sinema odası olarak düzenlemişlerdi ve ben çok fazla televizyon izlemesem de, bunu değiştirmenin bir anlamı yoktu.

"Buradayız anne!" diye bağırır Alec.

Sinema odasına vardığımızda, çocuklar duvarıma monte edilmiş televizyona gözlerini dikmiş bakıyorlar. Sinema koltuklarına oturmuş, kıpırdamadan duruyorlar. Piper, sanki

Nate boş ekrana işaret ediyor. "Bu akıllı televizyon mu?"

Nate boş ekrana işaret eder. "Bu akıllı televizyon mu?"

Gülümserim. "Evet."

"Hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim," diyor Alec. Kafasını annesine çeviriyor. "YouTube izleyebilir miyiz?"

Piper yine yüzüne sert bir ifade takınır. "*İki* video izleyebilirsiniz." Vurgulamak için iki parmağını kaldırır. "Her biri bir tane seçsin, *hepsi bu kadar.*"

Çocuklar heyecanla başlarını sallarlar ve ben sehpadan uzaktan kumandayı alıp video izleme uygulamasına giderim. Çocuklar gevezelik eder, zıplarlar ve sonra annelerine hiç uyarı yapmadan saldırıp onu yere devirirler. Daha önce de yaptıkları planlı bir saldırı gibi görünür ve çocuklar sürekli kıkırdarlar. Piper, küçük çocukların uzuvlarının altında yerde oturur ve oğulları onu gıdıklarken çığlık atar.

Onlar sakinleşince, Nate'in saçlarını okşar ve Alec'in başının tepesine bir öpücük kondurur. Yüzü yumuşar ve gözlerinde sadece sevgi görürüm. Gülümsemeden edemem. Simone ve kızlar geldiğinden beri ilk kez evim artık o kadar büyük ve boş gelmiyor.

Televizyonu kurar, çocuklara atıştırmalık ve su veririz, sonra mutfığa gidip kendimize yiyecek bir şeyler alırız. Kız kardeşim buzdolabımın içindekileri incelerken onu izlerim ve boğazımı temizlerim.

"Peki," diye başlıyorum. "İş aramaktan mı konuşmak istiyorsun? Taşınmaktan mı? Jacob velayet kararını nasıl karşıladı?"

Piper buzdolabından artan yemeklerle dolu bir Tupperware kabı çıkarır, açar ve koklar. Kabı tekrar kapatır ve "Hayır. Bu konuyu konuşmak istemiyorum. Eski kocamın adını duymak istemiyorum. Aile mahkemesi ve boşanma ile ilgili hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorum ve *kesinlikle* evde geçirdiğim on yıldan sonra işe geri dönmek hakkında konuşmak istemiyorum." Bana dönüp gülümser. "Senin yeni sanat galerinden bahsetmek istiyorum."

Başımı sallıyorum. Daha önce kendimi dinlemeliydim; Piper açılmaya hazır değil. Kız kardeşim tanıdığım en güçlü kadın, ama bir kötü haberle çöküşe geçeceğini söyleyebilirim.

"Şey," diyorum yavaşça, "aslında, ne yaptığımı hiç bilmiyorum."

"Bu seni daha önce hiç durdurmadı," diyor Piper gülümseyerek. Ön kapının yanına koyduğumuz son çantaya doğru yürüyor ve büyük bir portföy ile birkaç döşeme ve boya örneği çıkarıyor. Her şeyi mutfak adasında yayarak derin bir nefes alıyor.

"Duvarlar net ve temiz bir beyaz olacak," diyor bana. "Zemin konusunda ise müteahhidinizle konuşmak istiyorum. Cilalı beton çok şık görünebilir, ama bu kasaba için uygun olacağından emin değilim. Bunun yerine sıcak bir sert ahşap tercih edebiliriz. Bana gönderdiğiniz fotoğraflarda açıkta kalan çatı kirişleri gördüm, bunlardan ilham alabiliriz."

Eğilip portföyünü incelerken, resimlerden birini işaret ediyorum. "Bu aydınlatma gerçekten çok güzel."

"Ah, aydınlatma konusunda her şeyi okudum," diyor Piper, portföyü karıştırarak bana yazdırdığı resimleri gösteriyor. "Sergileyeceğiniz eserlere göre özelleştirilebilecek bir şeye ihtiyacımız var. Ayrıca, şu kısmi duvarlara bakın. Galeriniz çift kat yüksekliğinde bir alan olduğu için, tavana kadar uzanmayan bu yüzer bölmelerin çok hoş görüneceğini düşünüyorum. Onları tekerlekler üzerine ya da raylar üzerine yerleştirebiliriz, böylece istediğiniz yere taşıyabilirsiniz. Bu, mekana ferah ve açık bir hava katacaktır. Tabii ki, yenileme için ayırdığınız bütçeye bağlı olarak."

"Bunu gerçekten yaptığımı inanamıyorum."

Piper bana düz bir bakış attı. "Hayır mı? Çünkü yapabilirim. Sen yirmili yaşlarında yüz bakımı ve kırıksıklık giderici ürünlerden bir imparatorluk kuran kadınsın. Bir hevesle sanat galerisi açmaya karar vermek sana çok yakışır."

Göğsüm ısınırken, döşeme örneklerine geri dönüyorum. Piper, maliyetleri ve onları dahil etme nedenleri de dahil olmak üzere her birini bana anlatıyor. Daha önceki gerginlik omuzlarından kayboluyor ve gözlerinde uzun zamandır unutulmuş eski bir enerji parlıyor.

Bir zamanlar, kız kardeşim başarılı bir iç mimar olma yolunda ilerliyordu. Bu, çocukları olmadan önce, onlarla evde kalmaya karar vermeden önceydi. Bazen evde kalmanın onun gerçekten istediği şey olup olmadığını merak ediyorum. Nate'e hamileyken, "Jacob ve ben, işimi bırakıp evde bebekle kalmamın en iyisi olacağını düşünüyoruz" gibi şeyler söylediğini hatırlıyorum. Asla "Bunu

bunu yapmak istiyorum" ya da "ev hanımı olmak için sabırsızlanıyorum" demedi. Sözlerinde her zaman bir tür kaderci bir enerji vardı. Bu bir görevdi, zevk değildi.

Bunu fazla mı abartıyordum? Ev hanımı olmak en zor iştir ve şimdi çocukları görünce, annemin harika bir iş çıkardığını, hala da harika bir iş çıkardığını biliyorum. Sadece kız kardeşim, eski kocasının kariyerine devam edebilmesi için çok fazla fedakarlık mı yaptı diye merak ediyorum. Piper neden her şeyi feda etmek zorunda kaldı? Neden yarı zamanlı çalışıp, annelik dışında bir hayatı olamadı? Jacob neden çalışma saatlerini azaltıp Piper'ın hayallerinin peşinden gitmesine izin vermedi?

Şimdi eski kocasıyla boşandılar ve Piper çocukların tam velayetini aldı, ama finansal ve profesyonel açıdan onun durumunun eski kocasından çok daha kötü olması adil görünmüyor. Onun fedakarlıkları çok büyük görünüyor.

Piper ve ben galerinin tasarımını tartışırken, zamanın nasıl geçtiğini fark etmiyoruz. Sonunda, küçük kafalar aile odasından dışarı çıkar ve bir saniye sonra, çocuklar çocuk boyu zıplayan toplar gibi odada koşturmaya başlarlar. Piper onları kontrol etmeye çalışırken, ben de koridordaki dolaptan bir çanta alıp içindekileri mutfak zeminine döküyorum. HotWheels arabaları çantadan dökülerek zeminde büyük bir yığın oluşturur ve bu, Nate ve Alec'i coşkuya kapılmadan hemen önce durdurur.

Kısa sürede, koridorumun oyuncak arabalar için mükemmel bir yarış pisti olduğunu keşfederler. Onların yarışlarında hakemlik yapmaya zorlanırım ve çok geçmeden, çok fazla gülmekten yanaklarım ağrır.

Piper, kendisi ve çocukların valizlerini boşaltmak için odadan çıkar ve bir süre sonra, biz şampiyonluk oyuncak araba yarışı için hazırlanırken geri döner. Dizlerimin üzerine çökmüş, elinde bir oyuncak Lamborghini tutarken (HotWheels yarışlarının şu ana kadar yenilmez şampiyonu, Nate'in yarışlar başladığında cebinden çıkardığı, herkesin imrendiği sarı araba), ona gülümserim. "Her şeyi hallettin mi?"

"Evet. Hatta o muhteşem yağmur altında güzelce sıcak bir duş bile aldım. Bu akşam dışarıdan yemek sipariş etmeye ne dersin? Çok yorgunum ve yemek pişirmek istemiyorum."

Nate, kardeşine bakarken gözleri parlıyor. "Annem kaka dedi."

Alec kıkırdar. Piper gülümsemek için kendini zor tutar.

Duvara yaslanarak Lambo'yu Alec'e geri veriyorum. "Tabii. Çocuklar, bana yardım edin." Kollarımı yeğenlerime doğru uzatıyorum. İkisi beni ayağa kaldırıyor ve neredeyse tekrar düşmeme neden oluyorlar, ama karşı duvara tutunarak kendimi tutmayı başarıyorum ve gülüyorum.

Piper dilini şaklatıyor, ama gözlerinde eğlence var. Bana gülümsüyor ve onu buraya davet etmenin doğru karar olduğunu biliyorum. İkimizin de buna ihtiyacı vardı.

"Şehirde iyi bir taco dükkanı var," diyorum, doğrulurken. Sert zeminde uzun süre oturup diz çöktükten sonra vücudumun her yeri gıcırıyor. Candice'in yoga dersine daha sık gitmem gerekecek, çünkü eskisi kadar esnek değilim.

"TACOS!" diye bağıyor Nate. Alec kollarını havaya kaldırıp çığlık atıyor.

Piper dilini şaklatarak çocukları susturur ve onlar da çoğunlukla onu dinler. Sayılır. Kulaklarımda çınlayan ses yüzünden tam olarak anlayamıyorum.

"Dışarıda yiyebiliriz," diyorum. "Evlere servis yapıyorlar ama restoranda her zaman daha lezzetli oluyor."

"Ne dersin Alec?" Piper, oğlunun saçlarını okşayarak sorar.

"TACOS!" diye bağırır Alec, annesinin beline sarılır.

O gülüyor ve onları ön kapıya doğru sürükliyor, orada çocukların ayakkabılarını giydirmek ve onları kız kardeşimin arabasına bindirmek için çılgın bir telaş var. Ön koltukta hala bir sürü çanta var ve onları görünce iç çektiği halinden, çantaları boşaltmaktan bıktığını anlıyorum.

"Çantaları bırak," diyorum. "Ben scooterımı alacağım."

"SCOOTER MI?" Nate açık kapıdan bağıyor, araba koltuğundaki kemerlere karşı direniyor. "GEORGIA TEYZE'NİN SCOOTER MI VAR?"

"Sus," diye azarladı Piper. "İç sesinle konuş."

"Ama biz dışarıdayız anne," diyor Nate mantıklı bir şekilde.

"Haklısın," diyorum gülererek.

Piper bana ölümcül bir bakış atar. "Onları cesaretlendirme."

Garajımın düğmesine basıyorum ve *kırmızı* Vespa'm *ortaya* çıktığında

kırmızı Vespa'm ortaya çıktığında. Onu dışarı çıkarır

ve kornaya basarım (onları çok mutlu eder) ve kaskımı takarım.

"*Süper*," diyor çocuklar, açık araba penceresinden nefes nefese, hayranlıkla.

Gölmekten kendimi alamıyorum. Piper direksiyonun başına geçiyor ve hepimiz uzun zamandır ilk kez ailece akşam yemeği yemek için Heart's Cove'a gidiyoruz.

ON ÜÇ TRINA

Kollarımı Mac'e dolayarak, deri ceketinin kokusu burnumu doldururken, kasaba sınırlarını geçip Heart's Cove'a girerken son viraja girerken onun güçlü vücudunun bana yaslanmasının hissini tadını çıkarıyorum. Bu, haftalardır birlikte yaptığımız ilk yolculuk. Daha da uzun zamandır yaptığımız ilk randevu gecesi.

Mac, yerel ilkokulda ikinci sınıf öğretmeni ve bu yıl okul sonu etkinlikleriyle her zamankinden daha meşguldü. Bu görevlerin yanı sıra, bu yılki Fringe Fest'te daha büyük bir rol üstlendi, yoğun bir seramik ustalık sınıfı verdi ve Heart's Cove Hotel'deki pop-up sergisinde bazı çalışmalarını sergiledi.

Festival bitti, okul yılı sona erdi ve çocuklarım bir aylığına Seattle'da babalarını ziyarete gitti, sonunda ikimiz uzun zamandır beklediğimiz baş başa vakit geçirebileceğiz.

Kollarımı ona doladım ve o da koltuğunda hareket ederek dokunuşumu kabul etti. Motosikleti tam kontrol altında tutarak, Cove Boulevard'a çıkan ilk trafik ışıklarına geldiğimizde hızını yavaşlattı. Akşam yemeği vaktiydi, ama uzun yaz akşamları uzadıkça gökyüzü hala aydınlıktı. Taqueria'nın önünde durup Georgia'nın kırmızı Vespa'sının yanına park ederken derin bir nefes aldım.

Mac, gidondaki elini indirir ve uyluğumu sıkar. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," diye cevap veriyorum, kaskımı çıkarıp kolumun altına alıyorum.

Arabadan iniyoruz ve Mac bana dönüyor. Ellerini yüzüme koyuyor ve beni yumuşak ama yoğun bir şekilde öpüyor, ben ayaklarımın üzerinde sallanana kadar durmuyor.

"Seninle birlikte yolculuk yapmayı özledim," diyor alçak ve samimi bir sesle.

"Ben de," diye itiraf ediyorum. "Bugün bana ilk yolculuğumuzu hatırlattı." Gözleri kırışıyor. "Sen arkamdayken Route 66 daha güzeldi."

Midemden bir sıcaklık yükselir ve birdenbire artık o kadar aç hissetmem. Mac gözlerimdeki ifadeyi görmüş olmalı ki, göz kırpar ve parmaklarını benimkilerle birleştirerek beni restorandan gelen yumuşak enstrümantal müziğin sesine doğru çeker.

Her zamanki gibi, kasabanın en iyi taco mekanı tıklım tıklım doludur. Restorana girerken Mac elini belimin altında tutar ve garsonun bizi oturtmasını bekler. Restoran kısa süre önce iki katına genişletilmiş ve artık hem içeride hem de dışarıda çok sayıda oturma yeri var.

Odayı tararken, köşede büyük bir grup görüyorum ve onların ortasında Georgia'yı görünce şaşırıyorum. Karşılıklı oturan iki küçük çocuk var, Georgia'nın karşısında da onların annesi olduğunu tahmin ettiğim biri oturuyor. Georgia yanındaki küçük çocuğa bir şey fısıldıyor, çocuk kıkırdıyor.

"Merhaba!" diye sesleniyorum.

Georgia bana bakar ve gülümser. Bu, kasabaya taşındığından beri gördüğüm en içten gülümsemedir ve sonunda buraya alıştığını merak ederim. "Trina," der. "Kız kardeşime burada edindiğim yeni arkadaşlarımdan bahsediyordum."

"Georgia'yı arkadaşlık yapmaya zorlamışsın galiba," der kardeşi gözleri parlayarak, "bu akıllıca, çünkü Georgia'yı kabuğundan çıkarmak için tek yol bu."

"Hey!" diye itiraz eder Georgia. "Ben utangaç değilim." "Hayır, ama çekingensin," der kardeşi.

"Bize katılmak ister misin?" diye sorar Georgia, yakındaki bir masayı işaret ederek. "Masaları birleştirebiliriz, ya da sadece sandalyeleri masaların ucuna koyup yerleri değiştirebiliriz." Bunu, masanın yanına gelen garsona söyler.

Garson başını sallar. "Tabii ki. Bir masa getireyim."

Masayı çekip Mac ve beni gruba oturtmak birkaç saniye sürer. Herkese tanıştırlırız ve Georgia'nın kız kardeşi ve yeğenlerinin, Piper galerinin tasarımına yardım ederken, ani bir aile buluşması için şehre geldiklerini öğrenirim. Çocuklar ve Mac, motosikletler ve arabalar hakkında rahatça sohbet etmeye başlarlar. Nate ve Alec, ceplerinde getirdikleri oyuncak arabaları gösterirler ve Mac onlara

akşam yemeğinden sonra motosikletini gezdiriyor. Piper ile yeni sanat galerisi için yaptığı tasarım planları hakkında derin bir sohbete dalıyorum.

"Hepimiz nasıl sonuçlanacağını görmek için *çok* heyecanlıyız," diyorum coşkuyla, ve bu doğru.

Georgia adeta ışık saçıyor. Bu projeyi üstlendiğinden beri, daha önce olmayan bir canlılık ortaya çıkıyor. Georgia aylarca kendine kapalı kaldı, hepimizi uzak tuttu. Ama şimdi, dostluk ve iş hayatında derin sulara atılmaya hazır gibi görünüyor, buradaki topluluğa tamamen entegre oluyor.

Bundan daha mutlu olamazdım.

"Sen moda stilistisin, değil mi?" Piper başını eğerek sordu. "Georgia bana yeni arkadaşlarının ne iş yaptığını anlattı ama hepsini aklımda tutmak zor oldu."

"Doğru," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "İşlerim büyüyor, ama hala oldukça yeni. Başladığımdan bu yana sadece birkaç yıl geçti."

"Sen ve Georgia kıyafetler konusunda yakınlaşabilirsiniz. O her zaman çok kız gibi bir kız olmuştur."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söyleme," diye itiraz ediyor Georgia gülerek.

"Amin," diye başımı sallayarak cevap veriyorum, tam da garson siparişlerimizi almaya geldiği sırada.

Garson ayrıldığında, masanın üzerine bir gölge düşer.

Yukarı bakınca bir yabancıyı görürüm. Çok iri, çok yakışıklı, çok ciddi görünümlü bir yabancı.

Georgia'ya başını sallar. "İyi akşamlar."

"Des," diyor Georgia, nazikçe gülümseyerek. "Millet, bu benim yeni ev sahibim Desmond. Bay ve Bayan Thomas'ın torunu."

Mac adamın elini sıkıyor. Hepimize başını sallıyor ve tekrar Georgia'nın gözlerine bakıyor. "Son görüşmemizden beri seninle konuşmak istiyordum," diyor. "Her şey yolunda mıydı? O adam..."

"Sorun yoktu," diye aceleyle cevaplar Georgia. "Sadece eski bir arkadaş."

Kaşlarımı çatıyorum. Ne oldu? Keşke Simone burada olsaydı; o utanmadan cevaplar ister ve dedikoduları araştırırdı.

"Eski bir arkadaş mı?" Piper sorar. "Kim o?"

"Oh, bilirsin." Georgia elini salladıktan sonra su bardağını aldı. Uzun bir yudum aldı, omuzları gergindi. "Kimse değildi."

Hmm. Kimse değildi. Sebastian'dı. Georgia gözlerine bakar ve yüzü açıkça "*Lütfen onun adını söyleme*" der.

Ona hafifçe başını sallayıp Des'e dönüyorum. "Ne zamandır buradasın? Seni daha önce görmedim."

"Bugün dördüncü günüm," diye cevaplar. "Çocukken büyükannemleri ziyarete buraya gelirdim, ama uzun zamandır gelmemiştim. Son on yılda burası çok değişmiş."

Mac onaylayarak homurdanıyor. "Aynen öyle. Değişimini izledim ve bazen hala inanamıyorum."

"Hey," diye azarlıyorum. "Sanki bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun, ama ben de bu değişikliklerden biriyim."

Mac gülümser. "Kötü bir şey değil." Ayağıyla masanın altında benim ayağıma dokunur, gözleri yumuşaklaşır.

"Peki, bize katılmak ister misin?" Piper, Des'e sorar. "Bir kişi daha sıkıştırabiliriz..." Sesi kesilir, gözleri kapıya takılır. Yüzünde şok ifadesi belirir, hemen ardından öfke gelir.

Georgia kız kardeşinin bakışını takip eder ve yüzündeki tüm kan çekilir. Ben de aynısını yapar ve iki kez bakarım.

Sebastian Finch girişte duruyor, gözleri Georgia'ya kilitlenmiş. Bir an sonra, gözleri yavaşça ev sahibine kayar.

Des rahatsız görünmüyor. Yavaşça gözlerini kırıştırarak Sebastian'ın bakışlarını karşılıyor, sonra yan masadan bir sandalye alıp Georgia'nın yanına koyuyor. Sanki başından beri oradaymış gibi, yavaşça ve rahatça oturuyor.

Hava elektrikleniyor. Etrafımızda fiziksel bir varlık gibi uğultu duyuyorum. Bir mutfak aleti yere düşüyor. İki çocuk bile sessizleşiyor.

"İşte geliyor!" diye neşeyle seslenen garson, harika kokan yemeklerin bulunduğu tabakları getirir. "Kim carnitas sipariş etmişti?"

Yemek tabakları sahiplerinin önüne bırakılırken garip bir karışıklık yaşanır ve bu sırada havada gerginlik hissedilir.

Sebastian paket servis sırasına döner. Bir sonraki bakışında, gözleri yine Georgia ve yanındaki adama takılır.

Mutlu görünmüyor.

Keşke Simone burada olsaydı.

Biliyorum, biliyorum. Böyle düşünmek beni korkunç bir insan yapıyor. Şu anda bir tür aile draması yaşanıyor ve onların daha büyük bir izleyici kitlesi olmasını dilememeliyim. Ama yine de. Simone çılgınca bir şey söyler, herkesi güldürür ve hem Georgia'yı hem de Sebastian'ı rahatlatırdı.

Ya da telefonunu çıkarır ve kayda başlardı.

Bunun yerine, gerginlik kesilemeyecek kadar yoğunlaşır, özellikle de Sebastian tezgahı siparişini verdikten sonra, bize doğru havalı havalı yürüyerek geldiğinde. "İyi akşamlar millet."

Uzun bir sessizlik olur, ben de boğazımı temizlerim. "Sebastian. Seni görmek ne güzel."

Sanki beni fark etmemiş gibi gözlerini kırpıştırarak (ah, egom incindi), Sebastian bana sıkı bir baş selamı verir. "Katrina. Mac."

"Ne," diyor Piper, sağ elinde bir biftek bıçağı tutarak, "burada *ne* halt ediyorsun?"

İki çocuk gözlerini kocaman açar, birbirlerine bakar ve tekrar annelerine dönerler.

"Piper," der Georgia, sonunda sersemliğinden kurtulur. "Sebastian burada yaşıyor. Muhtemelen sadece akşam yemeği için buradadır. Bizim gibi."

Piper kız kardeşine döner. "Burada mı *yaşıyor*?" diye fısıldayarak bağırır. "Ve bunu söylemeyi düşünmedin mi? *Yaptıklarından* sonra?"

Sebastian sertleşir. "Ne yaptım?"

"Oh, başlama," der Piper, biftek bıçağını ona doğru sallayarak. "Başlama, bayım."

"Piper," Georgia dişlerini sıkarak, kız kardeşinin koluna elini koyarak, "sorun yok," der.

"Kesinlikle sorun yok *değil*," diyor Piper, yanaklarında kırmızı lekeler belirliyor. Bıçağı Sebastian'a doğrultmuş halde kız kardeşine bakıyor. "O da Jacob'ın bana yaptığı şeyi yapmaya çalıştı. Senin zekanı, azmini, parlaklığını gördü ve bunları asla kullanamaman için seni hapsetmeye çalıştı. Senin

senin *tüm* özelliklerini görmezden geldi ve seni hayatının bir aksesuarı olmaktan öteye geçmemen için ezmeye çalıştı. Ve şimdi de, ne kadar iğrenç bir nedenden dolayı, senin yaşadığın kasabayı yaşamak için seçti? Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Çocuklar onun küfürlü sözlerine gülmüyorlar bile. Sadece ciddi bir şeylerin olduğunu anlayarak, geniş gözlerle yetişkinlere bakıyorlar.

Ve o anda Sebastian'a bakıyorum ve anlıyorum. Cildinin solgunluğuna ve gözlerinin şişkinliğine bakarak *anlıyorum*... Piper'ın neden bahsettiğini hiç anlamıyor.

Georgia'ya dönerek, sakallı çenesini ovuşturur. "*Bu* yüzden mi evlenme teklifime hayır dedin? Seni engellemeye çalıştığımı mı düşündün?" Sesi acı dolu.

Durun. Bir dakika. Sebastian Georgia'ya evlenme *teklif mi etti*? Ne zaman? Nasıl? Georgia'nın sırtı dik duruyor. Çenesini kaldırıyor, "On sekiz yaşındaydık Sebastian. Daha çocuktuk. Hayatımdan, senin mutfağında çıplak ayakla hamile kalmaktan daha fazlasını istiyordum. Sen beni hiç önemsemediğin kadar ailenin topraklarını önemsedin."

Sebastian'ın yüzü ifadesiz, gözleri kapalı. "Anlıyorum." Başını keskin bir hareketle sallıyor. "Peki, iyi geceler."

Çıkarken bir torba yiyecek alır ve restorandan çıkar. Piper homurdanır. "İyi ki gitti."

Georgia yüzünü buruşturur. Des'e bakar. "Kusura bakma." İri adam sadece omuz silker. "İyi misin?"

"İyiyim," diye cevaplar Georgia, yemeğine dalarak. "Kesinlikle iyiyim."

Des bir anlığına onun bakışlarını tutar, başını sallar ve sonra izin isteyerek ayrılır. Kendi paket servisini sipariş eder ve biz nihayet bekleyen tabaklarımıza dönerken ortadan kaybolur.

Akşam yemeği devam eder, ama ortamı hiç neşelenmez. Veda ederken, Georgia'ya sarılır ve onu sıkıca kucaklarım. O da uzun bir süre bana sarılır, sonra derin bir nefes alır, gülümser ve arabasıyla uzaklaşır.

Deri giysili bir kol omuzlarıma dolanır ve beni Mac'in göğsüne çeker. "O iyi mi?"

Omuz silkiyorum, sevdiğim adamın kokusunu içime çekiyorum. "Emin değilim. Umarım şimdi bizden uzaklaşmaya çalışmaz. Onu gerçekten çok seviyorum."

Mac dudaklarıma nazikçe bir öpücük kondurur. "Bu gece bu konuda yapabileceğin bir şey yok," diye hatırlatır bana. Sonra beni eve götürür ve ona ilk başta aşık olmamın milyonlarca nedenini hatırlatır.

ON DÖRT GEORGIA

Taco tartışmasının ertesi günü, Four Cups'ın üstündeki kütüphanede acil bir toplantıya çağrıldım. Kız kardeşime arkadaşlarımla buluşacağımı ve onu da davet ettiğimi söyledim, ama o sadece başını salladı. Sanırım Sebastian'dan ona bahsetmediğim için garip bir şekilde ihanete uğradığını hissetti. Bana katılmak yerine, galeriye gidip biraz zaman geçirmeye karar verdi.

Four Cups'ın yanındaki kırmızı kapıdan geçip gıcırdayan merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum. Yukarı çıktığımda, neden onlara söylemediğimi öğrenmek isteyen öfkeli bir grup kadınla karşılaşıyorum.

Şaka yapıyorum, çoğunlukla. Simone, Fiona ve Trina benimle birlikte buradalar, Jen ve Candice ise aşağıdaki kafeyi işletiyorlar.

Bayanlar beni eski bir kanepeye oturtup, içine bolca burbon katılmış bir kahve ikram ettiler, sonra etrafımda toplanıp konuşmamı beklediler. Hiç kızgın değillerdi, sadece endişelilerdi.

Daha önce dedikodu kuralını anlamadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Kadınlar komik hikayeler paylaşmak için dedikodu yapmıyorlar. Bu alay etmek ya da nazıkçe takılmakla ilgili değil, *desteklemekle* ilgili.

"Ne söylememi istiyorsunuz?" diye soruyorum, omuz silkerek. Bir yudum alıyorum ve boğazımdaki yanma hissine şaşıyorum. Kupa'ya kaşlarımı çatıyorum. "Buraya ne kadar içki koydunuz?"

"Yeterince koymadım," diyor Simone, beni işaret ederek. "Şimdi dök içini. Kuralları biliyorsun."

Gülüyorum, ama gülüşüm dudaklarımda çabucak sönüyor. "Dinle, burada kalamam.

Kız kardeşim galeride beni bekliyor."

"Kız kardeşin iyi," diye araya girer Fiona. "Zaten Grant'le planları hakkında konuşmak istiyordu, hatırladın mı?"

"Desmond'la başlayalım," diye önerir Trina. "Dün gece senden çok etkilenmiş görünüyordu."

Omuz silkiyorum, gözlerimi deviriyorum. "Muhtemelen o da aşırı koruyucu bir maço adamdır. Beni gözetmesi gerektiğini düşünmesinden rahatsızım. Sebastian kendini rezil etmeseydi, Des bana ikinci kez bakmazdı bile."

"Hmm," Simone cevaplar, Fiona ve Trina ile bakışır.

Ben homurdanırım. "Önemli bir şey değil, tamam mı? Zaten erkeklerden bıktım. Sebastian'la tuhaf bir öpüşme seansı yaşadım ve bundan zevk aldım, ama sonuçları buna değmez. Sanki aramızda bir şey varmış gibi hissediyor. Eski geçmişimiz ve şehvetten daha fazlası. Ama hiçbir şey yok. *Hiçbir şey*." Kendi kulağıma bile acımasız geliyor sesim.

"Bundan emin misin?" diye sorar Fiona. "O küçük tiradında üç kez 'hiçbir şey' dedin."

"Bir de evlilik teklifi olayı vardı," diye ekliyor Trina.

"Evet. Lütfen açıkla." Simone dizini benimkine hafifçe vurur. "Bu, Wikipedia sayfanda yoktu."

Dudaklarımı ısıırıyorum, dün gece Sebastian'ın gözlerindeki acıyı düşünüyorum. Sonra, durduramadan sözler ağzımdan dökülmeye başlıyor. "Sebastian on sekiz yaşındayken bana evlenme teklif etti. Ben hayır dedim. O sinirlendi. Ben de oradan ayrıldım ve bir daha geri dönmedim."

"Vay canına," diyor Fiona.

Alkollü kahvemi bir yudum daha içip iç çekiyorum. "Hayatımın en kötü günüydü," diye itiraf ediyorum. "Aşıktık. Gençtik, daha çocuktuk, anlarsın ya? Her duygu daha da yoğunlaşmıştı. Ama ben Clare'den nefret ediyordum ve o orada sonsuza kadar yaşamak istiyordu. Hayalimdeki üniversiteye kabul edilmişim, ama Sebastian nesillerdir ailesine ait olan topraklarda kalmak istiyordu."

"Bu asla yürümezdi," diyor Simone.

Başımı sallıyorum. "Uyumsuzduk, tamamen uyumsuzduk. Kişilik veya duygular açısından değil, sadece hedefler, değerler ve vizyon açısından."

"Bir evliliğin yürümesi için aşk yetmez." Fiona dudaklarını büzüyor. "Bunu hepimiz biliyoruz artık."

"Hayır dedim," diyorum onlara. "Bana evlenme teklif ettiği için ona çok kızgındım. Bu tam bir tokat gibiydi. Hayatımdan ne istediğimi ona anlattığım halde, nasıl olur da tüm bunları görmezden gelebilir? Parmaklarımdaki bir yüzük, tüm hayallerimin yerini alabilir mi?"

"Dün bana bakışları... Sanki neden hayır dediğimi hiç anlamamış gibiydi. Çok *incinmiş* görünüyordu."

"Reddedilmek acı verir," diyor Trina. "Ve Sebastian gibi erkeklerin egoları büyüktür."

Gözlerimi devirerek burun kıvırıyorum. "Evet. Ama o reddedilmenin acısını yirmi beş yıl boyunca içinde tutmak mı?"

"Belki de onunla tekrar konuşmalısın," diyor Simone nazikçe, bu beni şaşırtıyor. Herkesten önce, o "Texas hariç herkes" takımında yer alan ilk kişiydi. Sebastian ile aramızdaki bu şeyi sürdürmem için beni cesaretlendirecek kişi olarak onu beklemiyordum. Dizime hafifçe vuruyor. "Belki de onun duyguları sandığından daha fazladır ve konuşmaya değer. Başka birinin zihninde neler olup bittiğini asla bilemezsin."

Dudaklarımı dişlerimle ısırp kanepede kambur oturuyorum. "Evet. Ama buna değeceğini sanmıyorum. Çok uzun zaman oldu ve aramızdaki her neyse, çok karışık. Başka biriyle yeni bir başlangıç yapmak daha iyi olmaz mı?"

"Belki de bu bir kıymık gibidir," diyor Trina. "İyileşmeden önce onu derinin altından çıkarmalısın."

Gözlerine bakarım. "Belki."

"Şey," diye araya girer Fiona. "Bu zor olabilir." Hepimiz ona bakarız.

"Neden?" diye sorar Simone.

Kaşlarını çatar. "Sebastian gittiği için mi?"

Ben irkilirim ve kahvemi fincanın kenarından döküyorum. "Gitti mi? Ne demek *gitti*?"

"Yani, Grant dün onun atölyesine gitti ve tüm eşyalarını topladığını gördü. Köpeğini de alıp Teksas'a geri döneceğini söyledi."

Midem taş gibi sertleşir ve çöker. Gözlerimi kırıştıtırırım, dilim tutulur. O sadece... *Gitti mi?*

"Bildiğini sanıyordum," diyor Fiona.

"Ama dün gece hala buradaydı," diye itiraz ettim. "Restorandaydı."

"Aslında... Onu arabayla giderken gördüm," diyor Trina yavaşça. "Römorku kamyonete bağlıydı. Yemeğini aldıktan sonra gitmiş olmalı."

Kütüphane kapısının çalınmasıyla hepimiz dönüp bakarız. Kapı aralanır ve Mia başını uzatır. "Oh. Rahatsız ettiğim için özür dilerim! Kız kardeşin burada olduğunu söyledi."

Kupamı bırakıp ayağa kalkarım. "Merhaba Mia. Herkesi tanıdın mı?"

O odaya girer ve tanışır. Hepsi birbirlerini görsel olarak tanırlar, ama Mia, ara sıra Four Cups'tan kahve almaktan başka, çoğunlukla kendine saklanmış gibi görünür.

"Yenileme çalışmalarının nasıl gittiğini görmek için oraya gittim," diyor Mia, "ve kız kardeşin bana burada olduğunu söyledi. Bacaklarımı uzatmam gerekiyordu, bu yüzden seni görmeye geleceğimi söyledim. İyi misin? Üzgün görünüyorsun."

"Lise aşkı yirmi beş yıl sonra hayatına girip kafasını karıştırdıktan sonra gitti," diye özetliyor Simone.

Mia'nın kaşları kalkıyor. "Oh. Erkeklerle işinin bittiğini söylediğini sanıyordum."

"Öyle," diyorum.

"Elbette öylesin, tatlım," diyor Simone, kolumu okşayarak.

Kanepeye geri çöküp, ellerimi gözlerimin üzerine koyuyorum. "Neden üzüldüğümü bile bilmiyorum. Erkekler her şeyi daha da karmaşık hale getiriyor."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye cevaplar Mia. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, ben de kısa süre önce tüm çevrimiçi arkadaşlık profillerimi sildim." Kanepenin koluna yanıma oturur ve dramatik bir şekilde titrer. "İnternet cehennem gibi. Birlikte acı çeken yaşlı bekarlar olabiliriz."

Ona yorgun bir gülümseme atıyorum. Sebastian'ın gittiği haberi hala aklımdan çıkmıyor. Ama ben de bunu istemiştim... değil mi?

"Yeğenim Allie bana Blind Date adında yeni bir flört uygulamasından bahsetti," diyor Trina. "Profilde fotoğraf yok ve fotoğraf alışverişi yapabilmek için önce minimum sayıda mesajlaşarak insanlarla bağlantı kurman gerekiyor. O, bunun Tinder'ın tam tersi olduğunu söyledi. Denemelisin. İkiniz de deneyebilirsiniz!"

"İğrenç," diye cevap veriyorum.

Mia burnunu kırıstırır. "Bilmiyorum."

"Bir manastır kurabiliriz," diye mırıldanırım. "Bu, Tinder'ın tam tersi olur."

"Açıkçası, bu daha çekici." Mia gülüyor. "Üzgünüm bayanlar. Hepiniz muhteşem erkeklerinizle mutlu bir evlilik yaşayabilir ve bizi acımıza terk edebilirsiniz."

Acı, tam da hissettiğim şey. Sebastian bana yaz boyunca Heart's Cove'da kalmayı planladığını söylemişti ve ben bu gerçeğe ne kadar bağlı olduğumu fark etmemiştim. Şimdi o gittiğine göre...

Telefonum çalıyor ve kalbim deli gibi atmaya başlıyor. Ekranda kız kardeşimin adını görünce, aynı kalp hemen çöküyor. Bu, kalbimi kazanmak ve bedenimi ele geçirmek için geri döndüğünü söyleyen sahiplenici Teksaslı değil. "Selam, Piper."

"Hey. Geliyor musun? Grant ve benim sana birkaç sorumuz var."

"Yoldayım," diye cevap veriyorum. Telefonu kapatıp, etrafımdaki bayanlara sıkı bir gülümseme atıyorum. "Görev çağırıyor."

Kahvenin kalanını dökerim, fincanımı yıkarım, sonra Mia ile birlikte caddenin karşısına geçerim, diğer bayanları kütüphanede bırakarak.

Mia dükkânına girince, galerimin önünde durup uzun bir nefes alıyorum. Sebastian'ın öldüğünü öğrendiğim için, yeni projem beni eskisi kadar heyecanlandırmıyor.

Ve bu tamamen saçmalık değil mi? Hiç dersimi almamışım. Sebastian'ın burada olup olmadığı neden umurumda olsun ki? Hayallerim, planlarım ve projelerim var! Körü körüne şehvet istemiyorum. Çakıl taşlarında çıtırdayan kovboy çizimleri sesi istemiyorum. Kulağıma müstehcen şeyler fısıldayan o çekingen ses istemiyorum.

Yeni projem için heyecanlıyım. Onu başarıya ulaştıracağım.

Sebastian Finch'in burada olup olmadığını görmek benim için hiç fark etmez. Hiç fark etmez. Hem de hiç.

ON BEŞ MIA

Blind Date uygulamasını neden telefonuma indirdiğimi bile bilmiyorum. Aslında biraz acınası bir durum.

Ama bu akşam, yaz kampından kızımı almaya gitmek için dükkânımı kapatırken, caddenin karşısına baktım ve Simone'u kocasına sarılmış halde gördüm. O kadar mutlu görünüyordu ki, içim sızladı ve sanırım randevulardan vazgeçmeye henüz hazır olmadığımı fark ettim.

Uzun zamandır bekâрім. Kızım dokuz yaşında ve ona hamile kaldığımdan beri kimseyle ciddi bir ilişkim olmadı. Babası hiç çocuk istemiyordu ve hamile kaldığımda bana bebeğimle evliliğimiz arasında seçim yapmamı söyledi.

Ben bebeğimi seçtim.

Şimdi kızım dokuz yaşında. Onun ilk altı yılında hiç kimseyle çıkmadım. Son üç yılda, bir düzine ilk randevuya, iki ikinci randevuya ve hiç üçüncü randevuya çıkmadım. Yeni arkadaşlık uygulamam yüklenirken, şansım konusunda pek umutlu değilim.

Mutlu olmak için bir erkeğe ihtiyacım olduğu için değil. Kızım, işim ve ailem var. Hayatım dolu dolu ve kendi başıma başardıklarımla gurur duyuyorum.

Yine de... ben bir kadınıм. Bir ay önce kırk yaşına girdim ve Bailey doğduğundan beri sanki göz açıp kapayıncaya kadar zaman geçti. Bir göz açıp kapayıncaya kadar dokuz yıl daha geçecek ve o üniversiteye gidecek. O zaman ne yapacağım?

Uygulamayı açtım ve profilimi doldurmam istendi. Kullanıcı adı, ilk isim, yaş, cinsel yönelim, ilgi alanları... Şu ana kadar standart internet randevu soruları. "Bir ilişkide ne arıyorsun?" sorusunda duraksıyorum çünkü tam olarak emin değilim. Daha önce bu tür profilleri doldururken, uzun vadeli bir partner aradığımı söyleyerek tuhaf tipleri elemeye çalışırdım. Sadece seks arayan erkekler genellikle kendiliğinden elenirdi.

Ama ben bunu mu istiyorum? Evimde her yere pisliğini bırakan, etrafta dolaşan bir erkek bebek mi?

Dudaklarımı sıkıyorum. Sonra "Eğlence arıyorum" seçeneğini tıklıyorum.

Kim eğlenmek istemez ki? Biraz tehlikeli gibi geliyor, ama ne de olsa bu çoğunlukla anonim bir şey. Neden dürüst olmayayım ki?

İlgi alanlarımı (kaya tırmanışı, doğa yürüyüşleri) ve sevmediğim şeyleri (aksiyon filmleri) yazdım, sonra en sevdiğim alıntıyı yazmam istendiğinde durakladım. İnledim. Randevu profillerinde en nefret ettiğim şey tam da budur. En sevdiğim alıntı olsa bile, neden yabancıların onu yargılamasına izin vereyim ki? Aynı anda hem akıllı, hem flörtöz, hem de iş için açık olduğumu gösteren zekice ve komik bir şey seçmem gerekiyor. Bu çok saçma ve bundan nefret ediyorum.

Sonra yukarı baktım ve kız kardeşimin bana gönderdiği bir çapraz dikiş işi duvarın üzerinde asılı duruyordu.

Mitch Hedberg bir keresinde şöyle demişti: "Kesik bir ayak, çorap doldurmak için en uygun şeydir." Kız kardeşim, bu alıntıyı bir ayak resminin hemen altına çapraz dikişle işlemeyi uygun bulmuş. Paketi açıp onun eserini gördüğümde, tesadüfen portakal suyu içiyordum ve hepsini burnuma kaçırdım. Burun deliklerimde cehennem ateşi gibi yaktı.

Yine de nakış gerçekten çok iyi yapılmıştı ve beni o kadar güldürdü ki, onu duvara asmak zorunda kaldım.

İşte böyle. Komik ve zekice, ama muhtemelen beni ateşli bir randevu arayan flörtöz bir anne yerine psikopat gibi gösteriyor.

Ama bir erkek benimle gülemiyorsa, ne anlamı var ki?

Profilimin altında ek bilgi için bir bölüm var. *Tek çocuklu bekar bir anne olduğumu yazıyorum. Buraya kadar okudunuz ve hala ilgileniyorsanız, bana  adresine bir e-posta gönderin. Bu arada, bu bir ayak emoji'si. Aynı zamanda en iyi çorap doldurucu olarak da bilinir.*

Kendi kendime kıkırdayarak profilin ekran görüntüsünü alıp kız kardeşime gönderiyorum. Sonra yayınlı düğmesine basıp ne olacağını bekliyorum. Kendime rağmen, biraz heyecanlanıyorum. Belki, *belki* burada biriyle tanışırım. Kim bilir?

Uygulamanın ekranında çeşitli profillerin bulunduğu birkaç kutucuk görünüyor. Birkaç mesaj alışverişi yapıldı ve her iki

taraflar isimlerini açıklamayı kabul edene kadar gizli tutuluyor, bu yüzden sadece kullanıcı adlarını görebiliyorum. İlkine, LizardMan1979'a tıklıyorum ve bir adamın evcil kertenkelesi hakkında bir hikaye okuyorum.

Hayır, teşekkürler.

Bir sonraki profilin kullanıcı adı, rastgele sayılardan oluşuyor gibi görünüyor. Number Guy, kamyonetini, balıkçılık ekipmanlarını ve son yakaladığı on balığı ayrıntılı olarak anlatıyor. Sonra ek bilgiler bölümünde, kelimenin tam anlamıyla şöyle yazıyor: "*Balık kokusundan korkmuyorum, bayanlar.*"

İğğğ. Kusacağım.

Üçüncü profil biraz sıkıcı olsa da nispeten normal görünüyor. Ama görünüşe göre sigara içiyor ve "sigara içilmesine tahammülünüz yoksa, zamanımı boşa harcamayın" diyor.

Belki de bu uygulamada kimseyle tanışamayacağım.

"Anne! Acıktım!" Bailey oturma odasına girip dramatik bir şekilde kanepeye atlıyor.

Kaşlarını kaldırarak kızına bakıyorum. "Merhaba Aç, ben annenim." "İĞRENÇ!"

Gülerek uygulamadan çıkıyorum, telefonumu bir kenara koyuyorum, kızımın başının arkasına bir öpücük konduruyorum ve akşam yemeğini hazırlamaya gidiyorum.

ON ALTI SEBASTIAN

Telefonun almasıyla uyanıyorum ve öğleden sonra güneş ışığı motelin perdelerinin aralığında içeri sızıyor. Parlak ışığa gözlerimi kısarak inliyorum. Her yerim ağrıyor.

Telefon almayı kesiyor, ama bir süre sonra tekrar çalıyor, sonra yine çalıyor.

Yatağın içinden çıkan bir yay üzerine yuvarlanarak, ekranımdaki ismi okumaya çalışıyorum.

Christine. Bir cevapsız arama, iki mesaj. Christine: Baba!! Cevap ver!!

Christine: Mark ve ben seyahatimizi planlıyoruz! Bana adresini gönderir misin? Bir yer buldun, değil mi???

Telefonu parmaklarımdan kaydırıp su lekeli tavana bakıyorum. Tüm vücudum ağrıyor. Gece boyunca araba sürdüm, sadece sabah saat altı civarında göz kapaklarım ağırlaşmaya başlayınca durdum. Kaslarım gıcırdayarak ayağ a kalkıp perdelerin arkasından dışarıya bakıyorum. Göz alabildiğince uzanan çöl, güneşin kavurucu sıcakıyla kurumuş toprakla kaplı.

Arizona, Kingman'ın hemen dışındayım. Kaliforniya'dan güneye doğru sürdüm, sonra doğuya döndüm ve eyaleti terk eder etmez yorgunluk beni bir kurşun gibi vurdu. Sanki vücudum Georgia eyaletinden daha güvenli bir yere geçtiğimi biliyordu ve direksiyon başında uykuya dalmaya hazırdım.

Motel köhne ve bakımsızdı, ama ben ölü gibi uyudum.

Bella köpek yatağından atlar, bacaklarımda etrafında döner, sonra kapıya doğru koşar. Büyük, siyah gözleri bana bakar, çok şey anlatır. Dün giydiğim kırışik kıyafetleri giyerim — bu sabah mı giydim? — ve onu dışarıya, otoparkın yanındaki küçük çim alana götürürüm, sonra biraz yemek ve su için geri getiririm.

Kuru mamalarını yiyor, sonra köpek yatağına doğru yürüyerek gidip yere yığılıyor. Yanına diz çöküp kulaklarını okşuyorum, burnundaki beyaz çizgiyi parmağımla takip ediyorum. "Ne dersin Bella kızım? Heart's Cove'dan daha çok yolu mu seviyorsun?"

Küçük bir top gibi kıvrılır, sanki beni yanında tutmak istercesine bir patisini bileğimin üzerine koyar. İç geçiririm, onu bir kez daha okşadıktan sonra sırtımı gerer ve banyoya doğru yönelirim.

Uzun bir düşün ardından, kendimi yarı insan gibi hissediyorum. Yatağın kenarına oturup, ayaklarımın arasındaki eski, kahverengi halıya bakarken Christine'in numarasını çeviriyorum.

"Selam baba."

"Selam, Bug."

"Hâlâ adresini göndermedin." Yüzümü buruşturuyorum. "Evet. O konu hakkında."

Bir duraklama. "Ne?"

Lise sevgilimin hala beni istemediği için Heart's Cove'dan öfkeyle ayrıldığımı kızıma nasıl söylerim? Kendi kalbimin içindeki karanlık çukuru ben bile anlamıyorken, ona nasıl açıklayabilirim?

Kaçmıyorum, diyorum kendime. Ama o zaman... ne yapıyorum? Desmond Thomas'ın hoş karşılanmadığım bir masaya sandalye çekmesini görmek neden içimi parçalıyor gibi hissettirdi?

Dün gece tek bildiğim, o kasabadan çıkmam, ondan uzaklaşmam gerektiği.

Bırakın o pislik Des ile mutlu olsun. Georgia gibi bir kadın istediği herhangi bir erkekle birlikte olabilir, neden beni isteyeceğini düşünsem ki? O benim için her zaman fazla iyiydi ve bunu ilk gülümsemesinden beri biliyordum.

"Baba?"

"Ben, şey" —boğazımı temizledim—"Artık Heart's Cove'da değilim."

Bella başını kaldırdı ve odanın diğer ucundan bana bakıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Christine şüpheyle, yavaşça konuşur.

"Gittim." Köpek köpek yatağından atlar ve bana doğru koşar. Eğilip onu kucağıma alırım, başımı yastığa yaslayıp köpeğin kucağımda emeklemesine izin veririm.

"Ne? Neden gittin?"

Ben kaşlarımı çattım. Bella bacaklarımın üzerine kıvrıldı, sonra sırt üstü yattı ve karnını okşamamı istedi. "Bak. Ben sadece eve gitmek istedim, tamam mı? Orası bana göre bir yer değildi."

"Oh," diye cevaplar Christine. "Clare'e asla geri dönmek istemediğini söylediğini sanıyordum. Fringe Fest başlamadan önce, Heart's Cove'un evin gibi hissettirdiğini söylemiştin."

"Evet, ama yanılmışım."

"Biriyle mi tanıştın?"

"Ne? Hayır," diyorum biraz fazla sertçe. "Kimse yok." Bella, karnını okşamayı bıraktığımda başını kaldırıyor. Tekrar başlamam için elimi dürtüyor.

"Hmm," diye cevaplar kızım.

"Bana 'hmm' deme, hanımefendi. Eve gidiyorum, ait olduğum yere. Biraz para biriktirip aile arazisini geri alabilirim."

"Tamam," diyor Christine.

"Tamam," diye cevap veriyorum. "Tamam," diye ekliyor.

"*Tamam.*" Sesim huysuz ve çocukça geliyor. Umurumda değil. "...Yüksek lisans başlamadan önce görüşecek miyiz?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Tabii ki. Evet. Gitmeden önce görüşeceğiz. Birkaç gün sonra eve döneceğim ve sen ve Matt yolculuğa çıkmadan önce görüşeceğiz. Söz veriyorum."

"Tamam," Christine bir süre sonra cevap veriyor. "Seni özleyeceğim baba."

Bir anda, tüm öfkem kaybolur. "Ben de seni özlüyorum, Bug. Sen benim başıma gelen en güzel şeysin, biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Sen de benim isteyebileceğim en iyi babasın."

Boğazımı temizlerim ve gözlerimdeki karıncalanmayı görmezden gelirim. "Yakında görüşürüz." Sesim kaba çıkar ve telefonu kulağımdan çekmeye başlarım.

"Hey, baba?"

"Evet?" Bella'nın tüyleri parmaklarımın altında yumuşacık. Tekrar tekrar okşuyorum, tekrarlayan hareketin ikimizi de sakinleştirmesine izin veriyorum.

"Belki Heart's Cove'da senin için bir şeyler vardır. Annenle boşandığınızda evi kaybettiğini biliyorum, ama bu

başka bir şey için mücadele edemeyeceğin anlamına gelmez. Her zaman kaybedeceğin anlamına gelmez."

Homurdanırım.

"Ayrıca, o eski araziyi, o eski evi gerçekten istiyor musun? Bana çocukluğundan tek bir güzel anı bile anlatmadın." Cevap verirken sesim sert çıkıyor. "Orası benim evim, Bug."

"Ev, senin karar verdiğin yerdir. Neden geri dönmek istiyorsun? Neden yeni bir yerde başlamıyorsun?"

"Bana uygun başka bir yer olduğunu sanmıyorum. Ait olduğum yere dönmem daha iyi."

"Oradayken sesin farklı geliyordu," diyor Christine. "Daha iyiydi. Şimdi eski halin gibi, sen ve annem ayrıldığınızda sesin nasıl geliyorsa." Bir süre duruyor ve dudaklarını ısırıldığını hayal edebiliyorum. Sonra çok sessizce, "Senin için endişeleniyorum," diyor.

Göğsümde bir acı hissediyorum. "Ben iyiyim Christine. Beni merak etmeyi bırak da, yüksek lisansını düşün, tamam mı?"

O iç çeker. "Tamam. Ama... Baba?"

Bella'nın büyük, sarkık kulaklarını okşuyorum. "Evet?"

"Belki Heart's Cove'da olan her neyse, onun için savaşmaya değer."

Telefonu kapattıktan uzun süre sonra, Christine'in sözleri zihnimde yankılanmaya devam ediyor. Odamdaki birkaç eşyayı toplarken, kamyonumda ve römorkumda her şeyin kilitli olup olmadığını kontrol ederken ve sonra direksiyona geçerken köpeğim bile sessiz. Otopark çıkışına yöneliyorum ve direksiyona yaslanarak her iki yöne de bakıyorum. Otoyol tepelik çölün içinden uzanıyor ve ufukta kayboluyor. On beş saat kadar sonra Clare'de olabilirim. Arizona'yı geçip, New Mexico'nun üstünden, Amarillo'dan geçip, doğduğum günden beri genlerime kazınmış olan küçük kasabaya varacağım.

On beş saat sonra, zamanı geri alabilir, kırk üç yıldır yaşadığım yere geri dönebilirim.

Sola dönersem Heart's Cove'a, sağa dönersem evime varırım.

Ha, ev. Komik. Christine, erkek arkadaşıyla birlikte yüksek lisansa gitmek için ayrıldığı için artık orada olmayacak. Ailemin nesillerdir sahip olduğu evi ve araziyi kaybettim. İşim yok,

Atölye, komisyon yok, çok az arkadaş. Karım yok. Kız arkadaşım yok. Georgia yok.

Neden Clare ev sahibi unvanını alıyor? Neden kuyruğumu kıstırıp kaçıyormuşum gibi hissediyorum?

Dün gece, başka bir adamın sandalyeyi çekip Georgia'nın yanına oturduğunu gördüm. Georgia'nın çenesini bana doğru kaldırıp bana meydan okuduğunu gördüm. Oradan uzaklaştım, çünkü onun beni tekrar terk edeceği düşüncesine dayanamazdım, bu yüzden ben önce harekete geçtim.

Kendime, sadece onun isteklerini dinlediğimi, istediğini yaptığımı söyledim. Onu rahat bırakıyordum.

Gerçek mi? Ben lanet olası bir korkakım.

Kız kardeşinin söylediği gerçeği kabul edemedim — Georgia'yı engellemeye çalıştığımı. Kendi acıma duygularıma o kadar kapılmışım ki, on sekiz yaşındayken gerçekte ne olduğunu göremedim. Georgia'nın bakış açısından, reddedilen evlilik teklifimi hiç düşünmemiştim.

Beni reddettiğini, çünkü yeterli olmadığımı düşündüm. Onun için layık olmadığımı, onun gözünde kendimi küçük gördüğümü düşündüm. Kendimi acınası, reddedilmiş ve değersiz hissettim, ama tamamen farklı bir suçtan suçluydum.

Bana ne istediğini söylediğinde onu dinlemedim. İhtiyacım vardı.

Yeni bir projeye başladım. Henüz başlangıç aşamasında ama iyi hissettiriyor. Sanırım seni görmeye gittiğimde, yanlış yerde bir şey arıyordum. Kendi içimde eksik olan bir şey için sana kızmıştım.

Onun sözleri köpek parkında doğru geldi ve bunu daha önce fark edemediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum: Georgia'nın bir koca ve bir evden daha fazlasına ihtiyacı var. Georgia'nın hırs, azim ve başarıya ihtiyacı var.

Onu durdurmaya, yanımda tutmaya çalıştım. Bunu yaptım çünkü o hayatımın aşkıydı ve birbirimize ait olduğumuzu biliyordum. Evet, on sekiz yaşındaydık, ama ben biliyordum. Her zaman biliyordum. Güneşin doğudan doğduğu kadar eminim bundan: benim için Georgia'dan başka kimse olmadı. Eski karım hamile kalmasaydı, kader beni Georgia'ya ya da Georgia'yı bana geri getirene kadar yalnız kalacaktım.

Ve yıllar önce onu dinlemek, hayatına atıldığında onu takip etmek, onun ihtiyaç duyduğu adam olmak yerine, onu asla ona uygun olmayan bir kutuya tıkmaya çalıştım. Clare'den ayrılmaktan ve hayatımda kendi yolumu çizmekten çok korktuğum için ona evlenme teklif ettim. Ve şimdi, o aynı korkak genç gibi, Georgia'nın seviyesine çıkmak yerine aynı kasabaya geri dönüyorum.

Ellerim direksiyonu sıkıca kavırıyor ve öfke içimdeki diğer tüm duyguları yakmaya başlıyor. Aynı lanet hataları tekrar tekrar yaptığım için kendime öfkeleniyorum.

Georgia da yanılıyor. Tek ihtiyacı olanın hırslı hedefler ve zorlu projeler olduğunu düşünüyor. Bir sonraki zorluğu aşarak eksik parçayı bulacağını düşünüyor. Onu aşacak, ama sonrasında yine boşluk hissedecek.

Yirmi beş yıl önce, yanlış nedenlerle onu yanımda tutmaya çalıştım, ama sonunda şunu öğrendim: Georgia'nın geçimini sağlayacak bir erkeğe ihtiyacı yok, ama zırhını çıkarmak istediğinde geri dönebileceği güvenli bir limana ihtiyacı var. Onu engellemeye çalışmak yerine, ona güven veren bir erkeğe ihtiyacı var. O liderlik etmek istediğinde onu takip etmekten korkmayan ve ne zaman kontrolü ele alması gerektiğini bilen bir erkeğe ihtiyacı var.

Yirmi beş yıl önce öyle bir adam değildim, ama değiştim. Ve kızım haklı. Bazı şeyler uğruna mücadele etmeye değer.

Motoru çalıştırıp bir karar veriyorum ve sola dönüyorum.

ON YEDİ GEORGIA

YIKIM BAŞLIYOR ve galerim eski, sağlam iskeletine kadar sökölüyor. Yıkım ekibinin mekanı yıkıp temizlemesi üç gün sürüyor ve kendimi Grant ve Piper'ın yanında boş, çıplak bir alanda yürürken buluyorum. Diz boyu bir elbise ve tamamen beyaz spor ayakkabılar giyiyorum, ama Grant ve kardeşim kot pantolon ve çelik burunlu botlar giiyorlar. Ne yaptığımı biliyormuş gibi davranacaksam, ben de onlardan almalıyım.

Açığa çıkan kirişlere, sağlam alt zemine ve çitalı duvarlara bakıyoruz. Duvarın yanında bir yığın alçıpan levha ve bunların yanında düzgünce istiflenmiş bir sürü inşaat malzemesi var.

"Ofis bu tarafta olacak," diyor Piper, eski ofisin hala bulunduğu arka köşeyi işaret ederek. "Duvarı o tarafa doğru dört fit uzatacağız, böylece daha fazla alanınız olacak, çünkü orası zaten boş alan." Arka duvardaki küçük bir köşeyi işaret ediyor. "Banyo bu tarafta. Bence tek bir unisex banyo yeterli olacaktır. Arkasında, arka duvarın tüm uzunluğu boyunca güvenli ve sıcaklık kontrollü bir depolama alanı olacak. Eserler senin sorumluluğundayken güvenli olmasını sağlamak için kilitler ve güvenlik özellikleri araştırıyorum. Bir uzmanla konuşmamız gerekecek, ama zaten bir seçenek listesi hazırladım."

Kız kardeşim bir dahi. Son birkaç günümüzü örnekleri inceleyerek ve tasarımları tamamlayarak geçirdik. Zor olmadı; çoğunlukla kontrolü bırakıp kız kardeşimin liderlik etmesine izin vermem gerekti. Sürekli benden onay almayı bırakıp kendi işini yapmaya başlaması yaklaşık dört saniye sürdü.

"Oldukça basit bir proje," diyor sonunda. "Aydınlatma dışında, sadece merdivenleri, yeni duvarları ve yeni zemini düzeltmemiz gerekiyor." Telefonunda saati kontrol ediyor. "Oh! Yarım saat sonra döşemeciyle showroomunda buluşacağım. Gitmem gerek." Gözlerini kısarak

kapıya doğru başını sallar. "Gelmeyeceğinden emin misin?"

"Seçimlerine güveniyorum," diyorum ona, ve bu doğru. "Bazı sanat eserleri bulmaya başlamak istiyorum ve yapmam gereken çok araştırma var. Sanatçıları ikna etmekte hala zorlanıyorum."

Piper parıldıyor. Birinin ona ebeveynlik dışındaki sorumluluklar verdiğinden bu yana ne kadar zaman geçti acaba? Saygı gördüğü ve dinlendiği günlerden bu yana kaç yıl geçti? Bana hızlıca başını sallıyor ve kapıdan çıkıyor. Oğulları şu anda Mia'nın bize bahsettiği bir gündüz kampına kayıtlı. Son dakikada onları kaydettirebildik, bu da şanslıydık çünkü şimdi Piper ve ben projeye odaklanabiliriz. Buna ihtiyacı var, ikimizin de ihtiyacı var.

Piper kapıyı kapatır kapatmaz Grant boğazını temizler. "Proje için yeni bir ustabaşı tuttum," der bana. "Yolda."

"Tamam. Onunla tanışmamı ister misin?"

Grant gözlerime bakmıyor. Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Onu zaten tanıyorsun. Mesele şu ki Georgia, şu anda birçok projem var. Yardıma ihtiyacım var. Onunla çalışmak istemiyorsan anlarım, ama projeyi birkaç hafta ertelemek zorunda kalırız. Diğer ekiplerim o kadar deneyimli değil ve burada kullanacağım ustabaşı bacağını kırdı."

Kaşlarımı çatıyorum. Grant sonunda gözlerini bana çeviriyor ve uzun bir nefes veriyor. Ağzını açıyor...

Ve galeri kapısı açılır.

Sebastian Finch, yaz güneşinin ışığında kapının eşiğinde duruyor. Gözleri benimkilere dikiliyor, parıldıyor. Yakası açık, eski, yumuşak görünümlü bir düğmeli gömlek giyiyor. Koyu mavi renkte ve odanın diğer ucundan bile gözlerinin rengini ortaya çıkardığını söyleyebilirim. Uzun bacakları, güçlü uyluklarına mükemmel uyan kot pantolonla kaplı.

Bu sırada, bakışları beni tüketiyor. Taqueria'daki o geceden beri ilk kez kendimi canlı hissediyorum.

Onu özlemişim.

Gergin sessizlikte, Grant'in telefonu çalmaya başlar. Ekrana bakar ve iç çeker. "Bunu cevaplamam gerek."

başka bir projede çalışan yeni çalışanlarımdan biri arıyor." Ağzını açar, ikimize bakar ve tek kelime etmeden ön kapıya doğru yürür.

Sebastian, onun çıkması için bir adım yana çekilir.

Kapı, kalbimin çarpıntısının üstünde zar zor duyulabilecek yumuşak bir sesle kapanır. Sebastian parmaklarını hafifçe hareket ettirerek kapıyı kilitler. Bu hareket içimde dehşet ve heyecan uyandırır. Sanki yanlışlıkla büyük bir canavarın mağarasına girmişim gibi köşeye sıkışmış hissediyorum.

İçimde bir düğüm çözülüyor. Bu canavarın mağarasını *seviyorum*, fark ediyorum. Köşeye sıkışmak istiyorum.

Bana yaklaşırken botlarının sesi alt katta yankılanır. Yavaşça, adım adım, aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırır.

O üç adım uzaklıkta olduğunda sesimi buluyorum. "Gittiğini sanmıştım." "Geri geldim."

Kalbim hızlanıyor. "Neden?"

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Bitmemiş bir işim vardı."

Nasıl oldu bilmiyorum, ama birdenbire kendimi onun kollarında buluyorum. Bir kolu sırtıma dolanmış, avucuyla yüzümü yukarı doğru çeviriyor. Sebastian şapkasını takmamış, saçları dağınık, dokunulası. Sakalları sert ve çekici görünüyor, ellerim iznim olmadan ona dokunmak için havaya uçuyor.

"Hissediyor musun?" diyor Sebastian, sesi alçak, başı benimkine doğru eğilmiş.

"Neyi hissediyorum?" diye cevap veriyorum, nefes nefese.

"Kollarımda olduğunu. Olman gereken yerde. Her zaman olman gereken yerde." Sözleri gerçek, inanç ve kesinlikle yankılanıyor. Sonra beni öpüyor.

İlk öpücüğümüz şok ediciydi, beni ayak parmaklarımdan ucuna kadar titretti. İkinci öpücüğümüz her şeyi tüketen, zihni eriten bir öpücüktü. Bu farklı. Daha derin.

Dudaklarımı ayırıyor ve uzun, yumuşak hareketlerle beni öpüyor. Beni sert vücuduna sıkıca sarıyor, beni hapsediyor, bana bir santim bile boşluk bırakmıyor. Dudakları ve diliyle dünyamı paramparça ediyor, beni nefes nefese ve titreyerek bırakıyor, sanki kendi yarattığı fırtınada benim can simidimmiş gibi vücuduna yapışıyorum.

İtirazlarım dilimde ölür, dudakları tarafından yutulur. Gururum yok olur. Öfkem dilimde pamuk şeker gibi erir, sanki hiç var olmamış gibi.

Sadece ellerimin altında onun cildinin sıcaklığı, kalbimin atışlarına karşı onun kalbi, beni öpüp öpüp öpen dudaklarının hissi var.

"Beni yeterince uzun süre uzak tuttun," diye Sebastian dudaklarına karşı homurdanıyor. "Ve ben de sana bunu yapmana izin verdim."

"Bu konuda benim de söz hakkım var," diye cevap veriyorum, nefes nefese. "Seni uzaklaştırıyorsam, bunu hak ettiğin içindir. Çünkü ben bunu istiyorum."

"Hayır." Beni kendine doğru çeker, göğüslerimizden dizlerimize kadar vücutlarımızı birbirine yapıştırır. "Kontrolü ele almaya o kadar alışmışsın ki, bırakmayı unutmuşsun Georgia. Güvendiğin birine kontrolü bırakmanın nasıl bir his olduğunu unutmuşsun."

Alaycı bir şekilde gülerim, ama bu daha çok bir nefes gibi çıkar. "Ve sanırım güvenmem gereken kişi sensin?"

Dudakları kulağımın altındaki yumuşak cildi bulur ve boğazımda ateşli bir iz bırakır. "Her zaman güvenmen gereken kişi bendim," der bana. Elleri yanlarımdan aşağı kayarak kalçamı kavrar, sıkar, şekillendirir.

Kollarında olmak çok güzel ama sözleri canımı sıkıyor. Ondan uzaklaşıyorum, birkaç santim mesafe kazanıyorum. Elleri hala kalçalarımdaya, beni kendine sıkıca sarıyor.

"Hayatımda istediğim her şeyi görmezden geldin, Sebastian," diyorum, ellerim gömleğinin kumaşına kıvrılmış halde. Kendimi bırakamıyorum. "Üniversiteye gideceğimi söylediğimde bana evlenme teklif ettin. Tek istediğin beni engellemekmiş gibi geldi. Benim için Clare'i terk etmeyi düşünmedin bile, ama benim senin için her şeyden vazgeçmemi bekledin."

Beni tutuşu gevşiyor, ama birbirimizden uzaklaşmıyoruz. Sebastian ellerini belime kaydırıyor, gözleri yüz hatlarımı, köprücük kemiklerimi, sonra tekrar yukarıya doğru geziyor.

"Haklısın," diyor, sesi boğuk. "Seni engellemeye çalıştım. Benden uzaklaşmandan çok korkuyordum ve seni çok yakınımda tutmaya çalıştım. Özür dilerim."

Özrü, göğsümü yırtıp kanayan kalbimi ona vermek istememe neden oluyor. "Birlikte mutlu olamazdık, Sebastian. Clare'de asla kalamazdım. Orayı hep nefret ettim, hep ayrılmak istedim. Sen ise başka bir yerde yaşayamayacağını düşünüyordun. İkimiz için de bu kararı vermek zorundaydım."

Hüzünlü, mavi gözleri benimkilere bakıyor. Elini kaldırıp yanağımı avuçluyor, nasırlı başparmağıyla tenimi okşuyor. Gözlerimi kapatıyorum, o hassas dokunuşla kanım kaynıyor. Onu o kadar çok istiyorum ki canım acıyor. Onunla ilişkilerim hep böyle oldu, sahip olamayacağım şeyleri, ikimizi de incitecek şeyleri istedim.

"Güven bana, Georgia," diye sessizce söyler, "Değiştim. Artık o aptal çocuk değilim."

"Ben de öyle."

Dudaklarıma hafifçe öpücük kondurur, ağzını benimkine zar zor değdirir. Bu basit dokunuş damarlarımda ateşin dolaşmasına neden olur.

"Sen de hissediyorsun," diyor, dudakları benim dudaklarımla birleşirken, nefeslerimiz karışıyor. "Aramızdaki bu sihri hissediyorsun."

Gözlerimi kapatıyorum, onun haklı olduğunu kabul etmek istemiyorum. "Kötü bitecek.

Yine." Titriyorum, ayakta zor duruyorum.

"Belki," diye itiraf ediyor Sebastian, beni adım adım geriye doğru yürütüyor. "Ama buraya dönmek için bütün gece araba sürdüm çünkü kesin olarak öğrenmek istedim. Bir ev buldum ve kira sözleşmesi imzaladım çünkü seni bir kez daha kaybetmek istemiyorum. Bu iş bitene kadar gitmiyorum. Beni duyuyor musun?"

Kötü son olsun ya da olmasın, zaten kaybolduğumu biliyorum. Adım adım, dudakları benim dudaklarıma kilitlenmiş halde, Sebastian beni geriye doğru yürütüyor, ta ki uyluklarım alçıpan levhaların yığınınına değene kadar. Elleri beni yakıyor, yakıyor. Ateşim var, ellerim omuzlarına, pazılarına yapışıyor, ona daha da yaklaşmak istiyorum.

Buna karşı koymaya çalıştım. Onu uzak tutmak için kendimi dikenli telle sarmaya çalıştım. Uzaklaşmaya çalıştım, onu itmeye çalıştım.

Hiçbiri işe yaramadı.

Sebastian Finch benim içime işlemiş. Onun yanında olmak, sanki bir diyapazonun en derinlerime vurması gibi. Onun için mırıldanıyorum, titriyorum, acıyorum.

Kontrolü geri kazanmaya çalışarak, alt dudağını ısırp parmaklarımı ensesindeki kısa saç tellerine geçirip sertçe çektim.

Büyük hata.

Üstünlük sağlamak yerine, kendimi kuru duvarın üzerine sertçe yapıştırılmış, elleri belimi sıkıca kavrayan, öpücüğü vahşi olan bir durumda buluyorum. Eli göğsümü kavrayıp sıkarken, ağzı boynumdaki nabzımın yerini bulurken nefesim kesiliyor. Boynum ve omzum arasındaki deriyi dişleriyle hafifçe kazıması, içimde yanıp tutuşan bir arzu uyandırıyor.

Sebastian utangaç bir sevgili değil. İzin istemiyor. Baştan çıkarmaya çalışmıyor.

O tam da ihtiyacım olan şey.

Pürüzlü eller bacaklarıma iner, elbiseyi yukarı doğru çeker ve nasırlı avuçlarını uyluklarımdan dışına kaydırır. Cildimin onun cildine değmesiyle boğazından sert bir homurtu çıkar ve tek yapabildiğim gözlerimi kapatıp geniş omuzlarına sarılmaktır.

Elleri daha yukarıya tırmanıyor, kalçalarımdan dışını şekillendiriyor, etimi kavlıyor, beni sahipleniyor. Sıcak avuç içi bacaklarımdan arasına kayınca, kendimi daha geniş bir duruşa geçirdiğimi fark ediyorum. Dilini dilime sürerken, Sebastian zaten ıslak ve sıcak olan yerimi avuçluyor.

"Benim," diye homurdanır ve sıkar.

Kanım bal gibi akıyor. Protesto etmeli, onu uzaklaştırmalı, bağımsızlığımı savunmalıyım. Ona ait olmadığımı söylemeliyim.

Ama şu anda bunun bir yalan olacağını biliyorum.

Külotumu aşağı çekiyor ve eli bacaklarımdan arasındaki ıslaklığa dokunduğunda uzun, alçak bir inilti çıkarıyor. Parmakları okşuyor, alay ediyor, dokunuyor, ta ki arkamdaki inşaat malzemeleri yığınının yaslanmadan kendimi tutamayacak hale gelene kadar.

"Sebastian," diye itiraz ediyorum, yüzümü boynunun kıvrımına gömerek teninin kokusunu içime çekiyorum.

"Bırak da seninle ilgileneyim." Parmakları yarık boyunca kayıyor, tepesindeki tomurcuğu okşuyor. "Karşı koymayı bırak, Georgia."

Bacaklarımdan arasında gerginlik oluşur. Zevk yoğunudur, asfaltın üzerindeki ısı gibi parıldar. Onun yetenekli parmakları

beni açıp içimi araştırırken inledim. Sebastian başını kaldırıp gözlerime baktı, yüzümdeki her sırrı okudu.

Parmakları cennet gibi hissettiriyor, ama bu yeterli değil, parmaklarını kıvrıp içimdeki o çok iyi hissettiren noktayı okşasa bile.

Büyük vücudunu benimkine sıkıca dayayarak klitorisime geri döner. Daireler çizerek, okşayarak, sonra da sıkıştırarak. Nefes nefese, ona karşı direnerek, tırnaklarım omuzlarının yuvarlak, sert kaslarına batar. Acıyı uzaklaştıran, o kadar yoğun bir zevk dalgasıdır ki, bir anlığına görme yeteneğimi kaybederim.

"İşte orada," diyor, kendini beğenmiş, erkeksi ve memnun bir şekilde. Beni nazikçe, çok nazikçe okşuyor, sonra tekrar çimdikliyor. Gözlerim kararıyor.

Uzaktan onun kıkırdadığını duyuyorum. Ses beni sarıyor, hem sıcak hem de rahatlatıcı.

"Bırak kendini, bebeğim," diyor, çenemi öperek, bacaklarımın arasında sihirli dokunuşlar yapıyor. "Güven bana. Sana iyi bakacağım, değil mi?"

Bir başka inilti daha kaçır ağızımdan. Eli bacaklarımın arasındaki acıyı okşarken, dudaklarımdan sözsüz bir protesto dökülür. Sebastian onu bir öpücükle yakalar, sonra ağızıma gülümser. Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırır, çıplak popomu alçıpan yığınının üzerine oturtur. Bileğini hızlıca hareket ettirir ve külotum bacaklarımdan aşağıya doğru düşer.

Gözleri parlayarak önümde durur.

"Bacaklarını aç, bebeğim," diyor, sesi alçak. "Beni içeri al."

Oh, bu sesi seviyorum. Derin ve etkileyici olmasını, dinlemesi kolay olmasını seviyorum. Titreyerek dizlerimi açıyorum. Vücudum yanarken, alçıpan duvar popomda serin bir his yaratıyor. Sebastian bacaklarımın arasına giriyor, elleri vücudumdan hiç ayrılmıyor. Avuç içleri uyluklarımın üzerinde geniş, parmakları sıkarken derime batıyor.

"Uzan bana." Sesi derin ve büyüleyici. Tek istediğim onu dinlemek.

Dirseklerimin üzerine yaslanıyorum, sonra avucunun göğüs kafesime uyguladığı hafif baskı beni sırt üstü yatırıyor.

Bu nasıl oldu? Nasıl bu noktaya geldik? Bir dakika önce hayatımın kontrolü bendeydi... ama onun yönlendirmesine izin vermek iyi hissettiriyor, bu yanlış mı?

Sıcak, nasırlı elleri vücudumu şekillendirip taparcasına okşarken, içinden uzun bir iç çekiş kaçıyor. Büyük, sıcak ve kaslı vücudunu benim üzerime eğiyor. En çok ihtiyacım olan yerde, kot pantolonunun şişkinliğini hissedebiliyorum ve bu beni çıldırtıyor.

Şu anda onu istediğim kadar kimseyi hiç istememiştim. Hiç bu kadar şehvetle aklımı kaybetmemiştim, her türlü engeli ortadan kaldırmaya bu kadar hazır olmamıştım. Bana doğru yürüyüşüydü. Bize sihirli olduğumuzu söylediği ve bunun doğru olduğu hissi uyandırmasıydı. İlk kez tanışmamızdan yirmi beş yıl sonra hayatıma girip, onu hiç gerçekten bırakmadığımı fark etmemdi.

"Çok güzelsin," diyor ve saçlarımı göğsümden çekip göğsüme yumuşak bir öpücük konduruyor. Bu öpücük hassas, yumuşak ve içimi yakıyor. Elbisemin kumaşı üzerinden dişleriyle meme ucumu sertleştiriyor. Çığlık atmak istiyorum ama dudaklarımı sıkıca kapatıp yerine inliyorum.

Kendini yukarı kaldırırken, elleri belimde kalır ve beni sabitler. Hala kot pantolonunun çıplak tenime değen şişkinliğini hissedebiliyorum ve kendimi ona doğru eğip, ona sürtünmeden duramıyorum.

"Durmamı istiyorsan söyle, Georgia," diyor.

Onun durmasını istemiyorum. Acele etmesini istiyorum. Beni delmesini istiyorum. Beni başka bir boyuta fırlatmasını istiyorum.

Keskin bir çekişle, yığının kenarında asılı kalıyorum. Kolları uyluklarımı sarıyor ve ağzı benim merkezimde. Nefes nefese kalıyorum, elim başının üstüne uçuyor, parmaklarım altın kahverengi buklelerine dolanıyor. O inliyor, beni yutuyor.

Adam dizlerinin üzerinde, dili bacaklarımın arasında, ama nedense ben hakimiyet altında hissediyorum. Avuç içleri kalçalarımaya kayıyor, beni sabitliyor, böylece kalçalarımı bile kıpırdatamıyorum. Ağzı işkence ediyor, tapıyor, yalıyor, tüketiyor.

"Tadın çok güzel, Georgia."

Dili aşağıya doğru hareket ediyor, içime dalıyor. Ellerinden biri kalçamdan kayarak tomurcuğumu okşamaya başlıyor. Alçıpan yığınının kenarına tırmanıyorum, içimdeki görünmez bir yokuşu tırmanıyorum, uçurumun kenarından aşağı atlamak istiyorum. Ama yokuş uzayıp gidiyor

devam ediyor, devam ediyor. Serbest kalmak istiyorum. Serbest kalmam *lazım*. İçimdeki baskı çok fazla.

Sebastian'ın dokunuşu çok yumuşak. Parmaklarıyla klitorisimi ustaca okşayarak beni ateşli bir noktaya getiriyor.

"Daha fazla," diye nefes nefese söylüyorum. "Sebastian, lütfen."

O gülüyor, nefesi bacaklarımın arasında sıcak. "Sabırlı ol, Georgia. Her güzel şey zaman alır."

"Hayır, şimdi." Sızlanıyorum. Kalçalarımı sürtmeye çalışıyorum, ama o beni tutmak için kolunu üzerime koyuyor.

Parmakları direnç göstermeden içime kayıyor. Vücudum onlara açgözlülükle sarılıyor, daha büyük bir şey istiyor. Sızlanıp inliyorum, parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime çekmeye çalışıyorum.

"Vahşi kedi," diyor, gözleri benimkilere bakarken vahşi bir ifadeyle. Parmaklarını içimden çıkarıyor ve ağrıyan tomurcuğuma keskin bir vuruş yapıyor.

Nefesimi keserek, sırtımı kamburlaştırıyorum. Çok iyi geliyor.

Bu sefer daha sert bir tokat. *Evet, evet, evet*. Rahatlama çok yakın. Midemin derinliklerinde acı veren bir ateş topu büyüyor. Sebastian dilini kullanarak acıyı dindiriyor. Zevk azalıyor, uzaklaşıyor.

"Sen şeytansın," diye nefes nefese söylüyorum.

Karanlık bir kahkaha. "Biliyorum."

Daha önce hiç böyle seks yapmamıştım. Hiç bu kadar çabuk sıfırdan çılgına dönmemiştim. Sebastian'ın bedenim, *üzerimdeki* kontrolü beni korkutuyor.

Sanki içimdeki değişimi hissedebiliyormuş gibi, Sebastian dudaklarını tomurcuğuma yapıştırıyor ve merhamet göstermiyor. Parmakları, dili ve dudakları, en çok ihtiyaç duyduğum yerlere ustaca uyguluyor. Dudaklarımı sıkarak çığlıklarımı bastırmaya çalışırken parçalanıyorum. Zevk beni kaplıyor, kaçınılmaz, inkar edilemez. Kendimi ona teslim ediyorum.

Sonsuzluk kadar uzun bir süre sonra, sersemlemiş ve odaklanamayan bir haldeyken, güçlü, sıcak kollara sarılırım. Dudaklar dudaklarıma değiyor ve Sebastian düşük, gürleyen bir ses çıkarıyor.

"Mmnf," diyorum, gözlerimi açarak.

Sebastian'ın bir tarafında beliren gülümseme, uzun bir gamze oluşturur. Gözleri parıldıyor, yoğundur. "Mükemmelsin," der ve beni bir kez daha öper.

ON SEKİZ GEORGIA

Yere geri döndüğümde (ve iç çamaşırlarımı giydikten sonra), uzun bir nefes alıp Sebastian'a baktım. En yakın duvardaki çivilere yaslanmış, beni izliyordu. Kolları kavuşturulmuş, ama vücudu rahattı. Kıyafetlerimi düzeltmeyi bitirdiğimi görünce, duvardan ayrılıp bana doğru geldi.

Göğsüne sarıldım ve nefesimi bıraktım. "İyi misin, tatlım?"

"Bana öyle deme," diye homurdandım.

Gülerek çenesini başımın üstüne dayadı. "Bence hoşuna gidiyor."

"Her zaman en iyisini sen bilirsin."

"Bazı konularda öyle."

Gözlerimi kapatıp onun kokusunu içime çekerim ve sonunda cesaretimi toplayıp gözlerime bakmak için başımı kaldırıyorum. Bana bakıyor, kolları vücudumu sarmış, gözleri yumuşak ve mavi.

"Şey," diye başlıyorum, çünkü ben çok konuşkan ve zekiyim. "Sen... bilirsin."

Kaşlarını kaldırdı. "Aslında bilmiyorum."

"Şey, sana bakmak için pek bir şey yapmadık..." Yüzüm kızardı. "Sen gelmedin."

Başparmağı yanağımda gezer ve yüzünü eğip beni öper. "Benim için endişelenme, Georgia. Ben seninle ilgilenmek istedim."

"Eh, baktın," diyorum, bariz olanı söyleyerek.

Alçak bir kahkaha atar ve kolları beni sıkıca sarar.

Aramıza biraz mesafe koymalıyım. Her görüştüğümüzde, sanki bir kibrit dinamit çubuğuyla karşılaşmış gibi oluyor. Genellikle felaketle sonuçlanıyor.

Ama kolları sıcak ve ben az önce muazzam bir orgazm yaşadım, bacaklarım hala biraz titriyor. Gözlerimi kapatıp onun kokusunu biraz daha içime çekiyorum.

"Sana evlenme teklif ettiğim için özür dilerim," diyor, sesi sessiz. "Sana evlenme teklif ettiğim için özür dilediğimden değil, bunu tamamen yanlış yaptığım için."

Göğsümde eski bir ağrı hissediyorum. Gözlerimi kırıştıtararak, onun yumuşak pamuklu gömleğine bakıyorum. "Vay be, ne garip bir özür dileme şeklin var. Bir kızın sana kızgın kalması zor."

Yumuşak bir kahkaha atıyor, eli omurgamdan yukarı kayıyor ve tekrar aşağı iniyor. Geri çekiliyor, gözlerime bakıyor. "Kız kardeşin haklıydı. Seni kendime bağlamaya çalışıyordum. Yani, kim yapmaz ki?" Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Hayır deyip benden uzaklaştığında, yüzüme bir tokat yemiş gibi hissettim. Değersizmişim gibi, asla yeterince iyi olamayacakmışım gibi hissettim."

"Hayır dememin sebebi o değildi."

"Biliyorum. Öyle hissettim işte." Benden uzaklaşır, parmaklarını saçlarında gezdirir ve o kader belirleyici alçıpan levhaların üzerine oturur, botlarının altındaki kontrplak alt zemine bakarak. Ben de yanına oturmak için zıplarım, ayaklarım yerden biraz yukarıda sallanır.

"Babam bana hep bir hiç olacağımı söylerdi. Çiftlik giderek pahalılaşıyordu. Büyük şirketler çevredeki tüm arazileri satın alıyordu. Yem pahalılaşıyordu. Gübre ise daha da kötüydü. Karlar sürekli düşüşteydi. Zor günler geçiriyorduk Georgia. On ya da on iki yaşımdan beri bile, ailemin mali durumunun kötü olduğunu biliyordum. Babam endişelerini benden çıkarıyordu."

Elimi onun elinin üzerine koyuyorum ama Sebastian sadece başını sallıyor. "Bunu sana beni acıtman için anlatmıyorum. O adamla tanıştın. O acımasız, yaşlı bir piç ve zorba biriydi. Kaza geçirdiğinde ve dizini mahvettiğinde, ben kendini beğenmiş on yedi yaşında bir delikanlıyım."

"Çok kibirliydin," diye onaylıyorum.

O burun kıvrıdı. "Çiftliği devralıp kurtaracağımı ve babama benimle ilgili yanlışlarını kanıtlayacağımı hayal ediyordum. Sen de benim yanımda olacaktın, güzel ve zeki, ailemin mirasını kurtarmama yardım edecektin."

Boğazıma bir taş takılır.

"Bu bencilceydi. Birinin karısı olmaktan daha fazlasını istediğini biliyordum. Tozlu bir kasabanın kenarındaki harap bir çiftlik evinden daha büyük hayallerin olduğunu biliyordum, ama kendi aile dramıma o kadar dalmıştım ki, bunları hiç dikkate almadım. Seni sevdim, Georgia." Bana bakarak gülümsüyor. Gözlerinde okunması zor bir şey var, daha önce görmediğim bir şefkat. "Orada asla mutlu olamayacağını bilecek kadar seni sevmeliydim, ama sen hayır dediğinde bunu bir hakaret olarak algıladım."

"Ben de seni sevdim, Sebastian." Boğazımda bir düğüm oluşur, sesim kısık ve tuhaf çıkar. "Gitmek kolay olmadı."

Elinin tersiyle yanağımı okşadı, başparmağını çenem boyunca gezdirdi, kulağımın kenarını izledi. "En kötüsü, çiftliği yine de kaybettim." Acı bir gülümseme. "Yine başarısız olmuş gibi hissettim ve seni burada, güzel evinde, şık kıyafetlerinle, aynı güzel yüzünle gördüğümde, o acıyı senden çıkardım."

Mırıldanıyorum. "Biraz pislik gibi davrandın."

Gülümsüyor ve bu çok etkileyici. Kimse bu kadar yakışıklı olmamalı. Gülümsemesi kayboluyor ve parmakları ensemin arkasına dolanıyor. Kollarında erimek, beni o geniş, güçlü göğsüne yaslamak istiyorum.

"Aramızda bir şey var," diyor, benim duygularımı yansıtarak.

"Bitmemiş bir iş."

"Senden uzak duramayacağım, Georgia." Gözlerimin içine ciddi bir şekilde bakar. "Buradaysam, seninleyim. Paylaşamayacağım."

Kalbim hızla atıyor. "Paylaşmak mı?"

"Seninle Desmond denen adam arasında bir şey varsa, şimdi söyle. Ayrılabilirliğimi biliyorum, ama seni başka bir erkekle göremeyeceğim."

Bakışlarının yoğunluğu beni korkutuyor, ama aynı zamanda nefesimi kesen bir beklenti ile dolduruyor. "Başka kimse yok."

Ondan biraz gerginlik kaybolur. Beni kendine çeker ve uzun bir süre alnımı öper. Ayrıldığımızda, aramızda yeni bir bağ oluşmuştur. Bu bağ, toprağın üstüne çıkan ilk bahar filizi gibi kırılgan ve umut doludur.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

"Şimdi galerini açıp işletmeye başlayacağız," diyor Sebastian. "Ve biz burada olmadığımızda, her boş dakikanı benim yatağıma bağlı geçireceksin."

"Sen çok kibirli bir ahmaksın," diyorum gülümseyerek. Gözleri parlıyor. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

O beni yakalamadan önce alçıpan levhaların üstünden atlamaya çalışıyorum, ama Sebastian kollarıyla belimi sarıp beni kucağına çekiyor. Çığlık atarak gülüyorum ve kaçmaya çalışıyorum, ama ne kadar direnirsem o kadar sıkı tutuyor beni. Sonunda bacaklarının üstüne uzanmış, elbisem belime kadar sıyrılmış halde kalıyorum. Nefes nefeseyim, gülüyorum ve biraz da tahrik olmuşum.

Tamam, çok tahrik olmuşum.

Kıçıma keskin bir şaplak atılır ve tüylerim diken diken olur. Nefesimi tutarım, sonra kızarırım. Avucuyla acıyan cildimi yatıştırır, külotumu nazikçe yukarı çekip kenara iter, bir tarafını kalçalarımın arasına sıkıştırır.

"Bana şaplak attığına inanamıyorum," derim, kırılmış gibi davranmaya çalışarak. Sesim nefessiz çıkar. Kalçalarım kıvrılır ve altımda, pantolonunda belirgin bir şişkinlik hissedirim.

O da benim kadar tahrik olmuş.

"Çok yaramaz davrandın," diye cevaplar Sebastian mantıklı bir şekilde. "Beni ittin. Her fırsatta bana pislik ve ahmak dedin. Benden uzaklaşmaya çalıştın ve beni kışkırtmak için başka bir adamı kullandın."

"Ben yapmadım..."

Avucunun çıplak popoma bir kez daha sertçe vurmasıyla içimdeki her şey sivilaşıyor. Avucunun kızaran cildimi okşayıp yatıştırmasıyla inliyorum.

"Birisi sana dersini vermeli."

"Dur tahmin edeyim," diye cevap veriyorum, nefes nefese, omzumun üzerinden bakarak. "O biri sensin, değil mi?"

Gözlerinde kötücül bir ışık parıldadı. Bu oyunu seviyorum.

Seksin en son ne zaman eğlenceli, yaramaz ve heyecan verici olduğunu hatırlamıyorum. Sebastian'a vermek istediğim kadar bir erkeğe kontrolü teslim etmek istememiştim.

ve isteyerek, sevinçle gücümü ona teslim ediyorum.

Aramızda var olan Şey o kadar ham ve karmaşık ki, bu oyunlar sadece onu yüzeye çıkarmak için hizmet ediyor. O benim kıımı okşuyor ve bir kez daha tokatlıyor, ben de kendimi sardığım dikenli tel battaniyeyi bırakıyorum. Böyle olduğumuzda kontrolü bırakabilirim, kendimi ona gümüş tepside sunabilirim ve bir Şekilde o paramın değer verileceğini biliyorum.

Aramızdaki onca yıl boyunca, kendimi güvende hissettiğim tek erkek o. Beni ruhuma kadar çıplak bırakıp, her paramı seven tek kişi o.

Bu yüzden ilk ayrıldığımızda çok acı çekmiŐtim. Bana evlenme teklif etmesi, aramızdaki o değerli güveni ihanet etmek gibi gelmişti. Beni anladığını sanıyordum, ama diz çöküp bana hiç tanımadığını kanıtladı.

Bu sefer farklı olabileceğini düşünmek aptalca mı?

Sebastian'ın eli pembe, acıyan kalçamdan ıslak klotumun kasık kısmına doğru kayarken telefonum çaldı.

antama bakarak inlerim. Telefon tekrar alar. "Cevaplamalıyım," derim. "Birlikte çalışmak istediğim sanatçılardan biri olabilir."

Sebastian i amaŐırımı düzeltir, elbisesini aşağı çeker ve ayağa kalkmama yardım eder. Elbisenin kumaşı hassas cildime sürtünür ve kan yanaklarıma hücum eder. Bunun için bu kadar heyecanlanmak yanlış mı?

Titrek bacaklarımla dengemi bulurken eli belimde kalır, sonra yanağıma doğru kayar. Telefonum antamdan çığlık çığlığa çalarken bana uzun, Şehvetli bir öpücük verir. Sonunda telefon almayı kesince

Sebastian beni bırakır. Gözleri ateşli, Şehvet doludur ve bir saniye daha onlara bakarsam giysilerim parçalanacaktır.

Telefonumu antamdan çıkarır ve ekrana bakarım. "Kız kardeşim arıyor."

Bir vızıldı duyulur ve birkaç fotoğraf gelir. Döşeme seçenekleri. Hâlâ tahrik olmuş durumdayım, zihnim karışık, kıım acıyor ve Sebastian bana bir kurt gibi bakıyor ve ben de çok lezzetli bir kuzu gibiyim. "Onu geri aramalıyım."

Sebastian başını sallar ve biri kapıyı çalar. Ben kız kardeşimle telefonda konuşurken, o kapıya doğru yürür ve Grant'i içeri almak için kapıyı açar. Onlardan uzaklaşıyorum, çünkü yüzümün kızardığını biliyorum. Kız kardeşimle zorlukla konuşurum, onun seçtiği döşemeyi onaylarım, çocuklarını yaz kampından almayı kabul ederim ve çılgınca elbisenin kırıksıklıklarını düzeltmeye çalışırım. Telefonu kapattığımda, iki adamın beni izlediğini görürüm.

"Evet?" diyorum.

Grant boğazını temizledi. "Sebastian'ın bu projenin başına geçmesini kabul ettiğinden emin olmak istedim. Dediğim gibi, işleri yeniden düzenleyebilirim, ama..."

"Hayır," diye patlarım. "Sebastian uygun."

Grant'in arkasında, Sebastian'ın dudakları kötücül, lezzetli bir gülümsemeye kıvrılır.

ERKEKLER İŞE KOYULUR ve ben titrek ayaklarla dışarıdaki güneş ışığına doğru yürürüm. Elimi alnıma koyar ve derin bir nefes veririm.

"Her şey yolunda mı?" diye bir ses arkamdan sorar.

Dönüp berber dükkânının kapısında duran Mia'yı gördüm ve ona parlak, biraz çılgın bir gülümseme attım. "Her şey yolunda!"

"Yeni ev sahibimizle tanıştın mı?" diye sorar, kaşlarını çatarak.

Başımı sallıyorum. "O... ciddi birine benziyor." Biraz koruyucu, ama belki de bu sadece Sebastian'ın önünde erkeklik gösterisi yapıyordu. Taqueria'daki akşam yemeğinden beri Desmond'u görmedim.

O burun kıvırıyor. "Tam bir pislik gibi görünüyor. Onunla ilk tanıştığımda, merhaba bile demedi, nasılsın bile demedi, hiçbir şey demedi. Sadece berber dükkânıma girip kira artacak dedi. Sonra bugün, dükkânın önünden geçerken onu yakaladım, kapıdan içeri bakıyordu. Sanki bunu yüzüme vurmak ister gibi."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten! Ona bir tokat atmak istedim."

"Erkekler genelde bana öyle etki eder."

Gülümser, sonra dönüp dükkânını kilitler. "Bugünlük işin bitti mi?"

"Bailey'i almam lazım," diyor, çantasını omzuna asarak. "Zaten çok az müşteri geliyor ve çoğu müşteri önceden randevu alıyor." Gülümsemesi biraz sert. "Ancak, yeni kira artışıyla birlikte, daha fazla iş alabilmek için daha uzun saatler açık kalmanın bir yolunu bulmam gerekebilir."

"Üzgünüm."

"Üzülme. Hayat böyle, değil mi?" Bana alaycı bir gülümseme atıyor. "Blind Date uygulamasına kaydoldum. Şu ana kadar bir sonuç yok, ama belki de tüm para sorunlarımı halledip, aynı zamanda bağımsızlığıma saygı duyan bir erkekle tanışırım."

"Bir kız hayal kurabilir," diye cevap veriyorum gülerek.

Çocukları almaya gidiyoruz. Mia'nın kızı, güneşin ve fiziksel aktivitenin yorgunluğunu yüzlerinden okunabilen bir grup büyük çocukla birlikte. Nate ve Alec ise enerji dolu küçük çocuklar, çizimlerini elime tutuşturup yeni arkadaşları hakkında her şeyi anlatıyorlar. Kız kardeşimin arabasıyla buraya geldim, bu yüzden çocukları araba koltuklarına oturtup eve götürüyorum. Mia bana el sallıyor, çekingen bir gülümsemeyle, ve ben de onun da benim kadar yalnız olup olmadığını merak ediyorum. Hepimizin hayatında daha fazla arkadaşlığa ihtiyacı var.

Sonraki birkaç saat, küçük erkek çocukları şeklinde kasırgalar her şeyi dağıtırken çok yoğun geçiyor. Kız kardeşim kızarmış ve mutlu bir şekilde geliyor ve galeri için aldığı kararları anlatıyor. Erken akşam yemeği yiyoruz, arka verandamdan gün batımını izliyoruz, sonra yatmaya gidiyoruz.

Köpek parkında Sebastian ile konuştuğumdan beri ilk kez, gerçekten iyi bir gece uykusu çekebileceğimi hissediyorum. Yatağa uzanıp günün olaylarını kafamda tekrar tekrar oynatırken, telefonum titrer.

Sebastian: İyi geceler, Tatlı Şeftali ☐

Georgia: Bana öyle seslenmeyi bırakman için ne yapmam gerekiyor?

Sebastian: Bilmek istemezsin.

Yüzümde bir gülümsemeyle uykuya dalıyorum.

ON DOKUZ SEBASTIAN

Galerinin yenilenmesi oldukça basit bir proje, ama yine de bu konuda endişeliyim. Bu önemli. Georgia içeri girdiğinde gözlerinin parladığını görmek, bana teşekkür etmek için sarıldığında kollarını boynuma doladığını hissetmek istiyorum.

Georgia ile burada buluştuktan birkaç gün sonra, Grant projeyi bana devretti. Üniversite için para biriktiren on dokuz yaşındaki Layne adında bir işçi ile çalışıyorum. Elektrikçiler ve tesisatçılar bugün işe başladı ve havada bir uğultu var. Günün ilk yarısında işçilere çeşitli görevler veriyorum ve alt yüklenicilerden gelen telefonları yanıtlıyorum.

Yararlı olmak güzel bir şey. Buradaki enerji, heykel yaparken hissettiğim enerjiden farklı, ama yine de ilham verici. Çalışırken köşedeki Bluetooth hoparlörden klasik rock müziği çalıyor, havada bulaşıcı bir heyecan var. Hepimiz buradayız, ortak bir hedef için çalışıyoruz. Erkekler birbirleriyle gülüyor ve şakalaşıyor, biz de işleri halletmek için elimizden geleni yapıyoruz.

Ta ki Georgia içeri girene kadar.

Açık kapıdan içeri girer girmez, herkesin başı ona doğru dönüyor. Onu izleyen tüm erkeklerin ona hayran bakışlarını görünce içimde karanlık, mağara adamı gibi bir dürtü uyanıyor, kendimi ona adayan kadını korumak için hakımı savunmam gerektiğini hissediyorum.

Büyük beyaz bir kutuyu göstererek, "Four Cups'tan pasta aldım. Aç olan var mı?" diyor.

"Tabii ki!" Layne cevaplar ve ona doğru koşar. "Teşekkürler."

Kutuyu katlanabilir bir çalışma masasının üzerine koyar ve açar, tatlıları incelemek için gelen erkeklerle gülümser.

Onların ona bu kadar yakın olmalarından nefret ediyorum. Elektrikçilerden birinin onu güldürmek için bir şeyler söylemesinden nefret ediyorum. Gümüş sırtlı bir goril gibi göğsümü yumruklamak ve onlara geri çekilmelerini ve gözlerini kendilerine saklamalarını söylemek istiyorum.

gözlerini kendilerine dikmelerini söylemek istiyorum. İçlerinden biri ona dokunursa, onun kollarını koparabilirim.

Kendimi aptal durumuna düşürme isteğine direnerek, alt zeminin bir parçasını değiştirirken durduğum yerden doğruluyorum ve Georgia'nın ifadesinin yumuşayarak içten bir gülümsemeye dönüştüğünü görüyorum — çünkü bana bakıyor.

Ve işte böylece, dünyada her şey yolunda. O gülümsemeler bana ait — o kimseye gülümsemiyor. Gözlerindeki o yumuşaklık sadece bana ait.

Bacakları bol kesim kot pantolonla kaplı ve bol tişörtü, altındaki muhteşem vücudu gizleyemiyor. Odanın ortasında onunla buluşuyorum.

"Selam," diyorum, dilim fazla kalın olduğu için daha fazlasını söyleyemiyorum. O kadar güzel ki, canımı yakıyor.

Gözleri parlıyor. "Selam. Bu sabah işler nasıl gidiyor?"

"Her şey yolunda," diyorum. "Bugün alt yüklenicilerle meşgulüm, ama oldukça hızlı ilerlememiz gerekiyor. Elektrikçiler önümüzdeki hafta sonuna kadar kaba inşaatı bitirecekler, bu yüzden en kısa sürede aydınlatma için ayrıntılı planlara ihtiyaçları olacak."

"Piper hallediyor," diye cevaplar Georgia. "Bugün bir aydınlatma mağazasına gidip, teklif belgelerinde belirtilen aydınlatmayı tamamlamak için yeterli stokları olup olmadığını kontrol edecek. Eğer yoksa, Sacramento'ya gidecek; orada yıllardır gitmek istediği büyük bir aydınlatma mağazası var."

Elimi uzatıp çıplak kolunu okşamaya dayanamıyorum. Cildi sıcak ipek gibi, gül yaprağı kadar yumuşak. "Benimle akşam yemeği ye," diyorum.

"Bana emir vermeyi hiç bırakmayacak mısın?" "Belki."

"Yalan."

Gülümsüyorum. "Hadi ama Georgia. Bir yemek."

Ayaklarımın arasında tüylü kahverengi bir kafa belirir. Bella, Georgia'nın ayakkabılarını koklar, sonra ona doğru kıvrılır ve oturur, bekleyişle yukarı bakar. Georgia, köpeğimi kucağına almak için çömelirken yüzü sevinçle dolar.

"Merhaba, tatlı şey," diyor. "Neden buradasın? İnşaat alanı senin gibi küçük bir köpek yavrusu için tehlikelidir."

"Onu başka bir yere götüreceğim yerim yoktu," diyorum. "Çoğunlukla yatağında kalıyor." Odanın ön tarafında güneş ışığı alan köpek yatağını işaret ediyorum.

Bella, Georgia'ya sonsuz köpek öpücükleri verirken, Georgia gülerek onlardan kaçmaya çalışıyor. Köpek sonunda kollarında yerleşiyor ve başını Georgia'nın göğsüne yaslıyor.

"Senden hoşlanıyor," diyorum.

"Muhtemelen kahvaltıda yediğim pastırmalı sandviçin kokusunu alıyor." Gülümsüyorum.

"Hey, patron!" Layne, çenesi pudra şekeriyle kaplı halde seslenir. "Bunlarla ne yapmamı istersin?" Az önce merdivenlerden söktüğümüz çürümüş korkuluktan iki parmaklık tutar.

"Onları şuraya istifle." Köşeyi işaret edip Georgia'ya dönüyorum. "İşime dönmeliyim."

"Herhangi bir sorun olursa beni ara," diyor Bella'yı yatağına geri götürürken. Köpek üç kez daire çizerek dönüyor, sonra karnının üstüne yatıp gözlerini kapatıyor.

Onu kapıya kadar geçirip kapı pervazına yaslanıyorum. "Ee?"

Georgia dönüyor, sabah güneşi saçlarında ve teninde parıltıyor. Bir tanrıça gibi görünüyor. Onu hak etmiyorum, bunu biliyorum. Onun da bunu fark etmesini bekliyorum.

Parmak uçlarına yükselir ve dudaklarıma nazikçe bir öpücük kondurur. "Akşam yemeği harika olacak," der. "Saat yedi mi?"

Kalbim çarparken başımı sallarım. "Görüşürüz o zaman, tatlım."

Onun bakışları beni heyecanlandırıyor. Kıkırdarak galeriye geri dönüyorum ve bu tadilatları mükemmel yapmaya karar veriyorum. Ona sunabileceğim başka bir şey yok, o yüzden bunları iyi yapmalıyım.

YİRMİ GEORGIA

PASTRIES, Sebastian'ı görmek için bir bahaneydi. Ayrıca, ilçenin en iyi pasta şefi tarafından yapılan lezzetli yağ ve şekerle alt yüklenicilerinizi rüşvet vermekten zarar gelmez. Jen'in kreasyonları inanılmaz ve bunu herkes biliyor.

Kafeteryanın önündeki scooterımın bulunduğu yere doğru yolu geçerken, gelecekteki sanat galerime bir kez daha bakmadan edemiyorum. Birkaç hafta önce, bu sadece uzak bir hayaldi. Şimdi ise bunu gerçekleştirmek için çalışan yarım düzine erkek ve beni destekleyen yarım düzine kadın var. Bütün kasaba, yeni galerimin başarılı bir şekilde açılışını görmek için bir araya gelmiş gibi görünüyor.

Tabii, sanatçılar hariç tüm kasaba. Dört ressam telefonlarıma cevap vermiyor, yedi ressam ise beni tamamen görmezden geliyor, sadece birkaç hobi ressamı benimle görüşmeyi kabul etti. Bu gidişle, galeri açıldığında sergileyecek pek bir şeyim olmayacak ve sergileyeceklerim de amatörce olacak.

"Georgia!" Mac koşarak bana doğru geliyor. Kırklı yaşlarının ortasında yakışıklı bir adam olan Mac, büyümüş bir kötü çocuk gibi görünüyor. İri, geniş omuzlu ve kendinden emin, bana nazik bir gülümsemeyle yaklaşıyor ve ön tekerleğimin yanında duruyor. "Tam da seni arayacaktım," diyor. "Birkaç gün önce Cameron Fuller ile görüştüm ve seninle buluşmayı kabul etti. Bugün bütün gün boş olduğunu söyledi."

Scooter kaskımı ellerimle sıkıca tutarak nefesimi tuttum. "Gerçekten mi?" Kalbim hızla atıyordu. Cameron Fuller, Heart's Cove'da çok tanınmış bir isimdir. Eserleri keskin, karanlık ve etkileyicidir. Onun eserlerini galerimde sergilemek, mekanıma anında itibar kazandıracaktır.

Eğer benimle görüşmeyi kabul ederse, diğer sanatçılar nasıl reddedebilir ki? Cameron'ın adı Art's Cove ile anıldığı anda, sanatçılar eserlerini sergilemem için kapımda sıraya girecekler, bunu biliyorum.

Mac bana bir telefon numarası ve adresin yazılı olduğu bir kağıt parçası uzattı. Gülümsedi. "Stüdyoma uğramak istersen, üzerinde çalıştığım bazı eserleri sana göstermekten memnuniyet duyarım. Trina, onları sergilemekle ilgileneceğini söyledi."

"Tabii ki," diye cevap veriyorum, biraz şaşkın. Yutkunuyorum, gözlerimi kağıttan Mac'in gülümseyen gözlerine kaldırıyorum. "Teşekkürler, Mac. Gerçekten."

"Art's Cove harika olacak." Bana küçük bir selam verir, sonra kafeye girer.

Titrek ellerimle cep telefonumu çıkarır ve kağıt parçasındaki numarayı çeviririm. İkinci çalınıştta derin, zengin bir ses cevap verir.

"Fuller."

"Merhaba, Cameron? Benim adım Georgia Neves.

Ben..." "Galeri sahibi."

Bu kelime beni sarsar. Teknik olarak henüz galerici değilim —henüz değil. Ama başarana kadar... ya da en azından başarısız olana kadar rol yapacağım.

"Evet. Numaranızı Mac Blair'den aldım. Bu hafta görüşebilir miyiz?"

"Şu anda boşum," diye cevapladı. "Sana stüdyomu gezdirebilir, üzerinde çalıştığım şeyleri gösterebilirim."

"Aman Tanrım." Sakin görünmeye çalışsam da, sözlerim aceleyle dökülüyor. Boğazımı temizliyorum. "Bu harika olur. Evet. Evet, çok isterim. On dakika içinde orada olabilirim."

"Görüşmek üzere." Sesi derin ve son cümleyi söylerken sesinde hafif bir flört tonu var. Telefonu kapattığımızda, küçük bir dans yapıyorum.

"İyi haber mi?" Simone, Four Cups'tan çıkıp bana doğru yürürken sorar.

"Arayan Cameron Fuller'dı. Galerimde bazı eserlerini sergilemek istediğini söylemek için aradı," diye ciyaklarım ve ellerimi havaya kaldırırım. "Asacak sanat eserlerim olacak! Umarım!"

Simone gülümser. "Harika olacak." Asıl harika olan şey, ona inanmam.

ON DAKİKA SONRA, dar kahverengi bir kapının zilini alıyorum. Ayak sesleri ve mandalın döndüğünü duyuyorum, sonra kapı açılıyor ve karşımda inanılmaz derecede yakışıklı bir adam beliriyor.

Üzerinde boya lekeli siyah bir tişört ve düşük bel kot pantolon var. Saçları, koyu kahverengi gözlerinin üzerinde dağınık bukleler halinde duruyor. Otuzlu yaşlarının sonlarında, belki de çok yakışıklı bir kırklı yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum. Sonra bana gülümsüyor ve... vay canına. Kadınların kıyafetleri, o böyle gülümsediğinde düzenli olarak yok oluyor olmalı. Kot pantolonumu okşayarak bacaklarımı hala kapattığından emin oluyorum.

"Georgia?"

Başımı
sallıyorum

"Girin." Kapıyı daha fazla açıyor ve içeri girmek için onun yanından sıkışarak geçmek zorundayım. Benden yaklaşık 30 santim daha uzun, Sebastian'dan da belki 2-3 santim daha uzun. Merdivenleri işaret ediyor ve beni takip ediyor. Yukarı çıkarken kıcıma bakmasını düşünmemeye çalışıyorum.

Işıkla dolu büyük bir alana çıkıyoruz. Binanın ikinci katının tamamı, çıplak ahşap zeminli, beyaz duvarlı ve ön ve arka tarafında büyük pencereler bulunan tek bir büyük odadan oluşuyor. Diğer iki duvar ise tuvallere kaplı. Odanın ortasında, yerde, üzerinde bir kadının yüzü olan büyük bir tuval var. Siyah, gri, lacivert ve altın rengi çizgilerle boyanmış ve ona bakınca ağlamak istiyorum.

"Vay canına." Nefes almayı hatırlıyorum.

"Hoş geldin," diyor Cameron arkamda, üst kapıyı kapatarak. Ellerini beline koyuyor ve yine o giysileri eritecek gülümsemesini gösteriyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence sen bir dahisin."

Gülüyor, gözleri kırışıyor ve bitmiş resimleri incelemek için duvarlardan birine doğru yürüyor. "Sonunda birinin bu kasabada bir galeri açmaya karar vermesine sevindim," diyor ve resimlerden birini çıkarıyor. Yağmurda dönen küçük bir kız, yüzü sakın bir şekilde gökyüzüne doğru eğilmiş. Bu resme bakmak beni garip bir şekilde hüzünlendiriyor.

"İşçi Bayramı hafta sonu için galeri açılışını planlıyorum," diye cevap veriyorum. "Çalışmalarınızı sergilemek benim için bir onurdur."

Tuvalini ıplak bir duvar eridine dayayıp başka bir resim yığınınā doğru yürüdü. Adımları ölçülü, kendinden emin ve tamamen rahattı. Hareket ederken kasları güç ve zarafeti ele veriyordu. Çok çekici bir adamdı.

Ancak bir şey eksik, sanki kendini dünyadan uzak tutuyormuş gibi. Koleksiyonundan başka bir resim alıp küçük kızın resminin yanına koyarken gözleri ihtiyatlı. Bana, ona ve çalışmalarına karşı tepkimi ölçüyormuş gibi bakıyor. *Beni* gerçekten görmüyor.

Sebastian bana baktığında, sanki beni her yönümle tanımak istiyor gibi, sanki onu meraklandıran ve heyecanlandıran bir hazineymişim gibi. Benimle konuştuğunda, tüm dikkati sadece bana odaklanıyor. Beni öptüğünde, tüm yoğunluğu elindeki işe odaklanıyor. Birinin dünyasının merkezi olmak bu şekilde çok etkileyici ve bağımlılık yapıcı.

Cameron Fuller yakışıklı, ama Sebastian gibi saf değil. Sanatından başka hiçbir şeye kendini tamamen vermeyecekmiş gibi bir hisse kapılıyorum.

Peki neden onları karşılaştırıyorum ki? Dikkatimi resimlere çeviriyorum. "İzin verir misiniz?" diye soruyorum ve duvara dönük birkaç eseri işaret ediyorum.

Cameron bana bakmam için işaret ediyor. Onun ilham perisi, çalışmaları ve tamamladığı resimler hakkında rahat bir sohbe talıyoruz. Yerdeki devasa resimde, işkence görmüş gözleri ve aşağı doğru kıvrılmış dolgun dudakları olan kadın hakkında soru sorduğumda, sadece başını sallayıp "Eskiden tanıdığım biriydi" diyor.

Bu sözler sanki senaryodan alınmış gibi geliyor ve bunu söyledikten sonra bana baktığında, acı çeken sanatçı tavırlarının ardından kadın kıyafetlerinin, parlak gülümsemesinin ardından olduğu gibi ortadan kaybolup kaybolmadığını merak ediyorum. Ona sadece sıkı bir gülümsemeyle karşılık verip resme geri dönüyorum.

Galeriler hakkında çok araştırma yaptım ve hatta birkaç uzman avukata danıştım, bu yüzden bana eserlerinin galerimde sergilenmesinin ayrıntılarını sorduğunda, konuyu iyi bildiğimi gösterebiliyorum. Yüzde elli komisyon alacağım ve fiyatları ben belirleyeceğim. Çerçeveleme ve sunum masrafları konusunda esnek davranacağım.

Çerçeveleme ve sunum masrafları konusunda esnek davranacağım. Eserleri benim sorumluluğumda olduğu süre boyunca sigorta ve sorumluluk konularında ona ayrıntılı bilgi vereceğim.

Cameron ile şartları tartışırken, belki de ne dediğimi bildiğimi fark ettim. Yetişkin hayatımın neredeyse tamamında iş sahibiydim. Kendim için pazarlık yaptım ve kendimi savundum. Uzmanlara ve avukatlara danıştım ve Cameron'un sorularının çoğuna tereddüt etmeden cevap verebiliyorum.

Sanat tarihi diplomam olmayabilir ve ileride çok fazla araştırma yapmam gerekecek, ancak ihtiyacım olduğunda bana yardımcı olacak danışmanlar tutmayı şimdiden planlıyorum. Bunu yapabilirim ve iyi yapabilirim.

Cameron, söylediklerimden hiç şaşırılmış görünmüyor. El sıkışıyoruz ve parmaklarını avucumun içinde tutuyor. "Çok ilginç bir yüzün var," diyor bana.

Sanırım bu bir iltifattır. "Teşekkürler?" "Bir ara seni resmetmek isterim."

Kaşları havaya kalkıyor. "Oh. Şey." Sebastian çılgına dönerdi. Bu, yapmak istediğim şeyi yapmamı engellemezdi, ama başka bir erkeğin beni resmetmesi... Hayır. Bu benim için çok samimi bir şey. "Bunun tamamen uygun olduğunu sanmıyorum. Galeri açılışının nasıl gideceğine bir bakalım, olur mu?"

Yine iç çamaşırlarını eritecek bir gülümseme, ama etkisi ilk seferki kadar güçlü değil. Artık bunun arkasında ne olduğunu anlayabiliyorum. "İyi bir plan gibi görünüyor, Bayan Neves. Birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum."

Onun sözleri sözleri düzgün düzgün bal gibi sözlerin sözlerin arasına gizlenmiş vaatlerle. Onları olduğu gibi kabul etmeye karar verdim. Stüdyosundan ayrıldığımda, hem keyifli hem de yorgun hissediyorum. Önümüzdeki hafta başında, mekanın çalışmalarına uygun olup olmadığını görmek için gelip bakacak ve ben de ona inceleyip onaylaması için bir sözleşme göndereceğim.

Sonra, Cameron Fuller'ın galerisinden ayrıldıktan birkaç dakika sonra, benden kaçınan sanatçılardan biri beni aradı. Buluşup çalışmaları hakkında konuşmak istediğini söylediğinde dudaklarımdan sert bir gülümseme kaçtı.

Bunu yapacağım. Bir sanat galerisi açacağım ve bu *muhteşem olacak*.

Akşam olduğuunda ve kardeşim çocuklarını besleyip yıkadıktan sonra, duşumu alıp Sebastian ile randevuma hazır hale geliyorum.

En sevdiğim elbiseyi giydim. Zümrüt yeşili ipek, köprücük kemiklerimin hemen altına kadar uzanan kare yakalı, ince askılı ve dizimin bir santim üstüne kadar uzanan bir elbise. Bunu, bacaklarımı bir mil uzunluğunda gösteren sivri topuklu, siyah rugan bantlı sandaletlerle kombineledim. Bu elbise, seksi zarafetin vücut bulmuş hali. Arkası, omurgamın üst yarısını ortaya çıkaracak kadar dekolte ama asla açık saçık denilemez.

Piper kaşlarını kaldırıyor. "Çok güzel görünüyorsun. Bir yere mi gidiyorsun?"

"Uh," diye cevaplıyorum. "Evet."

Piper ve ben Sebastian Finch konusunu tam olarak konuşmadık. Galeride birbirlerine karşı nazik davranıyorlar, ama ben bunu sıcak bir ilişki olarak nitelendiremem. Ona öpücükten ve diğer her şeyden kesinlikle bahsetmedim.

"Ateşli bir randevu mu?" Piper, Tupperware'in kapağını kapatıp buzdolabına koyduktan sonra bulaşıklarla dolu lavaboya döndü.

Sebastian ve Piper arasında düşmanlık olmaması için bu konuyu açıkça konuşmam gerekiyor. "Dinle, Piper," diye başlıyorum... ve kapı zili çalıyor. Kalbim hızla atmaya başlıyor.

Piper başını eğdi. "Kapıya bakacak mısınız? Ve daha da önemlisi, kim olduğunu bana söyleyecek misin?"

Cevap veremeden, Alec'in sesini ön kapıda duyarım. "Kimsin sen?"

"Ben Sebastian," diye derin bir ses cevap veriyor. Sözlerinde gülümseme duyabiliyorum. "Sen kimsin?"

"Ben Alec." Derin bir nefes. "ANNE! SEBASTIAN ADINDA BİR ADAM KAPIDA."

Piper sadece bana bakıyor. Ben utanıyorum. "Bana bundan bahsedecek miydin?" diye soruyor.

"Bir şey söylemek istiyordum ama..." Sözlerim yarım kalır.

Gözlerini kırıştırdı. "Anlıyorum. Onun şehre geri dönüp Grant'in projesinde çalışmaya başlaması birdenbire çok daha mantıklı hale geldi."

Bundan pek memnun görünmüyor.

"Döndüğümde sana her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum." "Dikkatli ol Georgia. O adam sana uygun değil."

Mutfak tezgahından çantamı alıp yanağına hızlıca bir öpücük konduruyorum. Sonra mutfağı geçip koridordan ön kapıyı görebileceğim yere geliyorum. Sebastian ön kapımın önünde duruyor, boynunda açık beyaz bir gömlek giymiş ve koyu renk kot pantolonuna sokmuş. Zengin kahverengi kovboy çizimleri pantolonun altından hafifçe görünüyor, ince ama her zaman orada. Yüzü bugün temiz tıraşlı ama sakalının gölgesi hala duruyor.

Ve gözleri... Gözleri berrak, açık mavi, arzuyla parıldıyor. Beni olduğum yerde durduruyorlar.

Boğazını temizliyor. "Vay canına."

"Onunla çıkıyor musun?" diye sorar Alec.

Gözlerimi kırıştıyorum, yeğenimi ilk kez görüyorum. Hâlâ kapıyı açık tutuyor ve bana bakıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum.

"Çok güzelsin, Georgia teyze."

Gülümserim. "Teşekkürler, Alec. Annenin yardıma ihtiyacı var mı diye bakabilir misin?"

"Tamam. Scooter'ını mı alıyorsun? Saçın dağılır."

"Sebastian'ın kamyonetini alacağız," diye cevap veriyorum, garaj yolundaki kamyonete bakarak.

"Oh." Alec, emin olmak için Sebastian'ın belinin arkasından bakıyor. "Bu iyi."

"Git hadi," derim ona nazikçe. "Uslu dur."

Alec koşarak uzaklaşır ve ben Sebastian'la baş başa kalırım. Elini uzatır ve beni evden dışarı çıkarır. Çakıl yolun üzerinde kaldırım taşları vardır ve ben birinden diğerine adım atarken Sebastian gülümser. Beni kamyonetine götürürken botları çakıllarda çıtırdar.

"Eski kamyonetime binmek için fazla güzelsin," diyor, kamyonete vardığımızda beni yolcu tarafına yönlendirirken.

"Senin eski kamyonetini seviyorum."

Keskin, hızlı bir gülümseme, sonra kolları beni sarıyor ve dudakları dudaklarıma değiyor. Beni sert ve hızlı bir şekilde öpüyor, sıvı bir sıcaklık

vücudumda yayılıyor.

"Kız kardeşim görecek," diyorum nefes nefese.

"Hâlâ benden nefret ediyor mu?" Burnunu burnuma değdirip başını eğerek boynumu öper. "İnanılmaz kokuyorsun."

"Evet, hala senden nefret ediyor." Onun kollarında eriyorum, geniş omuzlarına sarılıyorum. "Dur, Sebastian. Akşam yemeğine asla yetişemeyeceğiz."

Karanlık bir kahkaha atıyor ve benim için kamyonetin kapısını açıyor. "O zaman binsek iyi olur."

Kemerimi takıp onun direksiyona geçmesini izlerken bile, kalbimin çok hızlı attığını hissediyorum. Heart's Cove'a giden yola sapıyoruz.

"Nereye gidiyoruz?"

Sebastian bana bir bakış attıktan sonra tekrar yola döndü. "Benim evime."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Buraya geldiğimden beri iyi bir biftek yemedim. Denemediğim restoranlardan birinde riske girmek istemedim. Kendim pişireyim dedim."

"Yemek mi yapıyorsun?" İnanılmaz gibi görünmek istemem ama Sebastian'ın evine gitme düşüncesi kalbimin çarpmasına neden oldu. Orada uyuyor. Duş alıyor. Giyiniyor. Yaşıyor. Bazen çıplak da oluyor.

Bu kamyonette ısıtma mı var, ne?

"Evet," diye gülümseyerek cevaplar. Araç yavaşlar ve bana kaşlarını çatarak bakar. "Sorun yok mu? Dışarı çıkmayı tercih edersen, çıkabiliriz. Rahatsız olmanı istemem. Yeni taşındım ve evim pek iyi değil. Ben... Kahretsin. Bunu düşünmemiştim. Giyinip süslenmişsin ve muhtemelen güzel bir yere gideceğimizi düşünmüşsündür."

"Hayır," diye patlarım. "Hayır, Sebastian, senin yaptığın yemeği yemek isterim. Sadece yemek yapabildiğini bilmiyordum, hepsi bu." Yüzü hâlâ endişeli, bu yüzden avucumu uyluğuna kaydırırım. "Beni evine götür, Sebastian. Yıllardır iyi bir biftek yemedim."

Burnundan hafif bir nefes çıkar ve çenesini sert bir hareketle aşağı doğru çeker. "Tamam."

Kamyon hızlanır ve Heart's Cove'un merkezinden geçip yeni galerimin önünden geçerek, şehir merkezini çevreleyen bakımlı bir yerleşim bölgesine gireriz. Geniş, beyaz dış cephe ve çelik grisi çatılı

geniş, beyaz dış cepheli ve elik grisi çatılı iki katlı bir konağın önüne park ediyoruz. Pencerelelerin önünde, yabancı otlara benzeyen bitkilerle dolu mavi saksılar sıralanmış. im biçilmiş ve ön cephenin geri kalanı düzenli.

Sebastian'ın yüzü asık. "İşte bu. İçerideki dağınıklığa aldırma. Dediğim gibi, yeni taşındım."

"Beğendim," diyorum ona, ama bana inanmış gibi görünmüyor.

Ön tarafta oturma odası, arka tarafta mutfığa açılan bir koridor bulunan uzun ve dar bir alana giriyoruz. Bella'nın uyuduğuş köşede, bel hizasında bir köpek itiyle çevrili bir köpek kafesi ve köpek yatağı ile beyaz bir masa örtüsüyle kaplı yuvarlak bir masa dışında mobilya yok. Masa örtüsünün kırışıklıklarına bakılırsa, yepyeni görünüyor. Masanın ortasında bir mum ve her iki yanında iki kişilik yemek takımı var.

Sebastian boğazını temizler ve mumun yanında duran kibrit kutusunu kullanarak mumu yakar. Kibrit kutusunu kenara koyar ve bana iki şişe şarap gösterir. "Kırmızı mı, beyaz mı?"

Etiketlere bakıyorum ama ikisini de tanımıyorum.

Sebastian acı çekiyormuş gibi görünüyor. "Kırmızı," diyorum.

O sertçe başını sallar ve iki kadeh şarap doldurur, birini bana doğuş uzatır. "Şerefe."

"Şerefe," diye tekrar ediyorum ve şarabı yudumluyorum. Çok lezzetli. Harika bir koku geliyor—biberli ve yoğun. Buna çok emek harcamış. Bu eve daha taşınmamışken, muhtemelen dışarı çıkıp bir masa, masa örtüsü, tabaklar ve atal bıçak takımı, şarap ve kadehler, mum, hatta kibrit bile satın almıştır...

Bir erkeğın benim için bu kadar çaba sarf ettiğini en son ne zaman hatırlamıyorum. Galerimde bütün gün çalıştıktan sonra, benim için tüm bu zahmete girip bunları yapması beni ağlatıyor. Her küçük ayrıntı düşünölmüş ve bu, onun ne kadar çaba sarf ettiğini gösteriyor. Bu, şimdiye kadar benim için yapılan en romantik şey olabilir.

Sebastian ise sanki limon yemiş gibi görünüyor. Gözlerime bakmıyor ve yanaklarının üst kısmında kırmızı lekeler var.

Şarabımı kenara koydum. Hareketimi izledi ve bana sırtını döndü. "Beğenmedin mi?"

Elimi omuzlarının arasına koyduğumda sırtı kaya gibi sertleşiyor. Donup kalıyor, elleri mutfak tezgahının üzerinde

Bir salata, plastik kaplı bir kaseinin içinde, ev yapımı gibi görünen bir salata sosunun yanında duruyor.

Adam benim için salata sosu hazırlamış.

Kollarımı ona doladım ve yanağımı sırtına dayadım. Hâlâ kıpırdamamıştı. Vücudundaki gerginliği, kaslarının sertliğini ve nefesinin kısılğını hissedebiliyordum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, kollarımı karnına ve göğsüne dolayarak onu sıkıca kendime doğru çektim. "Bu, şimdiye kadar benim için yapılan en harika şey."

Bana inanmıyormuş gibi burnunu çeker.

Onu daha sıkı sararım. "Hiçbir erkek benim için bir yemeğe bu kadar emek harcamamıştı," diye itiraf ederim. Sesimde duygusal olduğumu ele veren bir şey olmalı, çünkü onun yumuşadığını hissediyorum. Yavaşça dönerek tezgaha yaslanır. Elleri kalçalarımın üzerinde kayarken, benim ellerim onun büyük, geniş göğsünde durur.

"Doğru söylüyorsun," diyor, bakışları gözlerimin arasında gidip geliyor. Sesi biraz şüpheli geliyor.

Başımı sallıyorum.

"Bundan nefret etmiyor musun?" Başını masaya, odanın geneline doğru çevirir.

Ellerim omuzlarına kayıyor. "Henüz bifteği tatmadım."

Hızlı bir gülümseme, sonra Sebastian'ın elleri kıcıma kayıyor ve çek beni yaklaştırdı. Biz uyum birbirimize bir yapboz birbirimize Sonra Sebastian başını eğip, ağızdan ölmüş gibi beni öper. Ben de ağızdan ölmüş gibi olduğum için göğsüne yaslanırım. Kollarımı boynuna dolayarak kendimi ona bastırırım, onun sıcaklığını hissetmeye, teninin kokusunu içime çekmeye, *ona* ihtiyacım vardır. "Seni çok istiyorum," der, ipeksi elbisemi tırmalayarak hissetmek ister.

kıcıımı avuçlarına dayadı. İnleyerek boynumu öptü ve beni kot pantolonunun içindeki sertleşmiş penisine doğru sertçe çekti. "Ama lanet olsun Georgia. İlk seferinde mutfakta sevişmemiz mümkün değil." "Neden olmasın?" Ellerimi saçlarına doladım, bacağıma kalçasına doladım kalçasına doladım.

Cevap olarak çıkardığı kahkaha karanlık, neredeyse acı dolu. "Çünkü yapmayacağız. Sen bir yatağı hak ediyorsun. Gül yaprakları. Her şeyi."

"Gül kokusundan nefret ederim," diyorum, bir kedi gibi ona sürtünerek, daha fazla sürtünme için kalçalarımı ovuturarak, göğüslerimi göğüsüne bastırarak. Artık kendimi bile tanımıyorum. Beni iim dııma çıkarıyor.

Kısa bir homurtu çıkarır. "Bence sen beni işkence etmek için yaratılmısın." Elleri ıplak kalalarımnda, sıkıyor, ekillendiriyor. Dudakları benimkileri yutuyor. "Sen bu dünyaya sadece beni sana açık etmek için gönderildin."

"Belki," diye itiraf ediyorum, sırtımı kamburlatırarak. Kalbim çarpıyor ve nabzım bacaklarımın arasında ağırlaıyor. Biftek, salata ve şarap istemiyorum. Onu istiyorum. O ellerin vücudumda olmasını istiyorum. Onun penisinin içimde olmasını istiyorum. Kontrolünü kaybetmesini ve galeride yalnız kaldığımızda bana baktığı gibi bakmasını istiyorum. "Bana tekrar aplak at," diye fısıldıyorum, kendimi durduramadan.

Sebastian'ın avucunun popomla temas etmesi, ehvetimin doruğa ulaşmasına neden oluyor.

"Beni işkence etmek için buraya gönderildin," diye homurdanıyor.

Aramıza uzanıp kot pantolonunun düğmelerini açıyorum ve fermuarını aşağı çekiyor. Ellerim titriyor.

O sertçe nefes verir ve gözlerini kapatır. "Bu gece için planladığım şey bu değildi."

"Benim de." Elimi içeri sokup, sıcak, pürüzsüz ve kocaman olan penisini kavradım. Alnım göğüsüne dt, nefesim hızla girip çıkıyordu.

Onun nnde dizlerimin üzerine ktğmde Sebastian inler. "Georgia," diye zayıf bir şekilde itiraz eder, sonra pantolonunu ve i amaırını iki elimle kavrayabileceğim kadar aşağı indirmeye yardım eder. Onun penisini ağızıma aldığım anda, bir küfür savurur.

İnanılmaz derecede büyük. O kadar büyük ki, onu ağızıma almak için ağızımı gerginletirmem gerekiyor, ucundaki tuzlu tadı dilime sızıyor. Gözlerimi kapatıp yaklaşık dört milisaniye emiyorum, sonra güçlü eller omuzlarımdan tutup beni yukarı çekiyor. U şeklindeki mutfağın karşısına taınıp karşıdaki tezgahın kenarına oturtuluyorum. Sebastian, elbisenin altına elini sokup sanki kişisel bir hakaretmi gibi tangamı yırtarken vah bir şekilde öpüyor.

Uyluklarımı genie açıyor ve titreyen ellerle cebinde küçük bir folyo paketi arıyor.

"Planladığın gibi olmadı, ha?" diyorum, parmaklarım onun gömleğinin düğmelerini açmaya çalışırken.

"Her zaman hazırlıklı ol."

"İzci," diye cevap veriyorum, nefes nefese gülerek.

Paketi yırtıp, devasa penisine prezervatif takıyor. Uyup uymayacağını bile bilmiyorum, ama bunu öğrenmeye kesinlikle hazırım. Sonunda gömleğinin düğmelerini açmayı başardığımda kalbim kulaklarımda çarpıyor. Göğsü muhteşem, kaslı ve sağlam, göğüs kaslarının üzerinde kaba kıllar var ve sert karın kaslarının arasında düz bir çizgi halinde aşağıya doğru uzanıyor.

Gömleğini omuzlarından iterek, o bana yırtmamda yardım edene kadar sinirli bir ses çıkarırım. Kumaş yırtılır. Sebastian'ın gözleri vahşidir. Kot pantolonu ve iç çamaşırı, ağır, zıplayan, kılıflı ereksiyonunun hemen altında, kaslı uyluklarından sarkmaktadır.

Beni tezgahın kenarına çekip, kalçalarımı kavrayarak kendini hizaladı. Bakışları benimkilere saplanmıştı, sanki benden gözlerini ayırmak ona acı veriyordu. "Bunu istiyor musun?"

Ne? "Ne?"

Sert parmakları kalçalarıma batıyor, beni o kadar sıkı tutuyor ki iz bırakacağını biliyorum. O kadar kendimi kaybetmişim ki, bu bile beni tahrik ediyor.

Sebastian konuşurken gözleri çılgınca bakıyor. "Durmamı istiyorsan şimdi söyle. Bu, senin kararından öteye gitmeyecek Georgia, ama seni o kadar çok istiyorum ki, mantıklı düşünemiyorum." Gözlerini kapatıyor, sertçe nefes alıyor. "Durmak istiyorsan bana söylemen gerek."

Bu adam tam bir aptal ve sanırım ona aşık olmuş olabilirim. ona aşık olmuş olabilirim.

Elimi ensesine doladım ve vahşi mavi gözlerine baktım. vahşi mavi gözlerine bakıyorum. "Üç saniye içinde sikini içime sokmazsan, sana tokat atacağım."

Nefesini verip gözlerini kapatıyor, sonra sikini içime sokuyor. İnliyorum. O belimden tutup beni mutfak tezgahının kenarına istediği pozisyona getirirken, ben üst dolaplara yaslanıyorum. Uzun, yavaş ve amansız bir hamlede beni deliyor. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Neredeyse tamamen dışarı çıkardı, sonra daha da derine girdi. Beynim kafatasımdan dışarı çıktı. İç organlarım yeniden düzenlendi. Vücudum kemiksiz hale geldi. Vücudunu bir kez daha sertçe içime soktu ve yıldızlar gördüm.

Aramızda bir şey kopar. Sebastian'ın hareketleri acımasız, güzel ve mükemmel hale gelir, beni onun için açık tutarken tekrar tekrar içime girer. Sonra beni kaldırır ve bacaklarım içgüdüsel olarak beline dolanır. Beni en yakın duvara iter, elleriyle kalçalarımı açarak beni genişçe yayar ve tekrar içime girer.

İnliyorum. Omzunu ısıyorum. Çıplak sırtını tırmalıyorum. Her kalça hareketinde homurdanıyor, kemeri aramızda çınılıyor. Heyecanım uyluklarıma, onun uyluklarına sızıyor. Görüşüm beyazlaşıyor.

İçimde patlayan orgazm nefesimi kesiyor ve tek yapabildiğim hayatım pahasına ona tutunmak. Sebastian bir kükremeye içime boşalıyor, beni duvara yapıştırıp son bir vahşi öpücük veriyor. Ayaklarım yere düşüyor ve konuşma yeteneğimi yitirmiş bir halde destek için Sebastian'ın omuzlarına tutunuyorum.

DAHA SONRA, lezzetli bir biftek yiyor ve kırmızı şarabın kalanını içiyoruz. Beynim kafama dönmek için zaman alıyor, ama bu gece için, onsuz da işlev görebileceğime karar veriyorum.

YİRMİ BİR SEBASTIAN

AY IŞIĞI, yatak odamdaki halının üzerine düşerek odayı gümüş bir parlıltıyla kaplar.

Georgia bana gülümser ve mutlu bir iç çekişle, "Eh, eğlenceliydi," der.

Dudaklarım seğiriyor. Kadın, bir erkeğin onu nirvana'ya ulaştırmak için elinden geleni yaptıktan sonra, onun egosunu nasıl okşayacağını tam olarak bilmiyor. Bu, "eğlence"den çok daha fazlasıydı. Ama gözlerindeki yumuşaklık ve parmaklarının göğsümde gezintiye çıkması, sözlerinden daha fazlasını anlatıyor bana.

"Yerdeki yatak için özür dilerim," diyorum. "Mobilya almaya vaktim olmadı. Yemin ederim, çoğu zaman medeni biriyim."

"Tartışmalı."

Onu sırt üstü yatırıp üstüne çıkıp, uzun, zarif kollarını başının üstüne sabitlediğimde çığlık attı. Aramızda bir sıcaklık dalgası yükseldi.

"Dikkatli ol, tatlı şeftali." Sesim düşük bir homurtu olarak çıkar ve vücudum benim altımda yatan çıplaklığına tepki verir. "O ağız başına bela açacak."

"Beni de beladan kurtarabilir." Gözleri parıldıyor ve ben bir iniltiyi bastırıyorum. Ağzı çok, çok kötü.

Kalbim göğsümde sertçe atıyor ve bunun tahrik mi yoksa daha fazlası mı olduğundan emin değilim. Onunla yatakta olmak, tenini tenime değdirerek hissetmek... bu neredeyse fazla geliyor. Çok anlamlı. Çok önemli.

Çok doğru.

Yıllar, hatta on yıllar sonra ilk kez, tam da olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum. Ellerini bırakıyorum ve ağırlığımı daha fazla hissetmesine izin veriyorum.

"Hey." Avucuyla yanağıma dokunuyor. "Konuş benimle."

Yanına kayıyorum, kolumu karnına doladığım halde. "Konuşacak bir şey yok."

Kaşlarını kaldırarak bana cevap veriyor.

Hırsla nefes alıp onu kendime çekiyorum. "Sanırım bunu hiç beklemiyordum. Bizim için."

Bana dönmek için yanına dönüyor, eli bileğimden omzuma kayıyor. Bana dokunma şeklini, yumuşak okşamalarını seviyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda ısınmasını, dokunduğumuzda vücudundaki gerginliğin kaybolmasını seviyorum.

Onu on beş yaşındayken İngilizce dersinde ilk gördüğümde anlamıştım, şimdi de biliyorum: Georgia benim için doğru kadın.

Ama ona bunu söyleyemem. Beni ne kadar kolay bir kenara itebileceğini biliyorum.

"Teksas'ı özlüyor musun?" diye soruyor, gözlerimin içine bakarak.

Onun sorusuna bir can simidi gibi tutunuyorum, başparmağımla çıplak belini yavaşça okşuyorum. "Bazı şeyleri özlüyorum," diye itiraf ediyorum.

"Gündoğumlarını özlüyorum." Kolunu başının altına kıvrarak, yüzünde hüzünlü bir ifade belirir. "Senin evinde ilk kez uyuduğum sabahı hatırlıyorum, pencereden gizlice girmiştin." Keskin, hızlı bir gülümseme. "Gündoğumu ile uyandım ve arka bahçedeki büyük meşe ağacından süzülen ışığı izledim. Sanki dünyanın yeniden doğuşunu izliyormuşum gibi hissettim."

"O sabahı hatırlıyorum." Resmi olarak altı aydır "çıkıyorduk" ve üç hafta önce onu ilk kez öpmüştüm. Ondan sonra, iki azgın genç gibi çılgınca davranıyorduk. Birazcık bile mahremiyetimiz olduğunda, birbirimize atlıyorduk. O gece, gece yarısı pencereme gelip, içeri girmek için nazikçe pencereye vurarak beni şaşırttı.

Onu görmek, sanki bir melek penceremin pervazına konmuş ve bana kurtuluş sunuyormuş gibi bir duyguydu. O gün babam kızgındı ve çok acımasızdı. Önemsiz bir şey için bana vurmuştu — ne olduğunu hatırlamıyorum — ve ben onun evinden temelli ayrılmayı düşünüyordum. Ya öyle olacaktı ya da ikimizden biri ölecekti.

Sonra Georgia penceremin önüne geldi, kot şort ve yumuşak siyah bir tişört giymişti, penceremden bana sert, yaramaz bir gülümseme attı.

Pencereyi onun için açar açmaz, beni yatağıma itti.

"Bunları ilk kez görmeme izin verdin," diyorum, göğsünü avuçlayarak.

O gülerek sırt üstü uzanır. "Çok üzgün görünüyordun; ikinci aşamaya geçmek seni daha iyi hissettirebilir diye düşündüm."

"Saçmalık." Onun üzerine eğilip, gülümseyen bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bana deli oluyordun. Ellerini benden çekemiyordun." Meme ucunu çimdikleyip sertleşmesini izliyorum, sonra avucumla okşuyorum. "Neredeyse bana dokunmam için yalvarıyordun."

"Bazı şeyler hiç değişmez, sanırım."

Gülerek. Georgia'nın gözleri parıldıyor.

"Hatırladığım kadarıyla," diyorum yavaşça, "ilk seferimiz de benzerdi."

Yanakları hafifçe kızardı. "Nehir kenarındaki kamyonetinde mi?" Gülümsemesi genişledi.

"Ben orada oturmuş, kendi işime bakıyordum, sen üstüme atladın ve bekaretimi aldın."

O kahkahayla güldü. "Lütfen. O gün seks yapmayı planlamıştık. İkimizin de ebeveynleri meşgul olana kadar beklemek zorundaydık, böylece senin kamyonetini yeterince uzun süre kullanabilir ve onlar soru sormazlardı."

"Battaniye ve yastıklarla piknik yapmayı planlamıştım, ama sen beni sürücü koltuğunda becerdin." Hayatımda yaşadığım en ateşli cinsel deneyimlerden biriydi ve bir kadınla ilk kez birlikte olmuştum. Georgia'nın o günden beri aklımdan çıkmaması boşuna değil.

"Belki de sen benim için her zaman biraz dayanılmaz birisi oldun, Sebastian."

Ay ışığında parıldayan, çok güzel görünüyor ki, ona onu sevdiğimi söylemekten kendimi zor tutuyorum. Ama bu hatayı bir kez yaptım — Onu çok fazla, çok hızlı zorladım. Henüz on sekiz yaşındayken, dünyayı tanımak için çok gençken ona evlenme teklif ettim. Aynı hatayı bir daha yapmayacağım.

"Geri döner miydin?" Bu soru, durduramadan dudaklarımdan dökülüyordu. O hayatı, o kasabayı istediğimden değil... ama Georgia ile bu yatakta yatarken, uzun zaman önce geçen günleri düşünmeden edemiyorum.

"Clare'e

mi?"

Başımı

sallıyorum.

Gözleri benimkilerden kaçır. "Sanmıyorum, Sebastian. Uzun zamandır benim evim değil."

Midemde bir düğüm oluşur. Acaba bu da bizi tekrar ayıracak olan şey mi olacak? Teknik olarak, Clare artık benim evim değil — eski karıma her şeyimi kaybettiğimden beri değil. Ama benim büyüdüğüm yer. Adam olduğum yer. Tüm hayatımı yaşadığım yer.

Heart's Cove güzel bir yer, ama ben buraya ait değilim. Gerçekten değilim. Artık hiçbir yere ait olduğumu sanmıyorum.

Ama gerçekten Teksas'a, o küçük kasabaya geri dönmek istiyorum, yoksa bu sadece her zaman son durağımın olacağını düşündüğüm yer mi? Belki de o kadar uzun süre kendime Clare'in ait olduğum yer olduğunu söyledim ki, doğru olsun ya da olmasın, buna inanmaya başladım.

Georgia yutkunur, sonra uzanıp yerden telefonunu alır. Telefonu eğip saate bakar ve iç geçirir. "Gitmeliyim. Geç oluyor."

Bütün vücudum kaskatı kesilir. Dişlerimi sıkırm, hâlâ onun üzerinde duruyorum. "Bu gece burada kalıyorsun," derim ona.

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırır. "Kim söyledi?"

Isı içimi kaplıyor, gerginliğimi biraz olsun azaltıyor. Böyle karşı koymasını, bana direnç göstermesini seviyorum. Ama az önce konuştuklarımızdan sonra, benim Clare'i özlediğimi düşünürken, oysa ben sadece kendimi evimde hissedebileceğim bir yer ararken, onun benden uzaklaşmasına izin veremem.

"Bana göre öyle, Georgia."

"Kız kardeşim bunu onaylamaz." Sesi ciddidir, ama gözleri eğlenceyle doludur.

"Başkalarının görüşleri daha önce hiç senin için önemli olmamıştı. Bana o kadar değiştiğini söyleme."

Parmağı omzumun kıvrımını izleyerek çeneme doğru kayıyor. Onu ısıırıyorum ve o irkiliyor, şaşkın bir kahkaha atarak uzaklaşıyor.

Yeni bir taktik zamanı. Boynuna burnumu sürtüp kulak memesini dişlerimle kavrayarak, ağırlığımı daha fazla hissetmesini sağlıyorum. "Georgia," diye fısıldıyorum kulağına. "Benimle kal. Yarın sabah sana kahvaltı hazırlayayım." Dudaklarını öpüp başımı kaldırarak gözlerine bakıyorum. "Zaten seni eve götürmek için çok fazla şarap içtim."

Kaşlarını kaldırır. Akşam yemeğinde iki kadeh şarap içmiştik ve üzerinden birkaç saat geçmişti. Zayıf bir bahaneydi ve ikimiz de bunun farkındaydık. Ama Georgia, benim onun yanında uyanmak istediğim kadar, benim yanında uyanmak istiyor olmalıydı, çünkü kollarını boynuma doladı ve kendini kaldırarak dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi.

"Tamam," diyor. "Ama waffle istiyorum."

"Yatak çerçevem bile yokken waffle makinem olmasını mı bekliyorsun?"

Gözlerinde şeytani bir parıltıyla beni tekrar öper. "Bir çözüm bulmanı bekliyorum, kovboy."

Sonra ağzından uzun, boğuk bir inilti çıkar.

YİRMİ İKİ GEORGIA

Sabahın ilk saatlerinde, Sebastian'ın mutfağına sadece onun tişörtlerinden birini giymiş olarak girdiğimde, beni kahve, waffle ve Sebastian'ın dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme karşılıyor. Tişört, pek bir şeyi örtmeyecek kadar kısa ama yeterli. Sebastian'ın bana bakışlarından hoşlandığım için uyluklarımın birkaç santimini açıkta bırakmak istersem, bu benim bileceğim iş.

Bella arka kapının yanındaki güneşli bir köşede uyukluyor. İçeri girdiğimde, zıplayarak ayağa kalkıyor ve bana doğru koşarak geliyor, iki büyük ön pençesi havada süzülürken arka ayakları üzerinde zıplıyor ve ben kulaklarını kaşıyana kadar dans ediyor. Sonra köpeğin sevincinden yere yığılıyor.

Sebastian bize gülümsüyor, sonra waffle makinesini açıyor ve buharlı, gevrek ve çiğnenebilir hamuru çıkarıyor. Tabağa koyduktan sonra, buharlı bir kahve fincanının yanında şurup ve çileklerin beklediği masaya götürüyor.

Oturmak yerine, kollarımı beline doladım ve göğsüne yapıştım, teninin kokusunu içime çektim. Göğüs kılları lezzetli bir şekilde sert ve tüylüydü. "Waffle konusunda şaka yapıyordum. Bütün o zahmete girmen gerekmezdi."

Kollarını bana dolarken dudaklarının yanağıma değdiğini hissediyorum. "Waffle istedin, waffle alacaksın bebeğim."

"Dışarı çıkıp waffle makinesi mi aldın? Bu kadar erken saatte nereden buldun ki?"

"Satın almadım, Fallon'dan ödünç aldım."

Donup kalıyorum, sonra dehşetle ondan uzaklaşıyorum. "Fallon mu? Waffle makinesini Four Cups'tan mı aldın?"

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyar ve çenemi okşar. "Başka hiçbir yer açık değildi."

Oh, hayır. Oh, hayır, hayır, hayır.

Ellerimi gözlerimin üzerine kapatıp inledim.

Bana yaklaşıyor, ellerini belime koyuyor. "Ne? Ne oldu?"

Georgia, konuş benimle."

Kollarımı indirip kaşlarımı çatıyorum. "Az önce ne yaptığının farkında değilsin." Ondan bir adım uzaklaşıp, avuçlarımı tezgaha dayıyorum. Bella bacaklarımızın etrafında koklayarak dolaşıyor, önce benim bacaklarıma, sonra onun bacaklarına atlayarak odadaki ani gerginliği hissediyor. Bir kez havlayarak soru soruyor.

Şaşkın bir şekilde bana, köpeğe, sonra da waffle makinesine bakar. Sonra makineye yağ sürer ve bir kepçe daha hamur döker. Sonunda tekrar gözlerime bakar. "Anlamadım. Sorun ne?"

"Sebastian," diye

homurdandım. "Georgia."

"*Four Cups'a gittin!*"

"Başka açık yer yoktu!" Kollarını açar. "Sen waffle istemiştin."

Bir an birbirimize bakarız, sonra gözlerinde anlayış belirir. Dudakları yavaşça, tehlikeli bir gülümsemeye kıvrılır. "Ah. Beni kirli küçük sırrın olarak saklayacaktın, ama şimdi herkes öğrenecek."

"Sır değil ki," diye itiraz ediyorum. "Ama... *ah!* Sen anlamıyorsun."

O, kalçasını tezgaha dayadı. "Bana açıkla, ama önce waffle'ını ye. Soğuyacak."

Ağzımı açarım, ama midem guruldayınca hemen kapatırım. Sebastian sırtıtarak alnıma hafifçe bir öpücük kondurur ve oturmam için ısrar eder.

Waffle muhteşem. Sebastian karşımda oturur ve kendi kahvaltısını yer. Tabaklarımızdaki tüm şurup bittiğinde, sandalyesine yaslanır ve iki ayağı üzerinde eğerek, kolunu arkasındaki mutfak tezgahına dayar.

"Ee," diye başlar. "Kimsenin benimle geceyi geçirdiğini bilmesini istemiyordun."

Parmağımı kaldırırım. "Hayır. Hikayeyi kontrol etmek istedim." O güler. "Üzgünüm, Tatlı Şeftali. Bunu mahvettim, değil mi?"

"Bu sabah şehre gittiğimde ne olacağını biliyor musun? Saklanmaya çalışsam bile beni bulacaklar. O kadınlar beni bulup, dün gece tam olarak ne olduğunu anlatana kadar işkence edecekler."

Sebastian'ın gözleri parılıyor. Beni duvara yapıştırıp yıldızları görmemi sağladığı yeri işaret ediyor. "Olan her şeyi mi?" Üzgün görünmüyor.

"Bu kadınlar CIA için çalışıyormuş gibi dedikoduları ortaya çıkarıyorlar, Sebastian. Bu şaka değil."

Kahvesini yudumlarken sırtıyor. "Dün gece benimle birlikte olduğunu insanların bilmesi o kadar kötü bir şey mi?"

Gözlerimi kısıyorum. "Bu bir tür maço erkek sahiplenme hali mi? Herkesin benimle yattığını bilmesini mi istiyorsun? Bella'nın sokak lambasını işaretlediği gibi beni mi işaretliyorsun?"

Sandalye dört ayağına çakılır ve Sebastian öne doğru eğilir. "Eğer benim istediğim gibi olsaydı, dünyadaki herkes senin benim olduğunu bilirdi, Georgia." Elimi tutar ve dudaklarını parmak eklemlerime sürer. "Ama yemin ederim, dedikoduları başlatmak için Four Cups'a gitmedim. Bu sabah sadece sana waffle yapmak istedim."

Elimi çekip, artık bir şekilde ona ait olduğumu düşündüğü için kırgın bir şekilde odadan çıkmak yerine, tam da olduğum gibi kalıyorum, nefesi parmaklarımın üzerinde dolaşüyor ve dudakları yavaşça tüm savunmamı yıkıyor.

O gerçekten erken kalkmış ve benim için waffle yapmanın bir yolunu bulmuştu. Bunun bedeli biraz dedikoduysa, gerçekten şikayet edebilir miyim?

"Ben kendimden başka kimseye ait değilim," diye cevap veriyorum sonunda. "Ve giyinip işe gitmem gerekiyor."

Ayağa kalktığımda Sebastian'ın kollarına düştüm. Dudakları kulağımın yanındaydı ve "Kahvaltımı henüz bitirmedim" dedi. Elleri vücudumda aşağı doğru kayd ve giydiğim gömleğin eteğinin altına girdi. Kemiklerim eridi ve kendimi bir kez daha yatağa taşınırken buldum.

DAHA SONRA — ÇOK daha sonra — kendi evime gizlice girerim ve kimseyi görmeden duşa girerim. Temizlenip giyindikten sonra yatak odamın kapısını açarım ve çığlık atarım.

Kız kardeşim odamın dışındaki koridorda yaslanmış duruyor. Gözleri kısılır. "Dün gece neredeydin?"

Sırtımı düzeltirim. "Seni ilgilendirmez, Piper. Nesin sen, annem mi?"

"Mm-hmm." Dudaklarını büzüyor, sonra merdivenlere doğru dönüyor. "Annem bunu duyduğunda hiç hoşuna gitmeyecek."

"Gammazcı," diye mırıldanıyorum.

Piper sadece homurdanır ve merdivenlerden aşağı inmeye başlar. Ben de onu takip ederim, ama sadece zaten aşağı iniyor olduğum için... Ve o anda sesleri duyarım. Mutfağımda heyecanla sohbet eden insanlar vardır. Kız kardeşim ve ben odaya girer girmez, onlar ayağa fırlar ve çığlık atarlar.

Simone beni suçlayıcı bir şekilde işaret eder. "Bizden saklanmaya çalıştın!"

"Randevuya çıkacağından tek *kelime* bile etmedi!" Trina, ellerini beline koyarak diyor.

"Kabul edilemez," diye ekliyor Fiona.

"Kutsal hiçbir şey yok mu?" diyorum, ellerimi iki yana açarak. "Burada biraz mahremiyetim olamaz mı?"

Kızgınmış gibi davranmaya çalışıyorum, ama gerçekte onların burada olmasına seviniyorum. Duşta bile kendimi sorgulamaya başlamıştım. Havada süzülüyormuşum gibi hissetmekle, büyük bir hata yapmışım gibi hissetmek arasında gidip geliyorum. Sebastian hiçbir konuda rahat davranmaz. Dün gece kaderim belli oldu.

Arkadaşlarımla burada olup bana bilgi vermesi, gülmesi ve benimle dalga geçmesi, kız kardeşim pek mutlu görünmese de omuzlarımdaki gerginliği alıyor.

Candice bana doğru yürüyerek mutfak adasındaki bar taburelerinden birine oturmam için beni çekiyor. Four Cups'ın paket servisi kupasında buharlı bir latte'yi bana doğru kaydırıyor. "Kızım, Sebastian bu sabah kafeye kremayı yiyen kedi gibi havalı havalı girdi."

"Kremayı aldı, tamam," diyor Simone.

Trina kahkaha atar, sonra Piper'a bakar. "Üzgünüm."

"Bu iğrenç." Piper yüzünü buruşturur. "Sebastian da bir pislik. Onunla yattığına inanamıyorum."

"Onunla yattığımı nereden biliyorsun?" diye itiraz ettim.

Kız kardeşim hariç herkes kahkahalar atıyor. Yüzüm kızarıyor ve ısınmaya başlıyor.

Piper başını sallar, kaşları çatılır. "Sadece endişeleniyorum Georgia. Geçen sefer sana çok acı çektirdi. Hiç değişmediğini düşünüyorum; yine seni istediği hayatı yaşamaya zorlayacaktır."

Sözleri içimde çınlayan bir çan gibi, kendimden saklamaya çalıştığım korkuları uyandırıyor. Sebastian otoriter, baskıcı ve kibirli. Clare'i özlüyor ve dün gece oraya geri taşınma fikrini ortaya attı.

Yıllar önce bana evlenme teklif ettiğinde, onunla asla birlikte olamayacağımı biliyordum. Kendi aşk anlayışıyla, hayatı tamamen kendi şartlarına göre yaşamakta ısrar ederek beni boğacaktı. Bu sadece kin doğuracak ve sonunda birbirimizden nefret edeceğiz.

Kör müyüm? Gençken yaptığım gibi, yine düzeltilemez bir karmaşaya mı giriyorum?

Piper dudaklarını ısıırıyor. Öyle olduğumu düşünüyor.

Ama sonra, yeni galerimin kapısında silüeti beliren halini düşünüyorum. İşler istediği gibi gitmediğinde inatçı ve öfkeli bir şekilde benden kaçmadı. Geri döndü. Kalacak bir ev buldu, buraya kök saldı. Valizlerini bile açmamışken bana akşam yemeği ve kahvaltı hazırladı, masa örtüsü ve mumlar satın aldı, kısa sürede waffle makinesi buldu.

Bunlar yirmi beş yıl önce yapacağı şeyler değildi. Bir kadını etkilemek için bu kadar çaba sarf etmek için fazla gururlu ve inatçıydı.

"İşe gitmem gerek," diyor Piper. Onun ayrılışını izliyoruz, ön kapı arkasından kapanıyor.

Simone bana doğru döner. "Tamam. Kız kardeşin gitti, artık konuşabiliriz. Ne giydiğinle başla, son on iki saatte sana kaç kez orgazm yaşattığıyla bitir."

YİRMİ ÜÇ SIMONE

GEORGİA Sinsi bir yalancıdır ve ben onu bu yüzden seviyorum. Geçen hafta boyunca bizden her türlü şeyi sakladı (Sebastian ve o, stüdyoda! Squee!), ama bunu yapmaya hakkı var. Dedikodu paylaşma kuralları konusunda çoğunlukla şaka yapıyorum. Arkadaşlarımdan kendi kafalarına takılıp kalmalarından nefret ediyorum. Konuşmak yardımcı olur.

Bize çünkü randevusunu ve ardından gelen geceyi (ve sabahı) anlattığında, daha özel bazı detayları atladığını biliyorum, ama boşlukları doldurabilirim.

O tamamen aşık olmuş ve anlattıklarına bakılırsa Sebastian da öyle.

"Siz ikiniz birlikte çok tatlısınız," diyor Candice. "Fikrimi değiştirdim, tekrar Texas Takımı'na döndüm."

"Evet. Waffle makinesi yüzünden," diye onaylıyor Fiona. "Oyun değiştirici."

Georgia derin bir nefes alır ve dudağını ısırır. "Çok aceleci davranıyor olabilirim diye endişeleniyorum. Ona aşık olmak çok kolay."

Ben de onaylayarak homurdanırım. "Onun gibi erkekler hep öyledir. Wes de öyleydi. Huysuz ve homurdanırdı ama içten içe çok tatlıydı. Sanki gizli bir saldırı gibidir. Çok geç olana kadar farkına varamazsın."

"Piper neden ondan hoşlanmıyor?" Trina başını eğdi, uzun saçları omzundan kaydı.

Georgia omuz silkiyor. "O, onun beni engellemeye çalışacağını düşünüyor." "Neyden engelleyecek?"

"Şey..." Georgia derin bir nefes alır. "Onunla uzlaşmak pek kolay değil. Annem muhtemelen onun beni parmağında oynatıp Teksas'a geri götürmeye çalışacağını düşünüyor. Bu benim kalbimi yeniden kıracak, çünkü onun beni olduğum gibi görmediğini, sadece hayatının bir aksesuarı olarak gördüğünü kanıtlayacak."

Trina eğilir. "Bu konuda endişeli misin?"

Telefonum alıyor. Wes arıyor. İzninizi isteyerek telefonu açıyorum.
"Merhaba tatlım."

"Neredesin?" Sesinden bir Şey anlayamıyorum. Çok nötr, bu da beni endiŐelendiriyor.

"Georgia'nın evindeyim.

Neden?" "Az önce bir paket geldi."

"Oh, lanet..." Elimi yüzüme kapattım. "*Dört yüz* kokulu mum mu, Simone?"

"İndirim vardı," diye zayıf bir sesle cevap veriyorum. "Ve acil bir hediye gerektiğinde onları hediye ediyorum. Bunu biliyorsun."

O i geçirir. "Onları nereye koymamı istersin?" Tanrım, bu adamı seviyorum.

"Eve geleceğim." Onları Four Cups'ın üstündeki kütüphaneye götüreceğim. Belki bundan sonra her Şeyi oraya teslim ettiririm. Böylesi daha güvenli.

Telefonu kapatıyoruz ve mutfaktaki bayanların yanına dönüyorum. "Gitmem gerek. Biri beni evime bırakabilir mi? Acil bir mum sorunu var."

"Mumla ilgili acil bir durum mu?" Georgia, kaşlarını çatarak tekrarlar.

"Bir sürü mum sipariş ettim. Wes çok kızgın. O radikal bir Şey yapmadan önce mumları saklamalı ve onu sakinleŐtirmeliyim."

Fiona burun kıvrır. "O 'zr dilemeli'."

Gülümserim. En iyi arkadaşım beni çok iyi tanıyor.

"Scooter'a binmek istersen seni götürebilirim," diyor Georgia.

Birkaç dakika sonra, Vespa'sının arkasında oturmuş, yüzüme çarpan rüzgarı hissederek, ormandaki pek de küçük sayılmayacak kulübeme doğru hızla ilerliyoruz. Evime giden virajlı yoldan aşağı inerken, Georgia'nın nefesini tuttuğunu duyuyorum.

"ok güzel," diyor, n tarafta durduğumuzda. Muhtemelen büyük pencereleri, A-izgili çatıyı, sedir kiremitleri görüyor.

Benim gözüm ise n kapının yanında istiflenmiş dört büyük kutuda. Wes mum satın alma alışkanlığımı onaylamıyor ve paramız da yok sayılmaz, ama güzel kokulu mumları yakmaktan ne kadar keyif aldığımı da anlamıyor. Bu sefer biraz abartmış olabilirim.

Scooter'dan inip Georgia'ya teşekkür etmek için döndüğümde, yüzündeki ifade beni endişelendirdi. Eminim Sebastian'ı düşünüyor ve paniğe kapılmış.

"Hey," diyorum, eline dokunarak. "İyi misin?"

"İyiym." Acı bir gülümseme. "Sadece Piper'ın haklı olabileceğinden endişeleniyorum."

Omzumun üzerinden bakınca, pencerelerden birinde bir gölgenin hareket ettiğini görüyorum ve Wes'in kapıyı açmak üzere olduğunu anlıyorum. "Bunu bilen birinden dinle," diyorum ona. "Sebastian gibi erkekler, Wes gibi erkekler, bizim sandığımızdan daha duyarlıdır. O otoriter maço tavırları, itiraf etmekten korktukları şeyleri gizlemek içindir. Unutma: O senin için Heart's Cove'a geri döndü."

"En çok beni endişelendiren de bu."

Ön kapı açılır ve kocam kapıda belirir. İçimi bir heyecan kaplar, çünkü onun sinirlendiğini biliyorum. Böyle olduğunda onu sakinleştirmekten gerçekten zevk alıyorum.

Georgia'ya dönerek, onun kalın kaskını garip bir şekilde kucaklarım. "Bir yolunu bulursun. Sen, istediğini elde etmeyi bilen başarılı, zengin bir patron kadınsın. Sadece ne istediğine karar vermen gerekiyor."

Küçük bir iç çekişle Georgia sonunda gülümser. "Teşekkürler, Simone."

"Ne zaman istersen. Şimdi izin verersen, kocamın egosunu okşamam gerek."

Georgia burun kıvrır, sonra ikimize el sallar ve hızla uzaklaşır.

Wes kollarını kavuşturur, kaşlarını kaldırır. Yolu geçip ona doğru yürürüm ve merdivenleri çıkarak ön verandaya çıkarım. O bana kızgın bir bakış atar.

Onu kızdırmak yerine diplomatik davranmaya karar veriyorum. "Dört yüz mum fazla oldu. Anlıyorum."

"Zaten dolabımız mumlarla dolu, Simone."

"Biliyorum. Bunların çoğunu vereceğim, söz veriyorum. Bir parti vereceğiz ve bunları parti hediyesi olarak dağıtacağız!"

Ben bir dahiyim. Bazen kendimi bile etkilerim.

Kollarını indirir ve yüzündeki ifadeden, öfke ile kahkaha arasında gidip geldiğini anlayabilirim. Sonunda, üzerime atlar. Kendimi omzuna atılmış ve eşikten geçirilmiş bulduğumda çığlık atarım.

Onun kalçalarını çok sert bir bongo gibi tokatlarım. "Beni indir!"

"Hayatta olmaz."

"Onlar sadece mumlar, Wes. O kadar kızgın olamazsın."

"Kızgın değilim. Seninle evlendim, değil mi? Ben bunu kabul ettim.

için.

"Hey! Bu çok kırıcı. Benim mumlarım sana ne yaptı ki?" diye homurdanıyor. "Mumları unut."

"Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyorum, cevabı zaten biliyorum.

.

Wes şüphelerimi doğrular: "Yatağa, Simone. Seni yatağa götürüyorum."

YİRMİ DÖRT GEORGIA

Sebastian'dan uzak durmaya çalışsaydım, bu tamamen başarısız olurdu. O, hayatımı bir kasırga gibi süpürüp, beni havaya kaldırıp yanında götürüyor. Günler geçtikçe, kendimi akıntıya bırakıyorum ve sonuçları umursamıyorum.

Onun kollarında olmak çok güzel bir duygu.

Her gün galerimde görüşüyoruz, fırsat buldukça onun evine kaçıyoruz. Kız kardeşim ve yeğenlerimle vakit geçirmek istediğim için kendi evimde yatıyorum, ama gece olunca onu özlüyorum. O da aynı şeyi hissediyor olmalı, çünkü çoğu akşam telefonum çalıyor ve ekranında onun adı yanıyor.

Şunu söyleyeyim: Seksi bir Teksas aksanıyla, ateşli ve dominant bir erkeğin gece yarısı bana müstehcen sözler söylemesi, benim hiç bilmediğim bir fetişimdi. Bu telefon görüşmelerini, öğle arasında gizlice yaptığımız hızlı sevişmeler kadar iple çekiyorum. Ben onun ateşine uygun bir kibritim, ne zaman bir araya gelsek ateşli ve parlak bir şekilde yanıyoruz. O ve galerinin yenilenmesinin heyecanı arasında, hayatıma yeni bir anlam katılmış gibi hissediyorum.

Piper, benim yeni başlayan ilişkim hakkında hiçbir şey yapamayacağına karar vermiş olmalı, çünkü bu konuyu kasten konuşmaktan kaçınıyor ve galeride etkileşimde bulunmak zorunda kaldıklarında Sebastian'a dikkatli bir nezaketle davranıyor. Sebastian, girişin üzerine "Art's Cove" yazan, beyaz zemin üzerine temiz bir sans-serif yazı tipiyle yazılmış, sade ve basit bir siyah-beyaz tabela asarken, Piper bir kez başını sallar ve memnun olduğunu söyler. Spot ışıklarının kurulumunu denetlemek için içeri girerken, Sebastian merdivenin tepesinden benimle göz göze gelir. Bana göz kırpar ve ben kızarıyorum, artık eskisi gibi soğukkanlı ve kendinden emin bir iş kadını değilim.

Yeğenlerim Alec ve Nate, Heart's Cove'daki hayata kolayca uyum sağlarlar ve günler geçtikçe, kız kardeşimin yeniden umutlanmaya başladığını görürüm.

İlk geldiğinde onu saran stres ve karanlık örtüsü, sanki galeri projesi ikimize de taze enerji katıyormuş gibi, ortadan kalkmaya başlar. Bir akşam beni oturup Colorado'da bir iş bulduğunu söylediğinde, tüm hayatını yeni bir yere taşıma konusunda endişeli olduğunu biliyorum, ama sesinde heyecan da duyuyorum. Bu yeni bir şey.

"Tabii ki galeri projesini bitireceğim, ama Eylül sonunda başlayabileceğimi söyledim. Muhtemelen açılıştan hemen sonra ayrılacağım, böylece taşınmak ve çocukları okula yerleştirmek için zamanım olacak. Clare'deki ev için nakliyecileri ayarlamam gerekecek, bunu henüz halletmedim, ama bu fırsat kaçırılmayacak kadar iyi."

Kız kardeşimi kollarımın arasına alıp sıkıca sarıldım. "Tebrikler Piper. Galeriyi için yardımların için teşekkür ederim."

Gözlerini siler ve başını sallar. "Dur. Galeriyi yapmak, iç tasarımı sevdiğim her şeyi hatırlamamı sağladı. Bu işe başvurmam için bana cesaret verdin."

"Yani bu bir iç tasarım işi mi?"

Keskin bir baş sallama. "Evet. Colorado'daki Lovers' Peak'in hemen dışında bir kayak merkezi yapıyoruz. Bir milyarder tüm tesisini satın aldı ve kasabayı bir turizm merkezi haline getirmek istiyor. Dağ evleri, bir butik otel inşa edeceğiz ve yeni bir konaklama tesisini de tasarlayacağız. Bir de apartman kulesi yapma planları var ama bu birkaç yıl sürer. İşe alım müdürü patronun zor bir adam olabileceği konusunda beni uyardı ama patronun başka işleri de var ve her zaman orada değil. Ayrıca, boşanma kabusunu atlattıktan sonra, beni itip kakabileceğini sanan zengin bir züppeyi idare edebileceğimi düşünüyorum."

"Tabii ki yapabilirsin. Bu çok heyecan verici." Gülümsüyorum. "Seninle gurur duyuyorum."

"Gel, sana kasabanın fotoğraflarını göstereyim."

Telefonuna dokunup bana doğru çevirir. Fotoğrafları tek tek incelerim. Kasaba *muhteşem* görünüyor. Yazın yeşil ve yemyeşil, kışın ise inanılmaz derecede beyaz görünen sarp bir dağın eteklerinde yer alıyor. Evler, sanki kar yağarken oraya dağılmış gibi iki dağın alt yamaçlarına yapışmış durumda.

"Whoville'e benziyor," diyorum, karlı manzarada parıldayan muhteşem tatil ışıklarının fotoğrafına dokunarak.

Piper başını sallar. "Kayak merkezi yaklaşık on yıl boyunca kapalıydı," der, "ama şimdi yeniden faaliyete geçti. Üç kayak teleferiği, yeni dağ evlerinin ilk aşaması ve gelecek yaz oteli inşa ediyorlar, bu yüzden önümüzdeki yıllarda işlerin çok daha iyi olmasını bekliyorlar. Önümüzdeki baharda inşaat başlayana kadar bütün kış iç mekan tasarımlarıyla meşgul olacağım, sonra da tesis açılana kadar deli gibi çalışacağım. Ticari tasarım konusunda çok deneyimli olduğum için lodge ekibinde yer alacağımı söylediler. Yoğun olacak, ama sanırım kendimi bu işe adamam gerekiyor."

Kız kardeşime sarılırım ve ayrıldığımda ikimizin de gözleri yaşlarla dolmuştur.

"Bu yeni bir başlangıç," diyor ve gözleri ışıkla doluyor. Sonra telefonum bir mesajla titriyor ve ekranda Sebastian'ın adını görünce kız kardeşim somurtuyor. "Şimdi tek yapmam gereken, o aptal adamın kalbini bir kez daha kırmasına izin vermeyeceğinden emin olmak."

"Benim için endişelenmeyi bırak," diye hafifçe azarlıyorum, ama aslında ben de aynı şey için endişeleniyorum. "Ben yetişkin bir kadınıam."

"Sen benim ablamsın. Bir kez olsun sana göz kulak olacak birine ihtiyacın var."

"Anne?" Alec merdivenlerin altından seslenir. "Beni yatırır mısın? Uyuyamıyorum."

Piper bana gülümser, kolumu sıkar ve sonra çocuğuyla ilgilenmek için gider. Kız kardeşimin bana bakmasına gerek yok; zaten ona güvenen iki küçük oğlu var. O, tüm ailenin dayanağı olmaya çok alışık.

Onların merdivenlerden yukarı çıkıp kaybolmalarını izlerken, içimde garip bir tür kesinliğin yerleştiğini hissediyorum. Bu, ikimiz için de değişim dolu bir yaz oldu, ama sona erecek. Galeri açıldığında, ikimiz de yeni bir sayfa açacağız.

Kız kardeşimin yeni bölümü Colorado'da küçük bir dağ kasabasında geçecek. Benimki ise tam burada olacak — belki de ilk sevdiğim adamın yanında mutlu olarak... ya da onun yüzünden yeniden kalbi kırık olarak.

Telefonumu kontrol edip, onun mesajını okuduktan sonra yatak odama gizlice girip onu arıyorum.

"Selam, tatlım," der derin, karanlık sesiyle. "Yalnız mısın?"

YİRMİ BEŞ MIA

SICAK HAVLU buharlaşıyor, onu açıp Hamish'in yüzüne sarıyorum. Gözlerini kapatıp sandalyeye yaslanıyor, ona yaptığım bu küçük şımartmanın tadını çıkarıyor.

"Haftaya saç kesimi ve tıraş için randevu almam lazım," diyor Hamish, gözleri hala kapalı. "Galeri açılışında iyi görünmek istiyorum."

"Tabii ki," diye cevapladım.

"Georgia'nın mekanı nasıl düzenlediğini gördün mü?" diye soruyor Margaret. "Buraya gelirken pencere perdelerinin aralığından baktım, inanılmaz görünüyor."

"Çok çalışıyor," diye gülümseyerek cevap veriyorum. Georgia ve ben yaz boyunca yeni bir dostluk kurduk. Çoğu gün, müteahhitlere yemek bıraktıktan sonra bana kahve ve pasta getiriyor ve her gün birkaç dakika sohbet ediyoruz. Gün içinde konuşacak birinin olması çok güzel. Yalnız olduğumu, gerçekten yalnız olduğumu fark etmeye başlıyorum.

"Hepimiz ilk sergiyi görmek için çok heyecanlıyız," diyor Margaret başını sallayarak. "Değil mi, hayatım?"

"Sabırsızlanıyorum," diyor Hamish, gözlerini açıp bana göz kırparak.

Gülümsüyorum. Margaret'le birlikte yapacağı her şeyi seveceğini hissediyorum.

Margaret ve Hamish bir süredir birlikteler ve çok sevimli bir çiftler. Hamish, Margaret'i sevdiği kadar Harley'ini de seven iri yarı bir beyefendi ve yıllardır benim müşterim.

"Yeni flört uygulaması nasıl gidiyor, tatlım?" diye sorar

Margaret. Omzumun üzerinden ona bakıp kaşlarımı çatarım. O gülümser.

"Bu adamlar sana sorun çıkarıyor mu?" Hamish'in sesi derindir ve onlarca yıldır Amerika'da yaşamasına rağmen, hala

İnternet tehlikeli, Mia. Onlarla buluşmadan önce bu adamları bana gönder. Randevuların için Grove'a gel, ben senin güvende olmanı sağlarım."

Cedar Grove, Hamish'in üçüncü aşkı: barı.

Gülümserim. "O kadar ileri gitmedim Hamish. Kimseyle çıkacağımı sanmıyorum."

"Şansın yok mu?" diye soruyor Margaret, müşterilerim için sakladığım eski dergilerden birini karıştırırken. Soluk mavi bir pantolon takım ve ipek bir bluz giymiş, boynunda inci kolye var. Saçları zarif bir Fransız topuzu şeklinde yapılmış. Umarım bir gün, sabah yataktan kalktığında onun onda biri kadar şık görünebilirim.

"Kırk yaşında bekar bir anne olarak flört etmek hiç de kolay değil," diye itiraf ediyorum. Blind Date uygulamasında konuştuğum bir düzine kadar erkekten bahsedebilirim. Çoğu, sıradan bir "Selam"dan açık seks konuşmalarına *çok* ama *çok* hızlı geçiyordu.

Belki ben eski kafalıyım, ama bir erkeğin adını bile bilmiyorsam, görünüşünü bırakın, yeni bir flört uygulamasında onunla açık saçık konuşmak istemem.

"Bu emojiyi profilimin en altına koydum," diye itiraf ediyorum. "Ve o kadar aşağıya kadar okumuşlarsa, bana bu emoji'nin bulunduğu bir mesaj göndermelerini yazdım. Tek bir kişi bile bu emojiyi kullanmadı. Bu tür uygulamaların temel amacının, yüzeysel olmadan birbirimizi tanımak olduğunu sanıyordum, ama görünüşe göre bu adamlar profilimi sonuna kadar okumaya bile zaman ayırmıyorlar."

Ve iğrenç seks konuşmalarını geri çevirip onlara bekar bir anne olduğumu söylediğimde, birdenbire ortadan kayboluyorlar. Bana uyar, ama bu, eğer böyle bir şey varsa, gerçek aşkımı bulma umudumu pek artırmıyor.

"Sanırım profili sileceğim. Belki de aşk şansımı kaçırdım," diyorum, neredeyse kendime.

"Oh, lütfen," diyor Hamish, gözleri hala kapalıyken yüzündeki sıcak havluyu çıkarıp yaptığım işi kontrol ediyorum. "Sen güzelsin ve zekisin Mia. Erkekler seninle çıkmak için sıraya giriyor olmalı."

Ha. Tamam. Cımbızı alıp birkaç kaş kılı alıyorum, o da sanki ona bilerek işkence ediyormuşum gibi yüzünü buruşturup çığlık atıyor. Yemin ederim ki öyle bir şey yapmıyorum.

"Seni koca bebek," Margaret sevgiyle azarlayarak sevgilisine gülümser.

Hamish ona somurtarak bakar, ama yüzünde onu tanımadan önce olmayan bir yumuşaklık vardır. İkisi, Margaret Four Cups'taki kadınlarla The Cedar Grove'a gittiğinde beklenmedik bir şekilde tanışmışlardır. İkisini bu kadar aşık görmek bana biraz umut veriyor, hiçbir zaman geç olmadığını hatırlatıyor.

"Şimdilik işime odaklanacağım," diyorum. "Haftaya kira artışı olacak, kendime ve kızıma bakabileceğimden emin olmam lazım. Randevulara zaman ayıracak vaktim yok."

Sanki kira artışı ve maddi sıkıntılarımın bahsetmem onu var etmiş gibi, berber dükkanının kapısı açılır ve Desmond Thomas orası ona aitmiş gibi içeri girer.

Teknik olarak, sanırım öyle. Ama yine de.

Somurtarak, Hamish'in omuzlarından cüppeyi çekip alıyorum ve ona parlak bir gülümseme atıyorum. Desmond'un gözlerinin üzerimde ağır bir yük gibi olduğunu hissediyorum, ama bunu görmezden geliyorum. "Bitti!" Yaşlı adama gülümsüyor ve omzunu sıkıyorum. "Memnun musun?"

Hamish, düzeltilip kesilmiş sakalını inceler, sonra parmaklarını saçlarının arasından geçirir. Sonunda yaşlı adam bana gülümser. "Her zamanki gibi harika bir iş çıkardın. Teşekkürler Mia." Ayağa kalkar, yanağıma bir öpücük kondurur, sonra ödemeyi yapar ve bana yüzde elli bahşiş verir.

Margaret bana göz kırpar, sonra dışarı çıkar ve erkeğinin Harley'inin arkasına atlar.

Sonunda, onlar uzaklaşınca, kapının yanında duran iri gölgeye dönüyorum. "Desmond," diyorum, sesim soğuk.

"Bayan Abbott." Başını sallar, koyu renkli gözleri benimkilerle buluşur.

"Yardımcı olabilir miyim? Benden daha fazla para sızdırmak için mi geldin? Belki de bacaklarımı kırmaya geldin?"

Göz kapakları yarıya iner ve dudaklarında kısa bir gülümseme belirir. "Bacak kırma, yeni kira sözleşmesi yürürlüğe girdikten sonra ödemeyi kaçırdığınızda olur," diye bilgilendirir beni. "Hala birkaç gününüz var."

Gerginleşirim, öfkem dışarı çıkmak için can atar. Bu adamın merhameti yok. Empati yok. Kirayı yüzde 50 artırmış olması umurunda değil, ve Legal Aid office

danıştığım, önceki kira sözleşmemde iki yatak odalı daireden açıkça bahsedilmediği için bunu yapmaya tamamen hakkı var. Aslında onun cömert davrandığını söylediler.

Cömert!

Benim onun dedesi ve ninesiyle harika bir ilişkim olduğunu ve zaten zar zor geçindiğimi umursamıyor. Hayır, tek istediği lanet olası parası.

Burnumu çekiyorum. "Ne istiyorsun?" Başıma başka ne felaket haberler yağdıracak? Belki önceden davranıp hayalarına tekme atabilirim. Muhtemelen kendimi daha iyi hissederim, ama muhtemelen saldırıdan hapse girerim.

Geniş elini çenesine götürüyor. "Tıraş olmak istiyordum."

Gözlerimi kırpıyorum. "Tıraş."

Desmond ağırlığını bir ayağından diğerine aktarır. Büyük bir kedi gibi, ormanda avını takip eden bir yırtıcı hayvan gibi hareket eder. Gözleri o kadar koyu ki siyah gibi görünürler. Onun bakışlarıyla karşılaşmak beni tedirgin eder.

Dudaklarında yine alaycı bir gülümseme belirir. "Evet. Bilirsin, tıraş bıçağıyla bir erkeğin yüzündeki kılları kesmek gibi."

Sinirlenerek ellerimi belime koyuyorum. Keşke benden bu kadar uzun olmasaydı da onu gerektiği gibi korkutabilseydim. 1,55 metre boyumla pek de iri sayılmam. Desmond ise beni terlemeden kaldırabilir ve omzuna atabilir gibi görünüyor. Berber dükkânı ikimiz için bile yeterince büyük değil gibi geliyor.

"Tıraşın ne olduğunu biliyorum," dişlerimi sıkarak cevap veriyorum. "Kafan karışık gibi görünüyordu."

"Kafam karışık mı görünüyorum?" Sözlerimi o kadar çok asitle ıslatıyorum ki, ağızımdan çıkarken dilimi yakıyorlar. Genellikle, insanlara bu ses tonuyla konuştuğumda, yavaşça geri çekilirler ve hayatlarının geri kalanında benden uzak dururlar. Bu benim özel yeteneğim: içimde bir ejderha barındıran, yaklaşılmaması zor bir cadı olmak.

Desmond dükkânımdan ayrılmak yerine bana doğru bir adım attı. Gözleri parladı, sonra boş odaya kasıtlı bir bakış attı. "Tabii, randevusuz gelen birini kabul etmek için çok meşgul değilsen?"

Bu bir tür hastalıklı güç oyunu. Kira artışının beni zor durumda bıraktığını biliyor ve şimdi bunu yüzüme vurmak için burada. Ona *inanamıyorum*.

Onu kovmalıyım. Kapıyı açıp, ev sahibi olsun ya da olmasın, onu dışarı çıkarmalıyım. Beni itip kakamaz. Boyunu kullanarak üzerimde baskı kuramaz. Bana zorbalık yaptığı için kaşlarını kaldırıp bana gülemez.

Ondan nefret ediyorum. Ondan o kadar çok nefret ediyorum ki, cildim yanıyor.

Ama aynı zamanda kira parasını da bulmam gerekiyor ve ne kadar sevmesem de, para ödeyen bir müşteriyi geri çevirme lüksüm yok. Acil durumlar için biriktirdiğim parayla Eylül ayının kirasını ödeyebilirim, ama işimi yürütmek ve hayatımı sürdürmek için fazla bir şey kalmaz. Daha fazla müşteri bulana veya ikinci bir iş bulana kadar fasulye ve pirinçle besleneceğim.

Yani, bu kibirli züppenin sakalını tıraş etmek ve bundan mutluymuş gibi davranmak zorundayım.

Bazen hayatımdan gerçekten nefret ediyorum. Ama çoğunlukla ondan nefret ediyorum.

Dişlerimi göstererek, Hamish'in boşalttığı sandalyeye doğru elimi sallıyorum. "Lütfen."

Yanımdan geçip giderken burnuma kokusu doluyor. Narenciye ve sandal ağacı kokuyor ve bu koku doğrudan beynime gidiyor. Tabii ki güzel kokuyor. Yakışıklı, kaslı ve şık giyinmiş. Muhtemelen kadınları baştan çıkarmak için kolonyasını özel olarak yaptırmıştır, çünkü onlara hakim olmaktan hoşlanıyor.

Peki. Benim üzerimde gücü yok. Bu bina onun olabilir, ama ben zorbalığa boyun eğmeyeceğim.

Omuzlarına bir cüppe geçirip aynada onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. O karanlık gözler benimkilere delici bir şekilde bakıyor ve sanki öfkeli, çalkantılı ruhumun derinliklerine kadar görebiliyormuş gibi hissediyorum.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ee? Ne istiyorsun?"

Nedense bu onu güldürüyor. Soğuk tavırlarıyla hiç uyuşmayan, zengin ve sıcak bir ses. "Hepsini çıkar," diyor.

Profesyonel olduğum için, yoğun nefretimi bir kenara bırakmaya çalışıyorum ve ona tatlı bir gülümseme veriyorum. "Kahve? Çay?"

"Su," diyor. "Lütfen" yok. Ses tonunda soru yok.

Bana sadece emir yağıdırıyor.

Tahmin etmiştim.

Ona değerli suyunu getirip işe koyuluyorum. Ama tıraş kremi sürüldükten ve elimde jiletimi

bilendi ve kullanıma hazır hale geldiğinde, kalbim çarpmaya başlıyor.

Bir erkeğin yüzünü tıraş etmek oldukça samimi bir iştir. Aramızdaki mesafeyi kapatmam, parmaklarımı yüzüne koyup cildini gergin tutmam ve çenesinin ve boynunun her yerine çok keskin bir alet kullanmam gerekir. Bu, onun güvenini ve benim becerimi gerektirir.

Bu işi uzun zamandır yapıyorum ve genellikle erkekleri tıraş ederken hiçbir şey hissetmiyorum. İşimi iyi yapmaktan gurur duyuyorum ve tüm dikkatimi müşterinin istediğini ona vermek üzerine yoğunlaştırıyorum. Bu işi kurdum çünkü işimi önemsiyorum ve bu konuda iyi bir gözüm var. İnce açılar ve şekiller büyük fark yaratır; tıpkı bir kadının makyajı gibi. İşimde *iyiyim*. Bunu biliyorum.

Yine de tereddüt ediyorum.

Yeni ev sahibim bakışlarını aynadan bana çeviriyor ve bir kez olsun, benim bakışlarımla karşılaşmak için başını kaldırıyor, tersi değil. Nedense, kendimi hala küçük hissediyorum. Uzun bacakları ve geniş omuzlarıyla, eski vinil sandalyeme tahtındaki bir kral gibi oturuyor. Büyük elleri kolçakları kavırıyor, kıvrılmış gömleğinin altından görebildiğim ön koluna koyu renkli saçları serpilmiş. Onun ön kolunun karnıma bu kadar yakın olduğunu görünce içimi bir sıcaklık kaplıyor. Bu hissin ne olduğunu ya da onun aptal ön kolunun beni neden etkilediğini bilmiyorum. Bundan hoşlanmıyorum.

"Bir sorun mu var?"

"Sadece boğazını kesmenin ne kadar kolay olacağını düşünüyordum." Ona dişli bir gülümseme atıyorum.

Gülmek ya da dehşete kapılmak yerine (ki benim tercih ettiğim tepki bu olurdu), Desmond uzun bir süre gözlerime bakıyor, sonra sandalyeye oturuyor, başını geriye yaslayarak boğazını ortaya çıkarıyor ve gözlerini kapatıyor. Tam bir pislik.

Ona kaşlarını çatarak, birkaç saniye daha onun sakin yüzüne bakarak vakit kaybettim. Sonra derin bir nefes alıp, derisini gerginleştirip, tıraş bıçağını kısa vuruşlarla, sakalın uzama yönünde, yanaklarından aşağı doğru kaydırmaya başladım. Desmond'un derisi parmaklarımın altında sıcaktı, çenesi güçlü ve kare şeklindeydi. Bu kadar yakından, yanaklarında yayılmış her bir kirpik bile görebiliyordum ve tıraş kremi ile derisinin baş döndürücü kokusundan başka hiçbir şey koklamıyordum.

Kalın bir yutkunma ile, sığ nefesler alıp kalbimin atışlarını görmezden geliyorum. Bu öfke, açıkça. Bu adamın burada, *benim* alanımda olmasını, bana tamamen onun merhametine bağlı olduğumu hatırlatmasını nefret ediyorum. İşimin o kadar istikrarsız olmasını, bir kira artışının beni panik sarmalına sokmasını nefret ediyorum. O berber dükkânıma adımını attığı anda onu dışarı atamamış olmayı nefret ediyorum. Onu tıraş etmek ve bunun beni etkilemiyormuş gibi davranmak zorunda olmayı nefret ediyorum.

İş bittiğinde, Desmond aynada çenesini inceliyor ve ben ellerimi yıkamakla meşgul oluyorum. Garip bir şekilde aşağılanmış hissediyorum, sanki buraya bana üstünlüğünü göstermek için gelmiş ve benim bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi. Kartla ödeme yapıyor ve bana yüzde yüz bahşış veriyor. Bu da muhtemelen kurnazca bir mesajdır. *Bak ne kadar cömertim, seni solucan.*

O ayrılmadan önce, sonunda cesaretimi toplayıp başımı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözleri mürekkep gibi siyah. Hiçbir şey söylemiyor, sadece başını eğip kapıdan çıkıyor.

O gözden kaybolunca, bir sandalyeye çöküp inliyorum. Hayatım bir felaket.

Sonra alarmım çalıyor: Bailey ve Piper'ın oğullarını yaz kampından alma zamanı.

Georgia ve Piper ile dönüşümlü olarak onları almaya gidiyorum, bu da bana berber dükkanını açık tutmak ve Ekim ayının kirasını ödemek için daha fazla zaman kazandırıyor. Haftada birkaç gün, birkaç saatlik bu zaman bile büyük bir fark yaratıyor. Komik olan, yardım almadan önce her şeyi tek başıma idare etmenin ne kadar zor olduğunu fark etmemiştim.

Ama çantamı alıp kapıdaki tabelayı "Açık"tan "Kapalı"ya çevirirken, yeni kurduğum dostlukların çok az ve çok geç olduğunu düşünerek endişeleniyorum. Desmond bir dahaki sefere berber dükkanına geldiğinde, zavallı bacaklarımı kıracak.

"Yoksul" kelimesi burada anahtar kelimedir.

YİRMİ ALTI GEORGIA

İşçi Bayramı hafta sonu öncesinde, boyacılar işlerini bitirir ve galeri alanını kız kardeşimin hayal ettiği gibi görürüm. O, sırtını dik, çenesini yukarıda tutarak yanımda durur ve gözlerime bakar.

Yüzümde bir gülümseme belirir. "Sen bir dahisin, Piper."

O da gülümser. "Sen söyledin."

İşçi, elektrikçi, tesisatçı, boyacı ve marangoz ordusu olmadan galeriyi olduğu gibi görebiliyorum: aydınlık, ferah ve mükemmel. İkinci kattaki pencereler, beyaz duvarlardan ve soluk ahşap zeminlerden yansıyarak mekana yayılan ışık huzmelerini içeri alıyor. Piper beni, herhangi bir sergiye göre özelleştirilebilen hareketli kısmi duvarlarla açık renkli bir renk şeması kullanmaya ikna etti. Mezanin alanını görmek için birlikte merdivenleri çıkıyoruz, sanki galeri içinde ayrı bir galeri gibi.

Açılış için bu alan Mac'in çömlekleriyle dolacak. Onun daha cesur eserlerinden bazıları tam olarak işlevsel olmasa da çok güzeller ve ilgi çekici şekilleri uzaktan bile güzel görünecek.

Ellerimi tırabzana dayayarak, sahip olduğum alanı aşağıdan seyrediyorum ve içimde heyecan yükseliyor. Bunun milyonlarca dolarlık bir işe dönüşmesini beklemiyorum. İlk bir iki yıl içinde bile kâr etmeyi beklemiyorum. Ama bu yeni ve zorlu bir şey. Kendimi galerinin yönetimine adayabilir ve hayatta kalıp kalamayacağımı görebilirim.

"Şehirde portre yapan sanatçılardan birinden başka bir telefon aldım," diyorum. "Cameron Fuller'ın katıldığı haberi yayılmış galiba."

"Telefonlarına cevap vermeyen o kendini beğenmiş ahmaklar şimdi kapını mı çalıyor?" Piper pek etkilenmiş gibi görünmüyor.

Gülümsüyorum. Küçük kardeşim, düşman olmak isteyeceğim biri değil. Ona sarılmak için dönüyorum. "Teşekkürler, Piper," diye fısıldıyorum.

"Teşekkürler, Georgia," diyor nazikçe. "Bu projeden aldığım güven olmasaydı, Colorado'daki işe asla başvuramazdım."

"Ve sen olmasaydın bu galeriyi bu kadar çabuk açıp işletmeye başlayamazdım."

Gözleri kırışır ve eski Piper'ı bir an için görürüm. İnatçı, güçlü ve asla pes etmeyen küçük kız kardeşi. "İyi bir takımız," der.

Kapı gürültüyle açılır ve Nate ile Alec, Mia'nın kızını da yanlarında getirerek içeri girerler. "Çocuklar!" Mia içeri girerken seslenir. Kızı, kadife tulum, beyaz tişört ve ters takılmış beyzbol şapkasıyla, gördüğüm en sevimli ve en sert küçük erkek fatma gibi giyinmiştir. Nate ve Alec'in peşinden koşar, kulaklarından kulaklarına kadar sırtarak, üçü de gülerek açık odada koşarlar.

"Burada kaykay yapabiliriz!" diyor Nate. "EVET!"

diyor Bailey, yumruğunu havaya kaldırarak.

"Kesinlikle hayır," Piper, Mia'nın kesin bir "Hayır" dediği anda, korkutucu anne sesiyle cevap verir.

Nate suçlulukla bize bakar, sonra başını eğip Bailey ve Alec ile konuşmaya gider. Alec'in gözleri parıldıyor, sanırım Mia'nın kızına aşık olmuş.

Asma kattan zemin kata inen merdivenler çelikten yapılmış ve biz inerken hafif bir yankı yapıyor, ellerimiz cam korkuluğa tutturulmuş tirabzana uzanıyor. Aşağıya indiğimizde Mia ısıklık çalıyor ve bize katılıyor.

"Güzel görünüyor, Georgia."

"Merhaba, merhaba!" diye bir ses girişten geliyor. Simone'nin kızıl saçları dışarıdan gelen ışıktaki silüet oluşturuyor ve başı ateşle çevrili gibi görünüyor. Kahverengi karton kutularla dolu bir el arabası itiyor.

"Bu ne?" diye soruyorum, ona doğru büyük adımlarla ilerlerken.

"Büyük açılışınız için parti hediyeleri," diyor, el arabasını duvara park edip en üstteki kutuyu açıyor.

Kutunun içine sıkıca yerleştirilmiş kokulu mumları görünce gülüyorum. "Wes senin onları saklamana izin vermezdi," diyorum.

Simone, kırılgan bir şekilde geri çekildi. "Onları iyi bir amaç için bağışlamaya karar verdim, çok teşekkür ederim. Wes'in bununla hiçbir ilgisi yok. Evliliğimizde mum alımlarını o belirlemiyor."

İçim hafif ve neşeli. Simone'a sarılır ve mumlar için teşekkür ederim, sonra kadınlara büyük açılış için planlarımı anlatmaya başlarım. Cameron Fuller, mekanı inceledikten sonra sözleşmeyi imzalamayı ve eserlerini üç ay boyunca sergilemeyi kabul etti. Kadınlara hareketli duvar bölümlerini nereye yerleştireceğimi gösterdim ve açılış için sergilemeye karar verdiğimiz resimlerin fotoğraflarını gösterdim. Cameron'ın stüdyosunda ilk gördüğüm trajik kadının resmi, insanların içeri girer girmez görebilecekleri bir yerde, onurlu bir yere asılacak.

Piper kolumu sıkıyor. "Başarıyorsun Georgia. Gerçekten başarıyorsun."

Farkındayım, bunun nasıl sonuçlanacağını hiç bilmediğimi hissetmeme rağmen. Ama Piper'ın gülümseyen yüzüne baktığımda, gururla parıldayan Simone'a baktığımda, hatta çocuklarla uğraşan yeni arkadaşım Mia'ya baktığımda (çocuklar bir ofis koltuğu keşfetmişler, Bailey koltuğun üzerinde tersine oturmuş, hayali bir kırbaç sallarken Nate ve Alec onu bir ip ile çekiyorlar), bunu tek başıma yapmadığımı anlıyorum. Tüm süreç boyunca bir grup güçlü kadının desteğini aldım. Beni müteahhitler, sanatçılar, çömlekçiler ve ev sahipleriyle tanıştırdılar. Beni desteklediler ve cesaretlendirdiler. Onlar olmasaydı, galeri açmak konusunda haftalarca, aylarca, hatta yıllarca tereddüt ederdim.

Simone'nin bakışları yumuşar ve kafamdan geçenleri anladığını biliyorum. Beni sıkıca kucaklar. "Hepimiz o yollardan geçtik, tatlım. Artık sen de bizden birisin ve yalnız değilsin."

Mia yanıma gelir ve bana bir mendil uzatır. O anda ağladığımı fark ederim. Yüzümü siler, burnumu siler ve derin bir nefes alırım. "Açılıştan önce yapılacak çok iş var. Ağlayacak zaman yok."

"Anne! Anne! Bailey'nin evinde *Minecraft* oynamaya gidebilir miyiz?" Nate galeri alanını geçerek annesinin bacaklarına çarparak gelir.

"Lütfen?"

Piper saçlarını okşadı ve bana baktı.

Ellerimi sallayarak onları kovarım. "Gidin."

Anneler çocuklarıyla birlikte çıkar ve kapı kapanır kapanmaz tekrar açılır.

Cameron Fuller içeri girer ve bana gülümseyerek kollarını açar. "Vay canına! Şu yere bak!"

Simone'ye hızlıca bir bakış atıyorum, o da bana kaşlarını oynatıyor. Gülmemi zorlukla bastırıyorum. Cameron çok yakışıklı, ama bana göre değil. Sebastian gibi bir erkeğim varken olmaz. Ama Cameron yine de çok önemli: diğer sanatçıların galeriyle çalışmak istemelerinin sebebi o.

Normalde, Flirty Georgia'yı kullanırdım. Gülümser, başımı eğdim ve bana çok yaklaşıncı gözlerimi biraz parlatırdım, gülümsemeler ve kahkahalarla reddedişlerimi yumuşatırdım. Ama sanırım artık o halimi emekliye ayırmanın zamanı geldi. Artık kendime böyle bir kalkan örmek istemiyorum. Bir kez olsun galerimde durup kendim olmak istiyorum.

"Beğendin mi?" diye soruyorum, sonra ona eserinin sergileneceğini düşündüğüm yeri anlatıyorum.

Omzuyla omzuma dokunarak yanımda duruyor ve gülümsüyor. "Bu hayal ettiğimden daha iyi. Seninle çalışmak için sabırsızlanıyorum." Sözlerinde bir sıcaklık var, sanki çalışmaktan daha fazlasını yapacağımızı düşünüyormuş gibi. "Ne zaman seni resmetmeme izin vereceksin?" diye soruyor.

"Muhtemelen asla," diyorum ona açıkça, bu da onu güldürüyor. Kollarımız artık birbirine değmesin diye küçük bir adım atıyorum ve merdivenleri işaret ederek bu hareketi gizliyorum. Çömlekçilik hakkında gevezelik ediyorum, sonra galerinin elindeyken sanat eserlerini korumak için aldığım güvenlik önlemlerinden bahsediyorum, arka duvardaki depolama alanını işaret ediyorum.

Simone imdadıma yetişir ve Cameron'a işini sorarak onu bir süre meşgul eder. Ama gözleri üzerimde. Çerçeveleme ve etiketler hakkında gevezelik ederken gözlerini hissediyorum ve bu beni biraz rahatsız ediyor. Bu durumu başından önlemem ve onunla sanatçı ve galerici ilişkisi dışında bir ilişki kurmak istemediğimi anlamasını sağlamam gerekiyor.

Sonra kapı bir kez daha açılır ve Sebastian içeri girer, ona hayran köpeği de peşinden koşar.

Vücudum elektriklenir. Odadaki tüm hava boşalır ve bakışlarım sadece ona yönelir. Denesem bile gözlerimi ondan ayıramam. Yıpranmış botları parke zeminde yankılanır ve şapkasını tanıdık, akıcı bir hareketle çıkarır. Bakışları ateş ve karışık çarşaflar vaat eder ve nerede olduğumu hatırlamadan önce ona atlayıp bacaklarımı beline dolamaya hazırım.

Doğru. Ben bir profesyonelim, seks delisi bir manyak değilim.

Boyacıya işaret ediyorum. "Sebastian, bu Cameron Fuller. Açılıшта öne çıkan sanatçı olacak."

Sebastian uzun bir süre bana bakmaya devam eder, sonra sonunda gözlerini benden ayırır. Neredeyse bayılacağım. Şehvet, heyecan ve gerginlik içimi kaplar, beni güçsüz bırakır.

İki adam el sıkışırken ben hâlâ şaşkın durumdayım. Sebastian'ın yüzünde garip bir değişiklik olur; gözleri kısıılır, çenesi gerilir. Cameron sırtarak gülümser.

Simone, dikkatimi bu garip etkileşimden uzaklaştırarak koluma dokunur. "Mumları ofiste bırakabilir miyim? Tabii istemiyorsan..."

"Hayır, hayır!" Kafamı sallayarak, hala tuhaf bir göz teması içinde olan adamlara bir kez daha bakıyorum. "Parti hediyeleri harika bir fikir. Hediye çantaları alıp güzelce paketleyebilirim. Onları ofiste saklayalım, ben de Cameron'ın sözleşmesinin son halini imzalamak için alayım."

Simone gülümser. Arabayı tekerleklerinin üzerine yatırmasına yardım ederim ve ofise doğru yürürüm, ofis kapısı arkamda kapanmadan önce omzumun üzerinden Sebastian'ın yüzündeki öfkeyi görürüm.

Simone el arabasını park eder, sonra bana döner. "Cameron Fuller'ın sana aşık olduğunu söylememiştin, bayan." Gözleri parıldıyor. "Sebastian'a da söylememişsin gibi görünüyor."

YİRMİ YEDİ SEBASTIAN

Yine aynı lanet ev sahibi. Georgia ofise girerken, bu domuzun onu görmesini engellemek için yana doğru bir adım atıyorum. Bu adamla hiç tanışmadım, ama yüzündeki ifadeyi görebiliyorum. İçeri girdiğimde Georgia'ya ne kadar yakın durduğunu ve Georgia bakmıyorken gömleğinin içine nasıl baktığını gördüm.

Sonra o sırtınca, yükselen öfkemle kaynıyorum.

"Sen ve Georgia, ha?" diye sordu, kollarını kavuşturarak.

Yüzünü sevmiyorum. Kadınların muhtemelen deli olduğu aptalca uzun kirpiklere sahip, yakışıklı bir çocuk. Duyarlı, güzel bir sanatçı. Evet, eminim bunu sonuna kadar kullanıyordur. Güzelce dudaklarını büküyor ve kadınlar ona külotlarını fırlatıyor. İstedliğini elde etmeye o kadar alışmış ki, beni rakip olarak bile görmüyor. Aptal. Yan odaya gidip yüzündeki sakalları da tıraş etmesi lazım, ama Mia'yla konuşmasını da istemem.

Sorusuna cevap vermediğimde, sırtışı tam bir gülümsemeye dönüşüyor. "O nasıl?"

"Ne demek istediğini tam olarak anlamadım." Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.

"Yatakta," diye açıklıyor. "O tatlı kıcı üstünde zıplarken çok iyi hissettiriyordur eminim."

Tüylerim diken diken olur. Kulaklarımda kan basmaya başlar ve ayaklarım dövüş pozisyonuna geçer. Bu neredeyse bilinçsizce olur. Ellerim yumruk olur ve kendimi saldırmaktan zar zor alıkoyarım. "Benim önümde böyle saçmalıklar söylememekle akıllılık edersin."

Kaşlarını kaldırır, omzumun üzerinden etrafa bakar. "Öyle mi? Neden? Onu kendine saklamak mı istiyorsun?" Bakışları tekrar bana döner, bu sefer daha keskin. "Georgia evcilleştirilebilecek türden bir kadın gibi görünmüyor."

Sözleri kalbimi delip geçer. Haklı, o evcilleştirilemez. Bunu, benden ilk kez uzaklaştığında öğrenmişim.

Bu, bu pisliğin onu bir et parçası gibi konuşabileceği anlamına gelmez. Ya Georgia ve benim ilişkimizin ne kadar ciddi olduğunu anlamaya çalışıyor, ya ona haksız bir hak iddia ediyor ya da kavgaya çıkarmak istiyor. Her halükarda, pişman olmadan önce durması gerekiyor.

Bunu sevmeyecek, diyor içimden bir ses. Georgia bu tür erkek tavırlarından hoşlanmaz. Öfkeme yenik düşersem kızacaktır. Zaten beni ateşli bir domuz olarak görüyor, yeni işinin müşterilerinden birini korkutursam bundan hoşlanmayacaktır. Özellikle de öne çıkan sanatçısını.

"Öyle bir kış," diye düşünür Pretty Boy, "dar bir kot pantolonla çok iyi durur. Eminim o da bunun farkındadır."

Cildimin yüzeyine sıcaklık yükselir ve başımın tepesinden ayak parmaklarıma kadar her şeyim karıncalanmaya başlar.

"Bunu yapma," diyorum sessizce.

O kendini beğenmiş suratından gülümsemesini silip atmak lazım. "Neyi yapma?"

Derin nefes al. Sakin ol. Burası Georgia'nın iş yeri. "Georgia'nın adını söyle. Senin o ayrıcalığın yok."

Ellerini açarak şaşkın bir kurban gibi davranıyor. "Hey, dostum. Sadece söylüyorum. O güzel bir kadın." Ellerini indiriyor, vücudu gevşiyor. Havada kavganın kokusu alabiliyorum ve Cameron Fuller'ın gözlerindeki ışıktan anladığım kadarıyla o da alabiliyor.

Neden beni zorluyor? Gözlerimi kısıyorum, her nefes alışımında kaslarım daha da geriliyor.

"Ayrıca," diye devam ediyor, "Georgia ve ben birlikte çalışıyoruz. Onunla konuşmam gerekecek. Senin benimle bu şekilde konuşmaya çalıştığını bilmesini istediğinden emin misin? Tüm arkadaşlarıma onun yeni galerisini anlatıyordum, ama hepsi boşa gidebilir. Onunla aramız iyi olmazsa, yüz mil çapında hiçbir sanatçı eserlerini burada sergilemek istemeyecektir." Beni baştan aşağı süzer. "Tabii kırsal kesimden gelenlerin bahçe süslerini sergilemek istemezse."

Öfkemi kontrol altına almaya çalışıyorum, ama titriyorum. Biliyorum, *biliyorum*, sadece uzaklaşmam gerektiğini. Georgia, ev sahibine verdiğim tepki yüzünden rahatsız oldu ve ben sadece ona hafifçe ittim.

ev sahibine verdiğim tepki onu rahatsız etti, ama ben ona sadece hafifçe ittim. Bu adama hak ettiğini verirsem, yani yumruklarımı ağzına tıkarısam

Georgia mutlu olmayacak.

Ama adam tehditkar davranıyor...

Ofis kapısı açılır. Arkanı dönüp Georgia'yı içeri itmek ve bu adamı saçından tutup galeriden dışarı sürüklemek istiyorum. Bunun yerine, kenara çekilip Georgia ve Simone'nin yaklaşmasını izlerken Cameron Fullofhimself'i görüş alanımda tutuyorum.

"Bir yönetici buldunuz mu?" Simone, gözleri ikimize, sonra Georgia'ya kayarken, yapay bir neşeyle sorar. "Eminim kasabada Art's Cove'da çalışmak isteyen bir düzine insan vardır."

Cameron yer değiştirir, sesi o kadar alçaktır ki sadece ben duyabilirim. "O haklı. Çok ilgi var." O kadar yaklaşıp ki, vücudunun ısını kolumda hissedebiliyorum. "*Onun* koyuna bakmak benim için sorun olmaz."

"Onun koyu seni ilgilendirmez," diye homurdanırım.

"Fazla mesai yapardım," sanki ben konuşmamışım gibi devam ediyor.

"Onun koyunda kimse fazla mesai yapmaz," diyorum, ona dönerek. "Onun koyunda ihtiyaç duyulan her şey var." Elimi havada sallıyorum, kalbim hızla atıyor.

"Um, siz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Simone sesini yükselterek sorar. Bayanlar hala yaklaşık beş metre uzakta ve hızla yaklaşıyorlar.

İkimiz de onları görmezden geliyoruz.

Cameron'ın gözleri bana gülüyor. "Ne, kendini öyle bir koy için yeterince iyi mi sanıyorsun? O koy birinci sınıf bir koy, dostum." İtalyan bir şef gibi parmaklarını öper. "Onu tadını çıkarırdım. Onu o kadar mutlu ederdim ki, ağlardı. Ben..."

Yumruğum onun yüzüne çarptığında ona vurduğumu bile fark etmiyorum. Georgia'nın çılgılığı havayı yırtıyor, ama ben onu zar zor duyuyorum. Ne yaptığımı fark etmeden, Cameron'ın üstüne çıkmış, ona tekrar yumruk atmak için geri çekiliyorum. Dişleri kanlı, alaycı bir şekilde bana gülüyor.

"Sebastian, dur!" Georgia, yumruğumu yavaşlatmak için kolumu tutuyor. Yine de bu pisliğin yüzüne vuruyorum. "Dur!"

Köpeğim havlıyor ve bana atlayarak ileri doğru sürünüyor.

Cameron'ın gömleğini tutup onu yere yapıştırıyorum. Bella havlıyor, boynuna atılıyor. Sonra Simone, Viking savaş çılgılığıyla sırtıma atlayınca

savaş çığlığıyla sırtıma atladığında, Bella arka bacağını kaldırır ve Cameron'ın aptal, yakışıklı yüzüne işer.

Bir saniye boyunca hepimiz donup kalırız. Simone, kaslarımın gevşediği kısa anı fırsat bilip beni sanatçının üstünden çeker ve Georgia da kolumu neredeyse yerinden çıkacak kadar sertçe çekerek ona yardım eder.

Ben hırlayıp çırpınırken beni parlak parke zemin üzerinde sürüklerler. Georgia hakkında böyle konuşulmasına *izin* vereceğimi sanıyorsa, ölüm arzusuna kapılmış demektir. Köpeğimin idrarı bile ona fazla gelir.

Cameron'ın yüzü kararır ve köpeğimi itekler. Kadınlar bağırır.

"Ona dokunma!" Georgia havlayarak sanatçıyı işaret eder.

Adam hırlıyor. "Köpek yüzüme işedi, sen de *bana* bağırıyorsun? Yaptıklarından sonra mı?" Bana kolunu uzatıyor.

"Onunla sonra ilgilenirim," der Georgia, ayağa kalkarak. Gömleğini düzeltir, asil ve sakın. Onu izlerim, kalbim çarpar, ve bu kadar zarif, bu kadar güzel birini hak etmediğimi bilirim. Onu asla hak edemeyeceğim.

Cameron dirseğiyle kendini kaldırır ve bana gülmeye başlar. "Tam da düşündüğüm gibi. Yeterince iyi olmadığını biliyorsun. İçinde bir yerlerde bunu biliyorsun."

Ellerim yumruk haline gelir.

"Senin *neyin* var?" Bu soru boş galerinin ortasına kurşun ağırlığı gibi düşer. Georgia'nın bana şaşkın gözlerle baktığını görünce şaşıırım. Gözleri benimkileri arar, sonra kanlı yumruklarıma düşer. "Ne oldu böyle? Ne... Üç dakika yoktuk! *Aklını mı* kaçırdın?"

"Aklımı mı kaçırdım?" diye bağırıyorum, yavaşça ayağa kalkan adama kolumu uzatarak. "Senin hakkında söylediklerini duymalıydın, Georgia. Seni *savunuyordum*."

"Beni savunmana ihtiyacım yok." Gözleri alev alev yanıyor ve onun korkunç öfkesi benim öfkemi de alevlendiriyor.

Ayağa kalkıp ona dönerek, "Eğer kendini beğenmiş bir pisliğin senin hakkında kötü şeyler söylemesine izin vereceğimi düşünüyorsan, beni hiç tanı mıyorsun Georgia. Bunu görmezden gelmemi bekleyemezsin."

"İş yerime saygı duymanı ve kendi sorunlarımı kendim halletmeme izin vermeni bekliyorum." Son kelimedeki sesi tizleşir, parmağıyla göğsünün ortasına dokunur.

"Georgia." Onu boğmak istiyorum. Ellerimi yüzüne koyup ona ne kadar değerli olduğunu söylemek istiyorum. "İstediğin tüm sorunları halledebilirsin, ama benim huzurumda bir pisliğin sana saygısızlık etmesine izin vermeyeceğim."

Yüzü hem güzel hem de korkunç. Sesi alçak ve öfke dolu. "Galerimde kimseye saldırmaya hakkın yok. Özellikle de sanatçılarımdan birine." Dönerek, yüzündeki kanı ve idrarı gömleğinin kenarıyla silen diğer adama doğru yürüdü. "İyi misin?"

Adam doğrulur ve yüzüne acınası bir gülümseme yerleştirir. "Sadece küçük bir sevgi tokatıydı."

Bella bana doğru koşarak gelir, kendini beğenmiş bir ifadeyle. Onun kulaklarını kaşıyorum ve onu kucağıma alıyorum. "Aferin kızım."

Cameron köpeğime somurtarak bakar, yüzündeki gülümseme erimiş balmumu gibi akıp gider.

"Dinle, özür dilerim." Georgia omurgasını düzeltir ve omzunun üzerinden bana ters ters bakar. "Ne oldu? Bunu telafi etmek için yapabileceğim bir şey var mı, Cameron?"

Yırtık dudağından bir damla kan daha damlar. Parmak eklemiyle silip kaşlarını kaldırır. "Öncelikle o adamı başından savabilirsin." Çenesiyle beni işaret eder.

Hayvan gibi bir ses çıkarırım. Bella beni taklit eder, serbest bırakılmak için kıpırdanır.

Georgia gerginleşir. O kadar gerginim ki, onun tepkisinin bana mı yoksa ona mı olduğunu anlayamıyorum.

Simone ofisten bir kutu Diet Coke ile çıkar. "Al. Bulabildiğim tek soğuk şey buydu." Kutuyu sanatçının eline tutuşturur ve ardından bir top tuvalet kağıdı verir.

"Teşekkürler," der sanatçı, yüzünü silip kutuyu dudaklarına götürür. Georgia'ya döner. "Ee?"

"Cameron, burada olanlar bir daha olmayacak." Adam kaşlarını çatır. "Onu kovmayacak mısınız?"

"O benim müteahhidim," der Georgia. "Hâlâ bitirmemiz gereken işler var. Galeri açılışına bu kadar az zaman kala onu kovamam."

Cameron kekeler. "Ciddi misin?" Georgia cevap vermezse, başını benim yönüme doğru çevirir. "Gerçekten böyle bir adamın yanında olmasını mı istiyorsun? Daha kaç müşteriye saldırması gerekiyor?"

"Sadece seni, gerizekalı," diye mırıldanırım.

Simone gözlerini bana dikip elini boynuna götürür. *Sessiz ol*, der.

Georgia beni tamamen görmezden gelir. Çenesini kaldırır ve ressama bakar. "Sebastian adına olanlar için özür dilerim," diye başlar.

"Siktir git, özür dilemeyeceğim," diye araya girdim.

"Ama," dedi, biraz daha yüksek sesle, "umarım bunu barışçıl bir şekilde çözebiliriz."

Cameron burnunu çektirdi. "Siktir et. Beni değil, onu seçiyorsun."

"Tercih etmek..." Georgia başını geriye attı, sonra Simone'un geniş gözlerine baktı. "Anlamadım?"

"Sen de benim resimlerimi alamayacaksın." İlk düştüğü yerde yerdeki kan lekesine bakar ve Georgia'nın bakışlarıyla karşılaşır. "Burası benim ilişkilendirilmek istediğim türden bir yer değil." Bana alaycı bir şekilde bakar, sonra galeriden çıkar.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Georgia bana döner, ama ilk konuşan Simone olur.

"Ne. Bir. *Pislik*." Tamamen öfkeyle bir ses çıkararak, kolunu kapıya doğru uzatır. "Sana şantaj yapmaya çalışıyordu! Buna inanamıyorum!"

"Ona yumruk attılar Simone," diye cevapladı Georgia. "İki kez. Ve bir köpek yüzüne işedi. Yoksa unuttun mu?"

"Yine de." Simone ellerini beline koyar. "Eminim Sebastian'dan gitmesini isteseydin, sana çıkma teklif ederdi. *Seni ne zaman boyayacağım?*" der, tuhaf bir şekilde derin bir sesle, burnunu çekmeden hemen önce.

"Hayatta olmaz." Sesim kararmış. "O pislik seni çizmek mi istedi?"

Simone gözlerini devirir. "Sessiz olur musun? Cidden." Diye homurdanır. "Erkekler." Son kelime bir hakaret gibi gelir.

Georgia yüzünü elleriyle kapattı ve ben ona doğru bir adım attım. Simone'un avucunu göğsüme koydu ve başını salladı.

"Ne yapacağım?" Georgia sessizce söylüyor. "Onun çalışmaları ilk serginin tamamını oluşturacaktı. Resimlerini sergilememe izin verdiğinde, kasabadaki diğer tüm sanatçılar da katıldı. Cameron Fuller katalizör oldu. Bana tüm güvenilirliğimi o verdi. Şimdi benimle çalışmayı reddettiğini duyduklarında ne olacak? Bazılarını ikna etsem bile, sergi bütünlükten uzak olacak. Şimdi amatör gibi görüneceğim. Sahtekar gibi." Sesi titriyor ve gözyaşlarını silmek için ellerini yanaklarına vuruyor. "Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Bunun çok kolay olduğunu biliyordum."

"Bir çaresini buluruz," diyor Simone nazikçe.

Georgia bana dönüyor. "Bu senin suçun."

"O seni aşağıladı," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bu, senin galerinde onun eserlerini sergilemekle ilgili değildi. Seninle çalışmayı kabul etmesinin tek nedeni, seninle yatmak istemesi idi."

Geri çekilir, hızla gözlerini kırıştırır. "Az önce *ne* dedin?"

Kahretsin. Yanlış bir şey söyledim. *Yanlış* bir şey söyledim.

Simone iç çekerek gözlerini kapatır. Kafasını sallar. "Sebastian. Şu anda etkileyici bir şekilde aptalca davranıyorsun."

"Sence ilk işimi de bu şekilde mi kurdum?" Georgia öfkeyle sorar.

"Sence her şeyi yatağa girerek mi elde ettim?" "Hayır!" diye bağırırım, kollarımı iki yana açarak. "O... o, senin koyunda senin koyunda fazla mesai yapacağını söyledi! Nasıl tepki vermemi bekliyordun?"

Georgia bir anlığına bana bakar, gözlerini kırpar, sonra Simone'a bakar. Kaşları çatılır ve sonunda tekrar gözlerime bakar. "Fazla mesai... benim *koyumda* mı?"

"Galerinin adı. Ve... bilirsin." Bakışlarımı onun kasıklarına çeviriyorum.

Simone burnunu çeker, sonra elini ağzına kapatır. "Bu komik değil," Georgia ve ben aynı anda söyleriz.

Başparmağını ve işaret parmağını kaldırır. "Biraz komik."

Georgia şakaklarını ovuşturur. "Bu bir kabus. Her an uyanacağım. Bu gerçek değil. Tamamen başarısız olacak bir galeriye tonlarca para yatırmadım. Halüsinasyon görüyorum."

En yakın duvara yaslanıp çenemi göğsüme indiriyorum. "Üzgünüm, Georgia. O beni kışkırtıyordu ve ben daha olgun davranmalıydım. Ama yapamıyorum... Bir adamın sana bu şekilde saygısızlık etmesini dinleyemem."

"O biraz pislikti," diyor Simone nazikçe, başını sallayarak. "Belli ki Sebastian'ı kışkırtmak, bir şeyleri kanıtlamak istiyordu. Kim 'koy' kelimesini ciddi ciddi kullanır ki? Bu ne, aşk romanı mı?"

"O, bu şehirdeki en ünlü sanatçıydı." Georgia'nın kolları yanlarında sarkık bir şekilde duruyor. Boş duvarları gözden geçiriyor. "Ya burada eserlerini sergilemeyeceğini söylerse ne olacak? Herkes onu takip ederek kayıt oldu, şimdi de herkes onu takip ederek vazgeçecek."

"Mac yapmaz," diyor Simone. "Ve eminim Sebastian açılıştan önce bir şeyler hazırlayabilir. Buraya büyük bir heykel koyabilirsin." Yerdeki kan ve idrarı işaret ediyor. "Galeri'nin tam ortasına."

Ben başımı salladım ve Georgia kaşlarını çatı.

Bakışlarımız çarpışır ve içimden bir sıcaklık yayılır. Bana kızgın olabilir, ama ona böyle konuşmaya cüret eden bin kişiyi öldürürüm. Onun öfkesini, endişesini, acısını üstleneceğim. Hepsini üstleneceğim çünkü bu yüzden buradayım. Onu yoluna çıkan herkesten koruyacağım, bunun için benden nefret etse bile.

Onu o kadar çok seviyorum ki, bu acı veriyor. Onu o kadar çok istiyorum ki, düzgün düşünemiyorum.

An, aramızda asılı kalmış, bakışlarımız birbirine kilitlenmiş, parıldıyor.

Simone, bir ara yere düşürdüğüm şapkamın yanına yürür. Onu alır ve bana uzatır, göğsüme vurur. "Sizi baş başa bırakayım da bunu özel olarak konuşun," der. "Arkamdan kapıyı kilitlemeyi unutmayın."

Dışarı çıkar ve Georgia ile ben yalnız kalırız.

"Hâlâ sana kızgıyım," diyor Georgia. Sonra ön kapıya doğru yürür ve kilidi çevirir.

YİRMİ SEKİZ GEORGIA

O kadar kızgınım ki, yeni ofisime girdiğimde titriyorum. Sebastian'ın peşimden geldiğinden emin olmak için arkama bakmıyorum; ayak seslerini duyabiliyorum. Köpeği ana galeri alanında köşeye kıvrılmış, kendinden memnun bir şekilde bırakıyoruz.

Ofis boş, sadece Simone'nin kutuları, bir ofis koltuğu ve dizüstü bilgisayarımı ve seyahat kupamı koyduğum beyaz akrilik bir masa var. Ofisin arka duvarında, galerinin tüm arka uzunluğu boyunca uzanan, sanatçılardan aldığım sanat eserlerini saklamak ve sıralamak için kullanılan, tuş takımı kilidi olan bir depo odası var.

Bundan sonra herhangi bir sanat eserini elimden alırsam. Daha kapıları bile açmadım ve bu bir felaket. Cameron muhtemelen tüm sanatçı arkadaşlarına benimle iş yapmamalarını söylemiştir. O tam bir pislik. Sebastian'a bunu itiraf etmesem de, onunla uğraşmak zorunda kalmayacağım için bir yanımda mutlu.

Ofis kapısının kapanmasını bekledikten sonra Sebastian'a dönüyorum. Soğuk, soluk mavi gözleri vücudumu tarıyor ve bir bakışta ruh halimi anlıyor.

"Hâlâ kızgınsın," diyor, çünkü bariz olanı söylemekten hoşlanan bir adam.

"Az önce bir adama saldırdığını gördüm." "Seni koruyordum."

"Ben senden bunu yapmanı istemedim."

Bana doğru yaklaşıyor ve geri çekilmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Sebastian ellerini belime kaydırdığında, içimden bir sıcaklık geçiyor. "Seni *her zaman* koruyacağım, Georgia."

"Galeri açılışım için yaptığım planları mahvettin."

Eğilip ellerini belime sıkıca geçiriyor. "Cameron Fuller'dan daha iyisini yapabilirsin."

"Senden nefret ediyorum."

Dudakları benimkilere o kadar yakın ki, nefesini tenimde hissedebiliyorum. "Yalancı," diye fısıldıyor.

Yırtık giysiler, tırnaklar ve dişlerin patlamasıyla bir araya geliyoruz. İçimdeki tüm öfke, stres, korku, Sebastian'ın kollarında sıkıca sarıldığımda buharlaşıyor. Bazen, gerçekten kendimi bırakabildiğim tek yerin, birlikte yatakta olduğumuz zamanlar olduğunu hissediyorum. Ya da bu durumda, birlikte yepyeni masamın üzerinde olduğumuz zamanlar.

Ona sert davranabildiğim zamanlarda, o da bana sert davranabildiği zamanlarda

—hiçbir numara yok. Beni masanın üzerine eğiyor, kot pantolonumu sertçe aşağı çekiyor ve iç çamaşırımı kenara itiyor. Bu anda o bana sahip olduğu kadar ben de ona sahibim. Vücudumuzun ısı ve şehvetimizin ateşi dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Acaba bu arzu beni tamamen yakıp kül edecek mi, beni tamamen tüketecek mi? Galeri için özenle hazırladığım tüm planlarım yıkılmışken, üstelik bunun suçlusu büyük ölçüde o iken, onun bana yaptıklarından nasıl zevk alabilirim?

O benim için yaptı, diyor içimden bir ses, o içime girdiğinde, ve içimi bir sıcaklık kaplıyor, zevk de hemen ardından geliyor.

"İstediyin kadar kızabilirsin tatlım, ama benim kollarıma ait olduğunu biliyorsun." Bunu bir yemin gibi söylüyor, sesi zar zor dizginlenmiş arzuyla parçalanmış. Vücudumun ona verdiği tepki yeterli bir cevap.

Akılsızca iniliyorum. "Bu affetmek değil," diye nefes nefese, masanın kenarını sıkıca tutuyorum.

"Elbette değil," diye homurdanıyor, sonra bu yaz bininci kez aklımı başımdan alıyor.

DAHA SONRA, kıyafetlerimizi giydikten sonra, yeni parke zeminindeki kanı ve köpek çişini temizleriz ve Bella'ya uzun zamandır hak ettiği ilgiyi gösteririz. Köpek ellerimi yalar ve bacaklarımı tırmalar, ben de dizlerimin üzerine çöküp yumuşak tüylerini okşarım.

Sebastian yanımda yere oturur. "Özür dilerim, Georgia. Onu yumrukladığım, açılışını mahvettiğim ve işin hakkında söylediklerim için özür dilerim."

Bella'nın çikolata kahverengi kürkü avucumun altında kadife gibi hissediliyor. Gözleri memnuniyetle kapanırken onu okşuyorum, ön pençeleri benim

"Bunu takdir ediyorum," diyorum Sebastian'a.

"Senin için bir şeyler yapacağım," diyor. "Ve Fringe Fest'ten bazı insanlarla konuşacağım. Arkadaşlar edindim, biliyorsun. Hayır, bana öyle bakma. Çok uğraşırsam arkadaş edinebiliyorum. Sanatçıların galerini kara listeye almamalarını sağlayacağız."

Çekingen bir gülümsemeye başımı sallıyorum. "Cameron konusunda muhtemelen haklısın. Bugün ayrılış şekline bakılırsa, profesyonel nedenlerle çalışmalarının benim galerimde sergilenmesine ilgi duyduğunu sanmıyorum." Gözlerimi kısıyorum. "Gerçekten 'koy' kelimesini mi kullandı?"

Sebastian dirseklerine yaslanarak büyük bir kedi gibi uzanır. Dudaklarının bir tarafı yukarı doğru kıvrılır. "Kesinlikle kullandı. Kendini çok zeki sanıyordu da."

"Ugh."

"Sanki sana bir iyilik yapmışım gibi."

Kaşlarımı çattım. "Abartma, Seb. Senin için yeni döşemelerimdeki insan ve köpek vücut sıvılarını temizlemek zorunda kaldım."

Gülüşü sıcak ve ipek gibi yumuşaktır. Büyük elini Bella'nın sırtında gezdirir, sevgiyle kalçasına hafifçe vurur. Sonra başını kapıya doğru çevirir. "Bu gece benimle eve gel."

Tereddüt ediyorum. Dudaklarımdan "hayır" kelimesi çıkmak üzere, ama sesinde, gözlerini indirerek gözlerini koruduğu tavrında bir şey var... Bunun kırılma noktası olduğunu anlıyorum.

Sebastian her zaman öfkeli biridir. O ateşli ve koruyucudur ve bugün yaşanan türden çatışmalardan nefret ettiğimi bilir. Beni reddedeceğimden, aramızdaki bu geçici şeyi mahvedeceğimden endişelenir.

Bu yüzden, sahildeki evime dönmek yerine, ona yaklaşıp onu nazikçe öpüyorum. "Tamam."

Omuzları gevşer ve elini başımın arkasına dolamıştır. Yere yığılırız ve kapının hala kilitli olmasına minnettar olurum.

Ertesi sabah, Sebastian'ın yatağında uyandım. İlk kez ona gittiğimden beri bir yatak çerçevesi satın almış ve hatta koridorun karşısına misafir odası bile hazırlamıştı. Dupleksin onun tarafı hala

geçici bir yer gibi, ev sıcaklığı hissettirmeyen bir bekar evi gibi, ama en azından yaşanabilir. Bu da bana, yakın zamanda Clare'e geri dönmeyeceğini gösteriyor.

Uyanır uyanmaz, ağır bir kolun karnımı sardığını ve sırtımda sert ve sıcak bir şey hissettim. Birbirimizi bu kadar çok istememiz beni korkutmalı. İçimde bu tür bir ateş yakan başka kimseyle birlikte olmadım.

Fiziksel bağımız çok yoğun ve birlikte olduktan sonra kendi düşüncelerimin kontrolünü yeniden ele geçirdiğimde, bunun çok yoğun olup olmadığını merak ediyorum. Ya ilişkimiz sadece bundan ibaretse? Sıcak, avizeden sallanan seks yapıyoruz. Kavga ediyoruz, sevişiyoruz, barışıyoruz.

İlişkilerin ayakta kalabilmesi için fiziksel bağdan daha fazlasına ihtiyaç vardır. Ortak değerlere, birlikte yaşamamız için ortak bir vizyona ihtiyacımız var. Kimin yemek yapacağını, kimin temizlik yapacağını belirlemeliyiz. Nerede yaşamak istediğimizi. *Nasıl* yaşamak istediğimizi.

Yirmi beş yıl önce, Sebastian benim hayallerimden vazgeçip onun karısı olmamı istedi. Üniversite ve iş hayatıyla ilgili tüm planlarımı onunla paylaşmış olmama rağmen, beni Clare'de tutmak istedi. Ya hala öyle hissediyorsa? Galeri eğlenceli küçük bir proje, ama sonunda evin reisi olmak istediğine karar verecek. Kavga edeceğiz, sevişeceğiz, sakinleşeceğiz.

Cameron'la olanlar tekrar tekrar yaşanacak.

Bir gün seks yeterli olmayacak. Benden onun için iyi bir eş olmamı istediğinde, Teksas'a geri dönmek istediğinde, onunla olmak için projelerimden birini bırakmamı istediğinde... O zaman ne olacak?

Ona aşık olmakla aptallık mı ediyorum?

"Hey." Vücudunu benimkine doluyor. "Aklın kontrolden çıkmış. Ne oldu, tatlım?"

Sıcak kolları beni sarar, beni güvende ve uykulu tutar. Nefesi yanağımda hissedilir, zevkimizin kalıntıları üzerimize bir battaniye gibi örtülür.

Bunu seviyorum. Buna *bayılıyorum*. Aramızdaki yakınlık, dünyanın müdahale etmediği bu sessiz anlar. Ama bu yeterli mi?

Kapı zili çalıyor, sonra tekrar çalıyor. Sonra durmadan çalmaya başlıyor, sanki küçük bir ocuk koşmaya başlamadan önce gülerek zili basıp duruyormuş gibi.

Sebastian donup kalır, sonra küfür eder. "Bugün günlerden ne?" "Cumartesi mi?"

Yine küfür eder. "Unuttum."

"Neyi unuttun?"

"*Baba! Geldik!*" diye bir kadın sesi alt kattan geliyor. Ayak sesleri döşeme tahtalarında yankılanıyor ve bir erkek sesi, kelimeleri anlayamayacağım kadar alçak bir sesle mırıldanıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. Kafamı evirip Sebastian'ın yataktan kalkıp i çamaşırını giymeden buruşuk bir kot pantolon giydiğini görürüm. Çamaşır sepetinden bir tişört çıkarır, kapıyı açar ve "Hemen geliyorum, Bug!" diye seslenir.

Yorganı gğslerimin üzerine çekerek, odanın diğer ucundaki adama bakakaldım. Banyoya girip saçlarını parmaklarıyla taradı, sonra diş fırçasını aldı.

"Sebastian," diye fısıldadım. "O senin çocuğun mu?"

Dişlerini fırçalarken bana bakıyor. "Evet," diyor diş macunu dolu ağzıyla. "Yüksek lisans okulu başlamadan önce bir hafta burada kalacak."

Beynim kısa devre yapıyor. Yüksek lisans mı? Kaç yaşında bu kız?

Gördün mü, tam da bunu kastediyordum — bu tür şeyleri bilmem gerekirdi. Sebastian ve ben birbirimizin kıyafetlerini yırtmakla o kadar meşguldk ki, birbirimizin hayatları hakkında temel bilgileri bile bilmiyorduk. Çocukları olduğunu biliyordum, ama kaç tane olduklarını veya kaç yaşında olduklarını hiç konuşmamıştık. Çocuğunun kız olduğunu bile bilmiyordum, lisans derecesi alacak kadar büyük olduğunu ise hiç bilmiyordum.

"Beni yatıya davet etmeden önce bunu bana söylemenin iyi bir fikir olduğunu düşünmedin mi?" diyorum, hissettiğim kadar keskin bir sesle.

Tkryor, sonra ağzını siliyor. "Unuttum, Georgia. Özür dilerim. Christine ile konuşacağım. Hazır olduğunda aşağı gel." Yatağa doğru büyük adımlarla yürüyerek, alnıma o kadar sert bir öpücük konduruyor ki, yastıklara geri düşüyorum, sonra odadan çıkıyor.

Kapalı kapıya bakıyorum, sonra sinirden yastığı kapıya fırlatıyorum.

Bu da işe yaramıyor.

Banyodaki aynada kendime baktığımda korkunç göründüğümü fark ediyorum ve duş almaya karar veriyorum. Temizlenip giyindikten, saçlarımı arkaya ördükten ve çantamdaki pudra ile makyajımı tazeledikten sonra, artık bahanem kalmadığını biliyorum. Sebastian'ın kızıyla, üç, hayır dört kez giyip çıkardığım bir günlük kıyafetlerle tanışmak pek de ideal değil, ama durum bu.

Tereddütle merdivenlerden aşağı iniyorum. Ön kapı önümde beliriyor ve kimseyle karşılaşmadan dışarı çıkmayı bir an için düşünüyorum.

Ama bu korkakça ve saçma olurdu, ben ise ikisi de değilim.

Derin bir nefes alıp yüzüme bir gülümseme takınıyorum ve mutfaktan gelen seslerin geldiği yöne, ters yönde dönüp yürüyorum.

"Bu moteli görmeliydin baba. İğrençti. Halı kahverengiydi, ama eminim ki olması gereken renk bu değildi. Yetmişli yılların modası bir desen olduğunu düşünebilirsin, ama baktıkça bunun sadece kir olduğunu anladım."

"Kes şunu, Christine," diye Sebastian'ın derin sesi yanıtlar. "Daha fazla dinlemek istemiyorum."

"Abartıyor," diye tanıdık olmayan bir erkek sesi araya girer. "Değil mi, Christine?"

"Sadece babamın yüzünün öyle kızarmasını seviyorum." Bir kahkaha, ardından Sebastian'ın homurtusu.

"Onun damarlarında kan yerine koruyuculuk akıyor," diyorum, odaya girerken.

Kısa ama işkence gibi geçen bir an boyunca kimse konuşmaz. Tüm gözler bana çevrilir ve ben orada durur, kendimi bir davetsiz misafir gibi hissederim. Sonra Sebastian, krep karıştırdığı kaseyi masaya bırakır (ilk randevumuzdan sonra waffle makinesini Four Cups'a iade etmişti) ve yanıma gelip kolunu omuzlarıma dolamaya başlar.

"Bug, bu Georgia. Georgia, bu benim kızım Christine ve erkek arkadaşı Matt." Kolu geri çekilmemi engelliyor ve beni nazikçe odanın içine doğru itiyor.

Islak saçlarım ve buruşuk giysilerim beni ele veriyor ve Christine'in kaşlarının seğirmesinden, hiçbir şeyi kaçırmadığını anlıyorum. Koyu renk saçları var, Sebastian'inkinden daha koyu, yani ya boyamış ya da annesinden miras kalmış. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve alnında düz bir kakül var. Sanki burada yaşıyormuş ve hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi koltuğunda uzanıyor. Onda Sebastian'ın özelliklerini görüyorum, burnunu ve gözlerinin rengini, ama Sebastian'ın yüzü kaba ve açıkça erkeksiysen, Christine'in yüz hatları yumuşak ama yine de güçlü. O çok güzel.

Sebastian'ın kızı gülümseyerek ayağa kalkıp elimi sıkıyor. "Dışarıdaki gizemli kırmızı Vespa'nın babamın olmadığını tahmin etmiştim," diyor gülümseyerek. "Gerçi onu sürerken görmek için iyi para verirdim."

"Hoşuna gitmiyormuş gibi davranırdı," diye cevap veriyorum ve homurdanan Sebastian'a bakıyorum.

"Aptal küçük scooter. Yetişkin bir adam o şeyin üzerinde gülünç görünür."

Gözlerimi deviriyorum. "Üzgünüm, egonun sesinden seni duyamadım."

Christine burnunu çeker, sonra başını bana doğru çevirir. "Onu sevdim."

Sebastian'ın yüzünde hafif bir gülümseme belirir; kızından bunu duymaktan mutludur. Aniden, varlığından bile haberdar olmadığım bir engeli aştığımı hissedirim.

"Kahve ister misin, Georgia?" Matt, sürahiyi ve kaşlarını kaldırır.

Başımı sallarım. "Tabii. Teşekkürler."

Konuşma Matt ve Christine'in Teksas'tan yaptıkları yolculuğa ve yol boyunca kaldıkları şüpheli motellere, Airbnb'lere ve kamp alanlarına geri döndüğünde, ben paçayı kurtardığımı düşünmeye başlıyorum. Kimse bana neden Sebastian'ın evinde uyuduğumu ya da onunla olan ilişkimle ilgili başka bir şeyi sormayacak.

Ancak, önüme bir yığın krep konduğunda ve ağızım lezzetli, kabarık kahvaltıyla dolduğunda, Christine'in keskin mavi gözleri bana dönüyor.

"Peki," diyor. "Babamı nereden tanıyorsun?" Cevap beklemeden, çıplak ayakla ocak başında

"Heart's Cove'dan ayrılıp hemen geri dönmenin sebebi bu mu?"

"Hayır," diye yalan söyledi.

"Yalan," diye bağıır Christine.

Sebastian ona kaşlarını çatarak spatulayı ona doğru uzatır. "Dikkatli ol, küçük hanım."

Yüzünde hala gençliğin yumuşaklığını taşıyan uzun boylu, sağlam görünümlü Matt gülümser. Soluk kot pantolon ve ön kolları kıvrılmış mavi-kırmızı kareli gömlek giymektedir. Kolunu Christine'in sandalyesinin arkasına atar. "Babanı rahat bırak, Chrissy."

"Seni sevmemin bir nedeni olduğunu biliyordum," der Sebastian genç adama.

Gülümserim, sonra Christine'e dönerim. "Aslında, baban ve ben Clare'de tanışmıştık. Lisede tanışmıştık ve birkaç ay önce Fringe Fest için şehre geldiğinde tesadüfen karşılaştık."

Christine'in gözleri keskinleşir. "Gerçekten mi?"

Ağızıma bir parça daha krep tıktırıp, zaman kazanmak için çiğniyorum. Sebastian'ın eli omzuma konuyor ve sıkıyor. Küçük yuvarlak masada yanıma oturuyor, Christine ise diğer tarafta.

"Kahvaltını yap, Bug," dedi. "Benim Georgia'mı rahatsız etmeyi bırak."

"Senin Georgia'n," diye tekrarlar Christine, gözleri parıldayarak.

Direksiyonu çevirip bu konuşmayı daha güvenli bir yola sokmam gerekiyor. "Babanız bana lisansüstü eğitime devam edeceğinizi söyledi." Belki Christine hakkında bilgim varmış gibi davranabilirim. "Ne okuyorsunuz?"

"Washington State Üniversitesi'nde MFA programına, yani Güzel Sanatlar Yüksek Lisans programına kaydoldum," diyor. "Çok samimi bir program, sanırım bu yıl sadece on üç öğrenci kabul ettiler. Babamdan ilham aldım, kulağa çok klişe gelse de. Küçük bir kızken atölyesinde oturur ve onun devasa heykelleri yaratışını izlerdim. Ben çizim yapardım, o çalışırdı. Hatta ara sıra ona aletlerimi uzatmama izin verirdi, el fenerini tutardım, bilirsin, önemli şeyler."

Sebastian gülümser, sonra uzanıp kızın saçlarını karıştırır. Kız kaçar ve kaşlarını çatarak saçlarını düzeltir.

Gülümserim ve Matt'in de benzer bir yumuşak ifadeyle Christine'i izlediğini fark ederim. Gözlerime bakar. "Onlar hep böyledir," der. "Her zaman akşam yemeğine gelmeyi sevmemin nedenlerinden biri de budur."

"Benim koca, kötü babamdan korkmadın mı?" diye sorar Christine, sonra kahkahalar atar. "Ama o çok korkutucu! Sana *'Kızımı incitirsen seni vururum'* falan dedi."

"Sessiz ol, Bug," diyor Sebastian, sonra kreplerini kesiyor. "Böyle saygısız bir kıızı hak etmek için ne yaptım ben?"

"Muhtemelen on sekiz yaşındayken annemi hamile bıraktın."

Bir lokma krep boğazıma kaçar. Boğulurum, öksürürüm, sonra Sebastian'ın elinin sırtımda sertçe vurduğunu hissederim. Sonunda onu itip lokmayı peçeteye tükürürüm. "Üzgünüm," derim, gözlerim yaşarır. Kalkıp lavabonun yanına geçerim, üçüne sırtımı dönerim.

Clare'den ayrıldığımda on sekiz yaşındaydık. Bu, aynı yıl Christine'i doğurduysa, oldukça hızlı bir şekilde hayatına devam ettiği anlamına geliyor.

"Al." Sebastian bana bir bardak su uzatır, diğer elini belime koyar. Suyu bitirene kadar beni izler, sonra bardağı mutfak tezgahına bırakır. Gözleri dikkatli ve endişelidir. "İyi misin?"

"İyiyim." Belki çok geniş bir gülümsemeyle bana inanır.

Kaşlarını çatmasından anladığım kadarıyla, stratejim başarısız olmuş.

"Beni böyle korkutma," diyor sessizce, sonra beni masaya geri götürüyor.

Christine beni merakla ama düşmanca değil, izliyor.

"Sen gittikten hemen sonra Christine'i doğurdum," diyor Sebastian bir süre sonra.

Gözleri kreplerine dikilmiş.

"Ben bir kazaydım," diyor Christine odadaki herkese. Bu konuda üzgün görünmüyor.

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum.

Sebastian kızına kızgın bir bakış atıyor, sonra bana bakıyor. "O bir kazaydı," diyor, sonra bakışlarını kızına çeviriyor. "Hayatımdaki en güzel kaza."

Christine'in yüzü yumuşar ve babasına gülümser. "Benim varlığım yüzünden annemle uğraşmak zorunda kalsan bile mi?"

Sebastian, son şurubunu bir parça kreple silerek burnunu çeker. "Yorum yok." Kızına göz kırpar ve kızı güler. Bu, daha önce de yaptıkları bir konuşma gibi görünür.

İkisini izlerken, Sebastian'la hayatımın nasıl olabileceğini net bir şekilde görüyorum. Dürüst ve pişmanlık duymayan, ama inanılmaz derecede sadık bir adam. Birini sevdiğine karar verdiğinde, geri dönüşü yoktur.

Bu biraz ürkütücü.

Yemeğimizi bitirip, sonra da izin isteyerek ayrılıyorum. "Bazı sanatçıları bulup, açılışın gerçekleşmesini sağlamam gerekiyor." Gülümserim ve eşyalarımı toplarım. "Kahvaltı için teşekkürler, Sebastian. İkinizle tanıştığıma memnun oldum." Christine ve erkek arkadaşına başımla selam veririm.

Sebastian beni scooterıma kadar geçirir, ama ben hızla uzaklaşmadan önce, iki elini yanaklarıma koyar ve beni uzun uzun öper. Ayrıldığımızda, alnıma yumuşak bir öpücük kondurur. "Bu sabah olanlar için özür dilerim, Georgia. Christine'in geleceğini unuttuğuma yemin ederim. Seni şaşırtmak istemedim."

Başımı sallıyorum. "Sorun değil. O tatlı bir çocuk."

Sesimden bir şey anlamış olmalı ki, ellerini hala yanaklarımda ve çenemde tutarak geri çekilir ve gözlerimin içine bakar. "Onun şehre geleceğini sana daha önce söylemeliydim. Ben sadece... Sen benimle aynı odada olduğunda, düzgün düşünemiyorum."

Kalbim bir an durur, sonra hızla atmaya başlar. "Ben de aynı sorunu yaşıyorum."

Gülümsedi, beni bir kez daha nazikçe öptü, sonra arabayla uzaklaşmamı izledi.

YİRMİ DOKUZ SEBASTIAN

Geri döndüğümde ön kapı birkaç santim aralanmıştı. Ellerimi belime koydum ve Christine sırtarak kapıyı daha fazla açtı.

"Beni araştırmamamı bekleyemezsin baba. Bana haber vermeden garip bir kadını evde yatırmış olan sensin. Yıllardır kimseyle çıkmadın! Onu merak ediyorum."

"O yabancı bir kadın değil," diye homurdanırım. "Bana yabancı."

Ben de iç çekerek onunla birlikte içeri giriyorum. Mutfağı temizliyoruz, çocukları odalarına götürüyorum, duş alıp kendi odamı topluyorum. Georgia lavabonun yanında bir saç tokası unutmuş, parmaklarımla onunla oynarken birden onu arka cebime koyuyorum. Onun bir parçasını yanımda taşımayı seviyorum.

Dün aptalca davrandım. Yine de Georgia yatağıma geri döndü. Bu iyi bir şey... değil mi?

"Baba?" Christine başını yatak odamın kapısından içeri soktu. "Atölyeni gezebilir miyiz? Matt metal işçiliğiyle ilgileniyor, ama sen Clare'den ayrıldığından beri pek fırsatı olmadı. Bu aralar ne üzerinde çalıştığını görmek istiyor."

"Tabii, Bug."

On beş dakika sonra, atölyeye varıyoruz. Tüm aletlerim ve malzemelerim tekrar indiriliyor, geri döndüğüm ve kalmaya karar verdiğimden beri birkaç gündür buradalar. Römorkum arkada park edilmiş durumda ve mekan ahşap, metal ve toz kokuyor.

Burası evim gibi geliyor.

Galeri ve Georgia'dan uzak kaldığım zamanlarda, çoğunlukla o akşamları ailesiyle birlikte evdeyken

—buraya geliyorum. Son birkaç hafta, en yaratıcı olduğum haftalardı.

"Bu ne?" Christine, en son projesi olan, neredeyse birbirine kenetlenmiş iki vücut gibi görünen, yaklaşık iki metre yüksekliğindeki kıvrımlı eğrilere yaklaşıyor. El işçiliğiyle gurur duyuyorum, ancak nasıl bitireceğime henüz karar veremedim. Boyamak iyi olabilir, ama hangi renk? Daldırma galvaniz mi yaptırsam? Paslanarak patina oluşması için ham mı bıraksam?

"Sadece üzerinde çalıştığım bir şey." Parmaklarımı keskin kenar boyunca gezdiriyorum, sonra güvenlik gözlüklerimi ve taşıma makinemizi alıp kenarı düzeltmeye başlıyorum.

"Bu..." Christine başını eğdi.

Öğütücüm vızıldıyor ve keskin kenarı düzeltene kadar üçümüz sessiz kalıyoruz. Aleti kaldırıp başımdan güvenlik gözlüklerini çıkarıyorum, sonra kızıma bakıyorum. "Nedir bu?"

Matt cevap verir: "Daha mutlu." Christine parmaklarını şıklatır. "Aynen öyle."

Kaşlarımı çatarak esere bakıyorum. "Henüz bitmemiş."

"Genelde çalışmaların fırtına gibidir. Çok hareketlidir, malzemeler çarpışır, metal ahşabı keser, sert şekiller ve şiddetli eğriler vardır." Matt yarı bitmiş heykelin etrafında dolaşır. "Bu daha çok kıyıya vuran dalgalar gibi."

"Ya da iki kişinin yavaşça dans etmesi gibi," diyor Christine. Matt mırıldanarak onaylıyor.

Boğazım düğümlenir. Bu, sanat dünyasında hiç ait olamadığım bir kısımdır. Matt ve Christine eğitimli, yetenekli. Üniversitede okudular ve Christine yüksek lisansa kabul edildi, ikisi de yetenekli ve başarılı. Bu dilde konuşabiliyorlar.

Ben, sadece kalbimden geçenleri yaparım. Çoğu zaman, bitmiş eserin nasıl görüneceğine dair hiçbir fikrim yoktur. Seçtiğim malzemelerin sertliğiyle mücadele eder, gücümü ve becerilerimi kullanarak onları istediğim gibi şekillendiririm. Fırtınalar, şiddetli virajlar ve yavaş dans eden insanlar hakkında hiç düşünmedim.

Cevap vermememden memnun kalmış gibi görünen Christine konuyu değiştirir. "Heart's Cove Fringe Fest'teki sergini beğendim," der Christine, hala tabanına kaynaklamam gereken çelik parçaya bakarak. "İnternette tanıtımını yaptılar. Fotoğraflar güzel görünüyor, özellikle de topluluk bahçesi için yaptığın parça. Senin evine giderken önünden geçtik."

Yanına gelip duruyorum. "Güzel sanatlar mezunu, eğitimsiz, kaba babasının eserini beğendiğini mi söylüyorsun?" Omzuyla omzuma hafifçe vuruyorum.

Christine gülüyor. "Baba, sen bana her zaman ilham kaynağı oldun. Senin çalışmalarını gören herkes, senin diplomalı kişiler kadar iyi olduğunu anlar. Muhtemelen daha da iyisin." Parmakları, az önce yuvarlak bir boncuk haline getirdiğim kavisli çeliğin kenarını izliyor.

Bir saat boyunca konuşuyoruz ve Christine bana yüksek lisans planlarından, yıllardır hayran olduğu profesörlerden birinden ders alacağı için ne kadar heyecanlı olduğundan, Matt'in sanatına daha fazla zaman ayırabileceği yeni evden çalışma işinden bahsediyor. İkisi de ışık ve umut dolu. Sonra Christine, annesinin Christine'in benimle bir hafta geçirmek için erken ayrılmasına ne kadar kızdığını anlatıyor ve ben, muhtemelen kötü bir insan olduğumu gösteren küçük bir memnuniyet hissi duyuyorum. Her halükarda, çocuğumla çok gurur duyuyorum. Zeki, mutlu ve azimli ve onun bu kadar mükemmel bir insan olmasına inanamıyorum.

Keşke Georgia daha uzun kalıp onu tanıyabilseydim. Kızımın, Teksas'tan getirdiğim eski, paslanmış makine parçalarını çalışma tezgahının altından çıkarmasını izlerken bu düşünce birdenbire aklıma geldi. Bu parça eskiden antika bir saman balya makinesinin parçasıydı ve elli yıl boyunca babamın ahırında durmuştu. Eninde sonunda onu bir şeye dönüştüreceğim.

Christine paslanmış metali incelerken, yüzünde benim "odaklanmış hayal kurma" dediğim bir ifade var, sanki dünyayı kimsenin hayal bile edemeyeceği bir şekilde görüyor gibi. Shelly ve ben birbirimizin yüzünü bile görmekten nefret ederken Christine gibi bir çocuk nasıl yaptık, hiç bilemeyeceğim.

"Georgia da sanatçı mı?" diye soruyor Matt, dikkatimi tekrar şimdiki ana çekiyor. Çalışma masalarımın birine yaslanmış, gözleri kızımın.

Ona *"Kızımı incitirsen seni vururum"* konuşmasını yaptım, ama Matt'i her zaman sevmişimdir. Christine onunla üniversitenin ilk yılında tanıştı ve onun Christine'i sevdiğini her zaman anlayabilmişimdir. Christine'in annesi ve benim hiç yapamadığımız bir düzeyde birbirlerini anlıyorlar. Aralarında sadece bir bakış ya da ince bir dokunuşla bütün bir konuşma geçiyor. O, Christine'e sanki hayatındaki tüm ışığın kaynağıymış gibi bakıyor.

Matt'in sorusuna başımı sallıyorum. "Hayır, Georgia sanatçı değil, ama iyi bir gözü var. Şehirde bir galeri açıyor."

Christine'in yüzü aydınlanır ve köşedeki eski tahta parçaları dolu kovadan uzaklaşır. "Gerçekten mi?" Benim yüzümü buruşturduğumu görünce kaşlarını çatır. "Ne? Ne yaptın?"

Saçımı ovuşturarak ona alaycı bir gülümseme atıyorum. "Açılıştan sergileyeceği sanatçıyı yumruklamış olabilirim."

Kızım ağzını açtığında, bir şekilde benden tüm hikayeyi öğreneceğini biliyorum. Hikayeyi bitirdiğimde, kızım yarı öfkeli, yarı eğlenmiş durumda.

"Yani şimdi kararsız kalan diğer sanatçılar muhtemelen Georgia ile çalışmak istemeyecekler mi?" Christine kollarını kavuşturur. "Bu çok kötü, baba."

Kollarımı açarım. Ne yapmam gerekiyordu ki?

"Özür diledin mi?"

"Birçok kez," diye cevap veriyorum ve hayır, kızıma tam olarak *nasıl* özür dilediğimi anlatmayacağım.

"En azından bu var." Christine dudağını ısırır. "Belki biz yardımcı olabiliriz. Matt ve benim son projemizden bir sürü eski eserimiz ve portföylerimizden sanat eserlerimiz var. Sen de yavaş dans heykelini bitirebilirsin."

Boğazım düğümlenir. "Georgia'ya bu şekilde yardım etmeye razı mısın?"

"Ne, çalışmalarımı gerçek bir galeride sergilemek mi? Vay canına, bunu düşünebilirim." Gözlerini devirdi. "Tabii ki isterim! Ayrıca sen onu seviyorsun, bu da benim de onu sevdiğim anlamına gelir. Hadi oraya gidelim."

Kızımı kollarımın arasına alıp şakağına öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum, Bug."

"Ben de seni seviyorum, baba." Hızlıca sarıldıktan sonra, Christine'in yüzünde annesinden aldığı inatçı ifade belirdi. Muhtemelen. "Şimdi Georgia'yı ara ve ona yolda olduğumuzu söyle."

OTUZ GEORGIA

Oscar Anders ile telefon görüşmem bittiğinde ağlamak istemiyorum. Danimarkalı metal ustası Oscar, kısa süre önce bazı eserlerini galerimde sergilemek istediğini söylemişti. Ama telefonu kapattığım anda gözlerim dolmaya başlıyor.

Öfkeyle yanaklarımı silerken, tertemiz yeni ofisimdeki duvara bakıyorum ve onu potansiyel sanatçılar listemden çıkarıyorum.

O, listemdeki son kişiydi, yani bugün aradığım on dört kişinin hepsi benimle çalışmayı reddetti. Cameron Fuller, kırk üç yaşındaki kızıma yakıp kül etti.

O *köpek* herif. Benim hakkımda müstehcen şakalar yapıyordu, yumruk yedi ve şimdi ne istiyor, intikam mı almak istiyor?

Belki Simone ve Sebastian haklıydı; benimle çalışmayı kabul etmesinin tek nedeni benimle yatmak istemesi idi. Ve bu harika değil mi? Ben başarılı, hırslı bir iş sahibi değilim. Ben sadece bir vajinanın sahibiyim.

Elimdeki telefon titriyor ve ekranda Sebastian'ın adı yanıp sönüyor. Şu anda onunla uğraşamam. Kendime ve Cameron'a kızgınlığım ve korkarım ki öfkemi Seb'den çıkaracağım. O bunu hak etmiyor. İntikamcı tarafım, Cameron'ın ağzına yumruk attığı için mutlu ve köpeğinin Cameron'ın yüzüne işediği için de aynı derecede mutlu. Bella'ya teşekkür etmek için ona bir ödül vermeliyim.

"Ugh." Ayağa kalkıp sırtımı gererim. Kendime acımaya vaktim yok. Yeni bir sanatçı bulmak, onlarla sözleşme imzalamak, eserlerini çerçeveletmek, fiyatlandırmak ve sergilemek için altı günüm var.

Adımlarım boş odada yankılanıyor ve asma kata bakıyorum. Orada farklı yükseklikte altı adet kaide var ve her birinde birer seramik eser sergilenecek. Yapabileceğim bir şey, Mac'i arayıp sergilemek istediği eserleri kesinleştirmek.

Listemden verimli bir şeyi silebileceğim için mutluyum, telefonumda onun adını aratıyorum, ama telefon çaldığında hayal kırıklığına uğruyorum. O da benden vazgeçecek diye korkumu görmezden gelerek ona bir mesaj bırakıyorum.

O değil... Trina ona izin vermezdi. Buna inanmak zorundayım, yoksa sinir krizi geçireceğim.

"Merhaba?" Arkamdan bir kadın sesi duyulur ve dönüp galerinin açık kapısında Christine'i görürüm. Bana geniş bir gülümsemeyle bakar. "Aramaya çalıştık," der.

Matt onun arkasında girer, ardından Sebastian gelir. Bana sempatik bir gülümseme atar ve çıplak duvarlara çenesini sallar. "Şansın yaver gitti mi?"

Yüzüme cesur bir gülümseme takınıp başımı salladım. "Henüz yok, ama bu kasabada benimle çalışacak kadar çaresiz *biri* mutlaka vardır." Belki şaka yaparsam, utanç verici olmak yerine komik olur.

"Evet," dedi Christine, kollarını açarak. "Ve sen de

"

Gözlerimi kırıştıyorum.

Christine gülümser ve kaşlarını oynatır. "Ee?"

"Anlamadım."

"Matt ve ben! Babamın yeni bir eseri var, muhteşem bir şey. Senin mekanını doldururuz!" Elini duvarlara doğru salladı, sonra durakladı. "Tabii sen de kabul edersen. Senin işine karışmak istemiyoruz."

Kalbim hızla atıyor. Onlar yerel sanatçılar değil, ama en azından önümüzdeki hafta sonu açılış yapmamı sağlayacak. "Yanınızda sanat eserleri var mı?"

"Evet," diyor Matt, kolunu kız arkadaşının omzuna dolayarak. "Üniversiteden mezuniyet projelerimiz ve koleksiyonlarımızdan bir sürü başka eser var."

"Yüksek lisans başvuruları için büyük bir portföy hazırlamamız gerekiyordu," diye açıklıyor Christine. "Ve her şeyi taşıyacağımıza karar verdiğimiz için, kimsenin görmediği eserler de dahil olmak üzere hepsini yanımızda getirdik."

Nabzım hızlanıyor, ağzım kuruyor. Bu işe yarayabilir. Başka seçeneğim yok, değil mi? Ama Christine babası kadar iyi ise, galerimi planladığım gibi açabilir ve bu süreçte Cameron Fuller'a büyük bir orta parmak gösterebilirim.

"İyi misin?" Sebastian aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Yüzünde tuhaf bir ifade var."

Gözlerine bakıyorum. "Seni kıskanıyorum."

"Kıskanmak mı?" Kaşları alçalıyor.

"Neden?"

"Keşke Fuller'ın ağzına yumruk atan ben olsaydım."

Sebastian başını geriye atıp güldü. Christine ve Matt de ona katıldı ve kısa süre sonra gözlerimden yaşları siliyordum, ama bunlar umutsuzluktan değildi.

"Bana çalışmalarını göster," derim sonunda. "Ne üzerinde çalıştığınızı görelim."

SONRASINDAKİ KARIŞIKLIKTAKİ nefes almaya bile zaman bulamıyorum. Christine yağlı boya konusunda bir dahi. Eserleri soyut ve güzel, neredeyse büyürken babasının atölyesinde yarattığı şekillere bir övgü niteliğinde.

Matt ise, geri dönüştürülmüş artıklardan kendi yaptığı kalın, lüks kağıtların üzerine sulu boya ile resim yapıyor. Bitmiş ürünler tuhaf ve ruhani. Ondan bunu beklemiyordum; sıradan bir adam gibi görünüyor, ama derin bir kişiliği olmalı.

Önyargılı olabilirim, ama Matt ve Christine'in çalışmaları Cameron Fuller'inkinden çok daha iyi görünüyor. Çalışmalarının sergilenmesi için şartlar üzerinde anlaşıyoruz, sözleşmeleri imzalıyoruz ve resimlerin çerçevelenmesi ve asılması için çalışmaya başlıyoruz. Altı gün bir anda geçiyor. Her sanat eserinin asılmadan ve en iyi şekilde sergilenmeden önce çok fazla dikkat ve özen gerektirmesi nedeniyle, sandığımdan çok daha fazla iş var.

Açılış etkinliğimden önceki gün olan Cuma günü, Sebastian sonunda üzerinde çalıştığı heykeli görmeme izin veriyor. Bu heykel kalbimi sıkıştırıyor ve gözlerimi yaşartıyor. Neden böyle tepki verdiğimi açıklayamıyorum. Cilalı metalin kıvrılıp renkli cama çarparak coşkulu, mutlu bir dalga gibi yayıldığını görünce, kollarıma onu sarıp yanağına kocaman, ıslak bir öpücük konduruyorum.

Ertesi sabah, her bir sanat eseri için etiket sipariş etmeyi unuttuğumu fark edince çılgınca paniğe kapıldım. Kız kardeşim, yerel kırtasiyeden boş kartvizitler bulmama yardım etti ve

eserlerin isimlerini, fiyatlarını ve sanatçıların isimlerini yazıyor (el yazısı, sanki 1800'lü yıllarda kaybolan denizcilere aşk mektupları yazıyormuş gibi görünüyor ve benim tavuk tırnağı gibi yazımdan çok daha zarif).

Sonunda, Alec ve Nate'i de yanımıza alıp dolar mağazasına koştuk ve Piper, fiyat etiketlerini duvara yapıştırmadan önce kare şeklinde bir cam parçası arasına sıkıştırmak gibi akıllıca bir çözüm buldu. Sonuç zarif ve sade oldu, açılış sabahı dört saat boyunca koşturup galerinin zemininde el işi yaptığımız hiç belli olmuyordu.

İşimiz bittiğinde, eve gidip üstümüzü değiştirmek için acele etmemiz gerekiyor, ardından resmi açılış için hazırlık yapmak üzere geri dönmeliyiz. Piper'ın arkasından çıkmadan önce, dönüp mekanı bir kez daha inceliyorum. Temiz beyaz duvarlar, çift kat yüksekliğindeki odaya aydınlık ve ferah bir hava katıyor. Zemin sıcak bir ahşap kaplama ve hareketli duvarlar, odaya akıcı bir his vermek için yerleştirilmiş. Hareketli duvarların üst kısımlarında, sanat eserlerini en iyi şekilde aydınlatan aydınlatma armatürleri bulunuyor.

Galerinin ön kapısından, gözler odanın ortasındaki hareketli duvarda onurlu bir yerde konumlandırılmış en büyük tuvale çekiliyor. Mavi, turkuaz, yeşil ve beyazın oluşturduğu renk cümbüşü, içeri girer girmez enerji dolu bir etki yaratıyor. Christine bana bu eseri hiç kimseye göstermediğini ve her zaman bitmemiş ve amatörce görüldüğünü düşündüğünü söyledi. Ben bir sanat amatörüyüm, belki de bu yüzden bu eseri bu kadar çok seviyorum. Ama hey, bu benim galerim, istediğimi yapabilirim. Ve bu eseri onurlu bir yere koymak istedim.

"Geliyor musun?" Piper, galerinin dışındaki açılı park yerlerinden birine park etmiş arabadan seslendi.

Başımı sallayarak, tüm emeklerimin sonucunu kapattım, kapıyı kilitledim ve kız kardeşimin yanına gidip bu akşam için kendimizi güzelleştirdik.

OTUZ BİR MIA

BAİLEY'i her zamanki bakıcısı olan Sarah adındaki yerel bir gencin bakımına güvenle bıraktıktan sonra, saçlarımı son bir kez kabartıp elbisenin arkasını kontrol ederek külot izi görünmediğinden emin oldum. Bu elbiseyi altı yıl önce yeniden çıkmaya başladığımda satın almıştım. Naifliğimle, güzel akşam yemeklerine çıkıp hayallerimin erkeğiyle tanışacağımı düşünmüştüm.

Oysa bu güzel, tereyağı sarısı elbise, tüm bu zaman boyunca dolabımdaki giysi çantasında kaldı. Omuzlarımin en üst kısmına kadar uzanan, omuzlarımı açıkta bırakan ince bir yakası var ve köprücük kemiklerimi muhteşem gösteriyor. Yaka, göğüslerimin altına kadar inen ince bir V şeklinde ama dekolteyi pek göstermiyor. Kolları dalgalı ve dirseklerimin hemen üstüne kadar uzanıyor, bu da belimi daha ince göstererek beni olduğumdan çok daha kıvrımlı gösteriyor. Ağır kumaşın kalçalarımı sarması ve sonra dalgalı bir şekilde inip baldırlarımın ortasında ince bir trompet şeklinde bitmesini her zaman sevmişimdir.

Seksi olduğuna karar verdim. *Ben* seksiyim. On yıldan fazla bir süredir kendimi gerçekten seksi hissetmemiş olsam da. Daha da iyisi, kendim için giyiniyorum. Süslü bir restoranda randevuya çıkmak için giyinip süslenmeme gerek yok. Yeni kız arkadaşlar edinebilir ve onların etkinliklerine tek başıma, muhteşem görünerek katılabilirim. Şampanya yudumlayıp sanat eserlerine bakarak, bir kez olsun keyfime bakacağım.

Kulaklarıma sallanan altın küpeleri takıyorum ve yüzümü çerçevelemek için birkaç saç telini kıvrıyorum, geri kalan sarı saçlarımı ise ensemin üstüne topluyorum. Son olarak, kırmızı rujla makyajımı tamamlıyorum.

"Çok güzelsin anne," diyor Bailey kapı eşiğinden, başını kapı pervazına yaslayarak.

"Elbiselerden nefret ettiğini sanıyordum."

Bana çok sevdiğim o gülümsemeyi gösterir — genellikle başını belaya sokmak üzere olduğunu gösteren gülümseme. Ama bu sefer sadece "Onları giymekten nefret

giymekten nefret ediyorum. Başkalarına yakışıyor" der.

Gülümseyerek kızımın saçlarını öpüyorum ve onu takip ederek oturma odasına geçiyorum. Sarah, Bailey ile izleyecekleri filmleri karıştırıyor. İkisi kanepeye yerleşip bana veda ediyorlar. Ben de ince bilek kayışlı beyaz topuklu ayakkabılarımı giyip dairemnden çıkıyorum. Berber dükkanının önünden geçip Cove Bulvarı'na çıkıyorum.

Berber dükkanının kapısından çıktığımda galeri hareketli bir yer. Kapı açık olduğu için, canlı sohbet seslerinin altında havada yankılanan zarif klasik müzik sesleri duyuluyor. İşimi arkamda bırakıp, garip bir şekilde gergin hissediyorum. Kokteyl kıyafeti giyilmesi gereken etkinliklere beni davet eden arkadaşlarımın olması çok uzun zaman oldu – ve uzun zaman derken, hiç olmadı demek istiyorum.

"Mia!" Fiona'nın sesi arkamdan geliyor ve dönüp baktığımda, muhteşem bir yüksek yakalı siyah elbise giydiğini görüyorum. Koyu renkli saçları düz ve keskin, omuzlarına kadar uzanıyor. Şık siyah bir takım elbise giyen Grant ile kol kola yürüyen Fiona, zarif ve şık görünüyor. "Gelmeye karar verdiğine çok sevindim." Grant'in kolunu bırakıp bana sarılıyor.

Doğru, açılışa katılma konusunda biraz kararsızdım. Kira artışı ve maddi sıkıntılarım varken, bir gece dışarı çıkmak için bakıcıya para ödemek sorumsuzluk gibi geliyordu. Ama sonra Georgia'nın ne kadar iyi davrandığını, yaz boyunca Bailey'i almam ve bakıcılık yapmamda bana ne kadar yardımcı olduğunu düşündüm ve hayır demenin saf korkaklık olacağını anladım.

"Elbiseni çok beğendim," diyorum Fiona'ya.

"Bu eski şey mi? Trina beni satın almaya ikna etti ve giyim konusunda onun zevkine her zaman güvenirim." Gülüyor. "Giyinmek için iyi bir bahaneyi kaçıramam. Hadi, içeride neler olduğunu görelim."

"Mia! Fiona! Grant!" Simone, içeri girer girmez bize doğru koşarak gelir ve bizi kucaklayıp öper. Gülerek, kıyafetimle ilgili coşkulu iltifatlarını kabul eder ve ona da iltifatlarımı iletirim. Gerginliğim yok olur; buraya aidim. İçerideki diğer bayanlara katılırız. Herkes buradadır. Nora şehre geri dönmüştür, kolu Fallon'un

Lily ve Rudy uzak köşede Margaret, ikiz kardeşi Dorothy ve onların partnerleri Hamish ve Eli ile konuşuyorlar. Trina ve Candice, Simone'a katılarak bizi ön kapıda karşılıyorlar.

"Ne kadar harika, *değil mi?*" diyor Candice, haute couture olması gereken, kesinlikle *inanılmaz* bir elbise giyiyor. Daha fazla kucaklaşma. Daha fazla iltifat. Daha fazla kahkaha.

Kısa sürede, sadece görerek tanıdığım tüm bu kadınların oluşturduğu topluluk ve dostluk içinde kendimi kaybediyorum. Sanat eserlerini hayranlıkla inceleyerek dolaşıyor, şampanya yudumluyor ve yelekli garsonların odada dolaştırdığı küçük atıştırmalıkları yiyoruz.

Derin mavi bir elbiseyle parıldayan Georgia, mükemmel bir ev sahibi gibi bir grup konuktan diğerine geçiyor. Bize geldiğinde, yanağıma bir öpücük konduruyor ve geldiğim için teşekkür ediyor. "Ne düşünüyorsun?" diye fısıldıyor. "Nasıl görünüyor?"

"İnanılmaz görünüyor," diye dürüstçe cevap verdim. "Bu resimler gerçek dışı."

Gülümsemesi parlak, sanki ondan gerçek bir ışık yayılıyor gibi. "Oh! Des!" diyor ve hafifçe dönerek omzumun arkasını bakıyor.

Ben gerginleşiyorum.

"Georgia," diye cevaplar derin sesiyle. "Açılış için tebrikler. Büyükbabam ve büyükbabam özürlerini iletiyorlar. Yatma saatlerini geçtiğini söylüyorlar."

Georgia gülüyor ve elini sallıyor. "Onlar adına geldiğin için teşekkürler."

Yavaşça dönünce, sol omzumun hemen arkasında kötü ev sahibimin silueti beliriyor. Onun karanlık, karanlık bakışlarıyla karşılaşınca, bir puma tarafından takip edildiğini fark eden bir geyik gibi hissediyorum.

Yüzü ifadesiz kalırken saçımı, küpelerimi, elbisemi inceliyor. "Merhaba Mia."

"Dorothy ve Margaret geldi," diye bağılıyor Georgia. "Margaret'e yardımları için teşekkür etmeliyim. İzninizle."

Yeni misafirlerini selamlamak için uzaklaşırken, kendimi işimi kaybetmeme neden olacak adamla karşı karşıya buluyorum.

Keşke takım elbise içinde bu kadar yakışıklı olmasaydı. Beyaz gömleği geniş omuzlarına mükemmel bir şekilde oturuyor, lacivert pantolonu da aynı şekilde ustaca dikilmiş. Muhtemelen özel dikimdir. *Ugh.*

Çenesinin traş olduğunu fark ettim; ilk seferden sonra geri gelmemiştii. Bu konuda ne hissededeceğimi bilmiyorum.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Buraya gelmeye cesaretin olmasına şaşırdım. Georgia'yı da benim gibi zorluyor musun?"

Kaşını hafifçe kaldırması, benim fısıldayarak sorduğum soruyu duyduğunun tek kanıtı. "Şantaj çok ağır bir kelime, Bayan Abbott."

"Sen ne dersin?" Kalçam dışarı çıkıyor ve kendimi kavgaya hazırlanır gibi omuzlarımı dikleştirirken buluyorum.

Ah! Bunu nasıl yapıyor? Beni mutlu, zarif ve kaygısız bir halden kızgın ve öfkeli bir hale getiriyor.

"Ben buna iş derim," diye cevaplar. "Ve Georgia son dokuz yıldır bedavaya bir apartman dairesinde yaşamıyordu." Gözleri dudaklarıma düşer, sonra tekrar elbiseye iner ve kalçalarıma yapışan kumaşa takılır.

Cildimin yüzeyine sıcaklık yayılan şey öfkem olmalı. Elbisem çok dar geliyor çünkü ondan kurtulup, bu kadar büyük, kibirli bir pislik olduğu için ona saldırmak istiyorum.

Evet, aynen öyle. Sadece kafasını omuzlarından koparmak istiyorum ve bu yüzden vücudumu yavaşça inceleyen bakışları parmak uçlarımda hissizleşmeme neden oluyor.

Sonunda, sonsuzluk kadar uzun bir süre sonra, bakışları tekrar benimkilere dönüyor. "Kira kontratının sahibi olan kişiye daha nazik davranmalısın."

Ben kekeleyorum. "Ben... sen... *ben... hayır.*" Ejderhanın ateşli nefesi dışarı çıkıp tüm binayı yakmasın diye dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Bunun yerine, çenemi kaldırıp burnumun ucuyla ona bakıyorum. "Affedersiniz, Bay Thomas."

Sonra ona sırtımı dönerim ve arkadaşlarımla yanına dönerim, yol boyunca onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmiyormuş gibi davranırım. Daha sonra, tekrar nefes alabildiğimde, omzumun üzerinden bakarım ve onun gittiğini fark ederim.

OTUZ İKİ SEBASTIAN

Art's Cove'a ilk kez adım atmak, asla unutamayacağım bir deneyim. İlk gördüğüm şey kızımın resmi. Gururla doluyorum ve göğsümün neredeyse komik bir şekilde şiştiğini biliyorum. Elimde değil.

İnsanlar mekanın içinde dolaşüyor, yemek yiyor, içiyor, gülüyor. Georgia'yı arıyorum ama sadece kızımı ve Matt'i görüyorum. Matt'in eserlerinden birinin yanında, daha önce hiç görmediğim üçüncü bir adamla derin bir sohbete dalmışlar. İçeri girip kravatımı düzeltiyorum, göğsümün üzerinde düzgünce yerleştiriyorum.

Sağa bakarak, Christine'in başka bir tablosunun önünde duruyorum. Bu tablonun fotoğraflarını görmüştüm; yüksek lisans başvurusu için hazırladığı portföyündeydi. Ama aydınlatılmış, çerçevelenmiş ve gerçek bir galeride asılı halini görmek beni derinden etkiliyor. Orada duran benim küçük kızımın eseri ve bunu Georgia gerçekleştirdi.

Sanki onu var olmasını dilemişim gibi, hayallerimin kadını dirseğimin yanında belirir. "Oldukça iyi görünüyorsun, kovboy."

Gülümserim ve dönerim... ve şok olurum. *Nasıl...* bir kadın bu kadar güzel olabilir? Yumuşak kahverengi saçları dalgalar halinde sırtına dökülürken, lacivert elbisesi mükemmel kıvrımlarını sararken, benim gibi biri için fazla güzel görünüyor.

Benim takım elbise pantolonum bile yok. Üzerimde, sahip olduğum tek koyu renkli ve üzerinde delik ya da leke olmayan "güzel" kot pantolonum var.

Bir gün Georgia uyanacak ve daha iyisini yapabileceğini fark edecek. Bundan eminim, içimdeki bu his yerçekimi kadar kesin.

"Georgia," diye diyorum zorlukla.

Gözleri yumuşar ve kollarını boynuma dolandır. Sonra tüm kasabanın gözü önünde dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur. "Merhaba Sebastian. Sana heykelini göstereyim." Elini elime sokar ve ben de onu takip etmekten başka bir şey yapamam.

Christine'in resmini onurlu bir yerde tutan hareketli duvarın arkasında, heykelim yükseliyor. Mekana doğru ilerledikçe, duvarın arkasında heykelim yavaş yavaş ortaya çıkıyor. İki grup insan başlarını bir o yana bir bu yana eğerek eserimi inceliyor.

"Sen gittikten sonra bu ışıkları ekledik," diyor ve yerdeki dört spot ışığı gösteriyor. "Işık ve gölgeler malzemelerle çok güzel bir etkileşim içinde."

Dudaklarımı büzüyorum ve kulağına eğiliyorum. "Gerçek bir galerici gibi konuşuyorsun Georgia. Tamamen gösterişli ve kibirli. Bu beni biraz tahrik ediyor."

Koluma vurup homurdanıyor. "Nazik olmaya çalışıyorum."

Gülerek, kolumu beline doladım ve onun beni odanın içinde dolaştırıp asma kata çıkmasına izin verdim. Haftalardır bu mekanda çalışıyorum, ama hala ne kadar güzel görüldüğüne şaşıyorum. Belki de buradaki insanların enerjisinden, ya da sesin duvarlardan ve yüksek tavandan yankılanmasından kaynaklanıyordur. Belki de dışarıdaki karanlık ve stratejik olarak yerleştirilmiş ışıkların, bembeyaz duvarlarda yer alan sanat eserlerini aydınlatmasından kaynaklanıyordur.

Her ne olursa olsun, burada olmak, bunun bir parçası olmak büyüğü bir şey.

Georgia bir şey söylüyor ama ben onun dudaklarının hareketine bakmakla meşgul olduğum için duymuyorum. Evet, o benim için fazla iyi, ama onu bırakmayacağım. O seçimini yaptı. Beni hayatına aldı. Artık benden kurtulamaz.

Gözlerini kırıştırarak başını eğiyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Az önce söylediğin tek kelimeyi bile duymadım, Tatlı Şeftali. Bu odadaki en şanslı adam olduğumu fark etmekle meşguldüm."

O, uyarı olarak dilini şaklatıyor, ama yanaklarının kızarması onu ele veriyor. "Hadi, seni yaramaz köpek. Diğer insanlarla kaynaşalım da kendini topla."

Gülerek, onun beni arkadaş gruplarının, tanıdıkların ve sanatseverlerin arasına götürmesine izin verdim. Georgia beni cehennemin derinliklerine götürse bile, ben onu mutlu bir şekilde takip ederdim, çünkü ona inkar edilemez, telafisi imkansız bir şekilde aşığım. Muhtemelen hep öyleydin.

Şu an ile yirmi beş yıl önceki tek fark, onun kaçmasına izin vermeyeceğim.

OTUZ ÜÇ GEORGIA

SON misafir (elinde kokulu mumla) ayrıldığında, üç şey yapıyorum: Galeri kapısını kilitliyorum, topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum ve vücudumu Sebastian'a yaslıyorum.

Kollarını bana dolayarak, beni sıcaklığı ve kokusuyla sarıyor. Saçıma yumuşak bir öpücük konduruyor, sonra beni daha sıkı sarıyor.

"Christine'e dört tablosunu sattığını söylediğinde yüzünün alacağı hali görmek için sabırsızlanıyorum," diyor yumuşak bir sesle.

Gömleğine gülümserim. "Çok sevinecek."

O uzaklaşır, yüzümü avuçlar ve beni öper. Son haftalarda çok öpüştük, neredeyse vahşi gençlerken öpüştüğümüz kadar, ama yine de her seferinde dudakları dizlerimi titretir. Elleriyle yüzümü tutarken ve vücudu benimkine yapışırken, başka hiçbir yerde bu kadar mutlu olabileceğimi sanmıyorum. Kimsenin kolları Sebastian'ın kolları gibi hissettirmiyor.

"Benimle eve gel."

Hüzünle gülümsüyorum.

"Yapamam, Sebastian." "Lütfen."

"Birincisi, kızın seninle kalıyor ve beni çığlık attırmayacağına güvenmiyorum." Sözlerim üzerine, gözlerinde kötücül bir ışık belirir. Bunu görmezden gelerek devam ederim: "Kız kardeşim yarın Colorado'ya gidiyor. Gitmeden önce onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyorum."

Sebastian iç çeker, sonra beni bir kez daha öper. "Yarın gece o zaman."

"Anlaştık."

"Ve ondan sonraki gece."

Dudaklarım gülümsedi. "Çifte anlaşma."

"Ve ondan sonraki gece."

Gölerek, onun yan tarafına dokundum. "Peki ya benim evim? Benim yatağım seninkinden daha büyük."

O homurdandır. "Peki. Birlikte olduğumuz sürece nerede olduğumuz umurumda değil."

Bu sözler aklımda yankılanırken, galeriyi kilitleyip eve doğru yola çıkıyorum. Kız kardeşim kanepede uyuyor, makyajı hala yüzünde, saçları dağılmış, elbisesinin etekleri kıvrılmış. Oturur oturmaz bayılmış olmalı.

"Piper." Omzunu sallıyorum. "Hadi. Yüzünü yıka ve yatağında uyu."

Kız kardeşim homurdanarak yavaşça oturur, sonra elleriyle gözlerini ovuşturur ve göz makyajını her yere bulaştırır. "Saat kaç?"

"Gece yarısını biraz geçe."

İnliyor. "Kahretsin. Yarın çocuklarla saatlerce araba kullanmam gerekecek ve akşamdan kalma ve yorgun olacağımı biliyorum."

"Hayır," diye cevap veriyorum.

Piper'ın kaşları, bulaşmış rakun gözlerinin üzerine çöküyor. "Hayır da ne demek?"

"Üçüncü kadeh şampanyanı içtiğini gördüm ve sana Colorado'ya bir uçak bileti ayırttım. Havaalanında seni bekleyen bir kiralık araba var, onu üç aylığına senin için ayırttım."

Gözlerini kırpıştırarak, sersemlemiş bir şekilde sordu. "Neden üç ay? Ondan sonra ne olacak?"

"Şükran Günü'nde seni ziyarete geleceğim," diye cevapladım, gülümseyerek. "Ve arabasını sana getireceğim. Ayrıca Clare'deki evin için nakliye şirketlerinden fiyat teklifi aldım, ama muhtemelen oraya gidip eşyalarını toplaman gerekecek. Ama masrafları ben karşılayacağım."

"Georgia," diye inledi. "Bu bir servete mal olacak. Üç uçak bileti, tüm ekstra bagajlar, araba, nakliyeciler..."

"Benim iğrenç derecede zengin olduğumu unutmuş gibisin, Piper," diye cevap veriyorum ve onu ayağa kaldırıyorum, "ve bunu daha önce teklif etseydim reddedeceğini biliyordum. Ama şimdi iade edilemeyen business class biletler satın alındı ve onları boşa harcamak için kendini çok suçlu hissedeceksin, bu yüzden kabul etmek zorundasın."

"Sen çok kötüsün."

"Biliyorum. Çok sinsi. Buna yeni bir başlangıç hediyesi deyin. Böylece kaos başlamadan önce yeni evine yerleşmek için fazladan bir günün olacak."

Piper taşınma ve yolculuk yüzünden çok stresli olmalıydı, çünkü omuzları düşmüştü. Gözlerini bana çevirdi ve bana yumuşak bir gülümseme attı. "Sen çok havalı bir ablasın, biliyor musun? Erkekler konusunda berbat bir zevkin olsa da."

Gülüyorum, sonra onu yatağına götürüyorum.

Kız kardeşim ve yeğenlerime veda etmek zor, ama onun iyi olacağını biliyorum. Ayrıca, Şükran Günü'nde ziyarete geleceğim ve o zaman onu kontrol edebilirim. Havaalanında güvenlik kontrolünden geçer geçmez, Heart's Cove'a geri dönüp galeriyi açtım.

Dün gece büyük bir başarıydı. Sebastian'ın heykeli, Christine'in dört tablosu, Matt'in iki tablosu ve Mac'in devasa vazolarından biri satıldı. Hiçbir şey satmayı beklemiyordum, sekiz parça satmayı hiç beklemiyordum.

Belki de zararı kapatmak için iki yıl gerekmeyecek.

Yeni bilgisayarımı açıp satışlarla ilgili evrakları incelemeye başlıyorum. Hâlâ yenileme, etkinlik planlama ve son birkaç ayımı alan çeşitli görevlerle ilgili birçok faturayı uzlaştırmam gerekiyor, bu yüzden galerinin ön kapısı açıldığında karmaşık bir hesap tablosunun karanlık köşelerinde derinlemesine çalışıyorum.

Dikkatimin dağılmasına minnettar olarak ofisten çıkıyorum ve Christine ile Matt'i görünce gülümsüyorum. "Merhaba, siz ikiniz."

"Babam, bugün çıkmadan önce bizimle konuşmak istediğini söyledi," diyor Christine. Gözleri galeride dolaşüyor, gözlerinde gurur parıltıyor.

"Evet, öyle. Geldiğiniz için teşekkürler." Ön tarafta duran büyük tuvalin önünde onlara katılıyorum ve eserin altındaki etikete dokunurken boğazımı temizliyorum.

Christine, etiketi kapatan camın köşesindeki küçük kırmızı etiketi görünce gözleri fal taşı gibi açılır. "Bu..." Bana, sonra Matt'e, sonra tekrar bana bakar. "Onu sattın mı?"

"O ve diğer üçü," diye cevap veriyorum. "Ve Matt'in ikisi."

Elini ağzına kapatıyor. "Hayır. Gerçekten mi? Ben..." Gözleri fal taşı gibi açılmış, sözünü bitiremiyor. Christine gibi girişken birinin suskun kalması, şu anda büyük şeyler hissettiğini gösteriyor olmalı.

"İyi misin?" Matt'in gözleri bile parlıyor. Kız arkadaşını kollarına alıyor ve ona sıkıca sarılıyor. İkisi birlikte çok tatlılar.

"Bu kadar şaşırmamalısın," diyorum nazikçe. "Sen çok yeteneklisin."

Sebastian'ın kızı gözlerini siler ve başını sallar, Matt'in kucaklamasından uzaklaşır. "O değil." Burnunu çeker. "Yani, biraz da öyle. Hiçbir şey satmayı beklemiyordum, dört tablo satmayı hiç beklemiyordum. Bu..." Matt'e bakar.

"Ona söylemelisin," diye cevaplar Matt yumuşak bir gülümsemeyle. "O da Clare'den."

Aslında değil, artık değil, ama onlar bu hassas anı yaşarken tartışmaya girmeyeceğim.

Christine derin bir nefes alır ve kendini toplar. "Babamın eski evi satılık," diye açıklar. "Yeni sahipleri arazinin çoğunu elinde tutuyor, yani sadece ev ve üç dönüm arazi satılık, ama hızlı satmak istiyor olmalılar çünkü istenen fiyat gerçekten çok ucuz."

Matt gülümseyerek onun şakağına öpücük kondurdu. "Epey bakımsız ama yine de iyi bir fırsat."

Christine bana gülümsüyor. "Babam için satın almak istiyorum, ama mortgage brokerıyla konuştuğumda, peşinat için yaklaşık on iki bin dolar eksik olduğunu öğrendim."

Beynim bir anlığına yüzümden kopuyor, bu yüzden iki üç saniye boyunca nasıl görüldüğümü bilemiyorum. İçimde hissettiğim şey, tüm organlarım vücudumdan kaçmaya çalışıyormuş gibi, dibe vuran, korkunç bir his.

"Bu... harika," diye cevap veriyorum, kusmak istiyorum. "Babanız biliyor mu?" Neyse ki, son soruda sesim sadece biraz titriyor.

Christine fark etmez. Başını sallar, yanaklarını silerek son gözyaşlarını kurutur. "Hayır, hayır. Ona sürpriz yapacağım. Çok mutlu olacak. O evi çok severdi ve biliyorum ki

annemle boşandıklarında o evi satmak onu çok üzmüştü. Artık orada yaşamak istediğinden bile emin değilim, ama en azından bu şekilde seçeneği olacak, anlıyor musun?"

"Tabii ki." Gülümsemem zoraki geliyor. Tiyatral bir şekilde nefes alıp saatime bakıyorum. "Oh, saate bak. Satışın detaylarını konuşmak için seni daha sonra arayabilir miyim? Beş dakika sonra bir toplantım var."

"Tabii, tabii," diyor Christine. Tereddüt ediyor, sonra bana atılıyor ve kollarını bana dolayarak sıkıca sarılıyor. "Teşekkürler Georgia. Babamı hayata döndürdün."

Doğru sesleri çıkarmalıyım, çünkü o beni bırakıp erkek arkadaşıyla galeriden ayrılıyor. Arkalarından kapıyı kilitleyip, ortada durup boşluğa bakıyorum.

Umut dolu geleceğimin illüzyonu ıslak kağıt mendil gibi kolayca yırtılıyor.

Christine, Sebastian'ın eski evini satın alacak. O, Heart's Cove'dan ayrılacak, çünkü ikimiz de onun Teksas'a geri dönmek istediğini biliyoruz. Ben burada kalacağım, çünkü orada benim için hiçbir şey yok — Sebastian dışında hiçbir şey yok ve yirmi beş yıl sonra bile bu yeterli değil.

BİR KAÇ SAAT SONRA, kendimi toparlayıp galerinin kapısını tekrar açtıktan ve yeni mekanı görmek için gelen birkaç meraklı kasaba sakiniyle selamlaştıktan sonra, neredeyse normal hissediyorum. Mantıklı tarafım, hızla çalışan zihnimi güvenli bir yere geri çekiyor. Gerçek şu ki, Sebastian'ın ne yapacağını bilmiyorum. Aile evini geri alsa bile, bu ilişkimizin bittiği anlamına gelmez. Dün gece bana bakışları, her gece yanımda uyumak istediğini söylemesi... Bunlar öylece yok olmaz.

Onunla konuşacağım, çünkü artık ikimiz de yetişkiniz. Bu konuyu halledeceğiz
çözümünü bulacağız.

Sanki onu var etmek istemişim gibi, Sebastian galeri kapısı. Orayı gözden geçirip beni gördü, sonra arka köşede yerleri süpürdüğüm yere doğru yavaşça yürüdü. Süpürgeyi duvara dayamaya zar zor vakit buldum ki, bir anda kollarına sarıldı ve beni deli gibi öpmeye başladı.

Beni her zaman sanki dünyada tek var olan kişiymişim gibi öper, sanki dudaklarımın tadını özlemiş gibi. Ama bugün öpücüğünde başka bir şey var mı? Belki de nihayet eve geri dönebileceğİ gerçeğinin getirdiğİ ekstra bir duygu?

Ayrılıyorruz ve Sebastian'ın mavi gözleri yumuşak. "Selam."

"Merhaba."

"Seni özledim." Gözleri düğmeli bluzumdan, düz paça kot pantolonumdan, ayağımdaki topuklu ayakkabılara doğru kayıyor. Bakışları kararıyor.

"Beni yirmi dört saatten az bir süre önce gördün."

"Çok uzun sürdü."

İçim eriyor ve umut yeşeriyor. Belki işler yoluna girer. Onunla konuşmam, planlarının ne olduğunu sormam ve asla Teksas'a geri dönmeyeceğimi açıkça belirtmem gerekiyor. Kolay, değil mi?

Ha. İki yüz kiloluk kaslı bir adam ve Teksas aksanı beni duvara dayayıp boynuma dudaklarını değdirmiyorsa kolaydır. Elleri belimi kavrar ve beni kendine sıkıca çekerken kokumu içine çeker, memnuniyetle inler.

"Senin evinde mi, benim evimde mi?" diye soruyor.

Ellerimi göğsüne koyup onu itmeli ve Christine'in hediyesini sormalıyım. Yarım gün boyunca bunu düşünerek geçirdiğim için, şimdi bu konuyu açıklığa kavuşturmalıyım.

Ama o beni tekrar öper ve hislerim galip gelir. Onun kollarında olmak, onun benimmiş gibi hissetmek çok güzel... şimdilik.

Clare'deki evi gündeme getirirsem, geri çekilebilir. Elleri dudaklarımdan ayrılır. Öpücüklerini kaybederim. Belki... belki şimdilik bunun tadını çıkarabilirim. Biraz daha.

Çenemi ısıyor. "Kimin evi, Georgia?"

"Seninki daha yakın," diye cevap veriyorum, sonra beni kaldırıp omzuna attığında çığlık atıyorum. "Sebastian," gülerek kıvranıyorum, "Çantamı almam lazım! Beni buradan taşıyamazsın."

Yönünü değiştirir, ofise doğru gider, çantamı alır, sonra ön kapıya doğru yürür. Beni sadece galeriyi kilitlemek için yere indirir, sonra beni kamyonetine bindirir ve onun evine doğru hızla gideriz.

Bu sorun değil, diye karar veriyorum. Elini uzatıp kot pantolonumun üzerine koyuyor ve bu dokunuş beni sakinleştiriyor. Konuşabiliriz daha sonra.

Şimdi, bedenlerimizi kullanarak birbirimizle iletişim kurabiliriz. Aramızda her zaman en kolay olan şey bu değil miydi? İlişkimizi besleyen bu kıvranan, ateşli şehvet? Seks ile tüm bu fazla duyguları, fazla enerjiyi çözebiliriz ve sonrasında geriye kalan şey gerçeği ortaya çıkaracaktır.

Kamyonun kabininden ona bakıyorum, yumuşak tişörtünün içindeki güçlü kollarına, yıpranmış kot pantolonuna, sakallarına, boğazında sallanan adem elmasına...

Ve onu kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok sevdiğimi biliyorum. Bu yüzden onun gitme düşüncesi bu kadar acı veriyor.

Onun evinin önüne geliyoruz ve aceleyle içeri giriyoruz. Ayakkabılarımı daha yeni çıkarmıştım ki, yine kollarına alınıp merdivenlerden yukarı taşıyorum. Kollarımı boynuna doladığımda, tek görebildiğim Sebastian. Tek koklayabildiğim o. Tek hissedebildiğim vücudunun sıcaklığı ve kalp atışlarının çarpıntısı.

O benim için geri dönen adam. Bana biftekli akşam yemeği yapan ve pazar sabahı benim için waffle makinesi aramaya çıkan adam. Vücudumu gitar gibi çalan, gece geç saatlerde beni arayıp kulağıma sadece sesiyle Teksas yazından daha sıcak hissettiren adam.

Ruhumda hissediyorum, aramızdaki bu titreşimi, birbirimiz için yaratıldığımızı gösteren bu kesinliği. Ben burada olsaydım Sebastian Teksas'a gitmezdi. Sevdiğim her şeyi bırakıp geriye dönmemi, onun en kötü çocukluk anılarının saklı olduğu evde uyumamı istemezdi. Sebastian *benim*.

Bu yüzden, merdivenlerin tepesine çıktığımızda, kendimi "Seni seviyorum" diye fısıldarken buluyorum.

Sebastian yatak odasının kapısında donakalır, şaşkın gözleri benimkilerle buluşur. Beni ayaklarımın üzerine indirir, bir an için kollarımı tutar, sonra ellerini aşağı kaydırarak bileklerimi kelepçeler. "Ne dedin?"

"Seni seviyorum dedim." Duygular boğazımı tıkasa da sesim daha güçlü çıkıyor. "Seni çok seviyorum Sebastian, bu beni delirtiyor."

Elleri bileklerimi sıkıca kavrar, sonra gevşer ve ellerime doğru kayar. Gözlerini kapatır ve iki elini dudaklarına götürür, parmak eklemlerimi öper. Titrediğini fark ederim. İkimiz de titriyoruz.

"Seb?" diye ciyaklarım. "Bir şey söyle."

Vahşi gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalkıyor. "Seni asla bırakmayacağım, Georgia," diye homurdanıyor. "Asla."

Bu yemin aramızda havada asılı kalırken, Sebastian beni bir damadın gelinini taşıdığı gibi kaldırır ve eşiği geçerek yatak odasına götürür.

OTUZ DÖRT GEORGIA

SEBASTIAN İLE SEKS her zaman yoğundur. Çoğu zaman, kıyafetlerimizi bile çıkarmaya vakit bulamıyoruz. Vahşi, tutkulu ve heyecan verici.

Bugün farklı.

Beni yatağa yatırırken o kadar şefkatli ki, kalbim sızlıyor. Gözleri, panjurlarından süzülen loş ışıktaki parıldayan, safir mavisi. Kendimi dünyanın en güzel, en önemli kadını gibi hissediyorum. Bu odanın dört duvarının ötesinde hiçbir şeyin önemi yok, en ufak bir önemi bile.

İşte biz buyuz. Aşkımız her şeyi tüketiyor.

Giysilerim tek tek çıkarılır. Sıcak, nasırlı eller vücudumu taparcasına okşar, sanki Sebastian benim her santimetrekaremi hafızasına kazıyormuş gibi. Çıplak kaldığımda, kelimelerin ifade edemeyeceği kadar çok şey anlatan uzun bir nefes verir.

İlk kez sevişiyoruz. Bu şehvet, seks ya da arzu değil; çok daha fazlası. Kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum ve onu öpüyorum, duygularımın derinliğini aktarmaya çalışıyorum. O da beni aynı derinlikte öpüyor, bedenime giriyor, bizi birleştiriyor. Senkronize hareket ederek, sessizce aşk sözleri söylüyoruz, aramızdaki güzel, parlak şeyin yoğunluğunu dile getirmeye çalışıyoruz.

Bu adamı tüm varlığımla seviyorum. Onun öfkesini, koruyuculuğunu, sırtışlarını seviyorum. Beni kızdırırken ve gülümsemesini saklamaya çalışırken ortaya çıkan o tek gamzesini seviyorum. Ellerini, nasırlarını, yara izlerini, hatta ona verdiğim görünmez yara izlerini bile seviyorum. Her hatırladığında özlemiş gibi iç uyluklarımdaki çilleri öpüşünü seviyorum.

"Çok güzelsin," diyor boğuk bir sesle. "Çok güzelsin Georgia." Hareketleri sertleşiyor, ağırlaşıyor ve ben boşalmanın yaklaştığını hissediyorum.

"Seni seviyorum," diyorum, ellerimi yüzüne koyarak.

Kalçaları bana doğru itiyor, benden bir inilti koparıyor. "Tekrar söyle." "Seni seviyorum."

Gözlerini kapatır, bacağımla kalçasına daha yüksekte tutmak için uzanır ve her vuruşunda beni daha derinden vurur. "Georgia..." Nefes verirken şakaklarında ter damlaları birikir, dudaklarını boynumda, çenemde gezdirir. "Seni çok seviyorum, bebeğim. Çok. Seni gördüğüm ilk günden beri seviyorum. Hiç durmadan."

Sebastian bu sözleri söyleyene kadar, o ihtiyaç ve tutku dolu kısık sesle söylenen bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Kalçalarının hareketini yavaşlatır, ben kıvranıp inleyene kadar zevkimi uzatır.

"Beni anlıyor musun?" diye sorar yumuşak bir sesle. "Sana olan hislerimi anlıyor musun?" Beni nazik, işkence edici hareketlerle, hiç olmadığı kadar derinden okşuyor.

"Evet. Evet."

"Benim için gel ve benim olduğumu söyle." Elini aramıza uzatır ve hassas tomurcuğuma ilk dokunuşunda patlarım.

"Seninim, seninim, seninim," zevk doruğa ulaşır ve çöküşe geçerken bir mantra gibi tekrarlıyorum. Sesim kısılana ve vücudum yorgun düşene kadar bunu binlerce kez söylüyorum. Ancak o zaman Sebastian kollarını dizlerimin etrafına dolayarak beni açıyor ve zevkini tatmak için beni açıyor.

Boğazından gelen bir iniltiyle orgazm olur, dudaklarında benim adım, aşkımız mühürlenir.

Göğüs kafesim kırılmış ve iç organlarım çıkarılmış gibi kendimi çiğ hissediyorum. Kollarımı sırtına dolayarak Sebastian'ı içimde tutuyorum ve kalp atışlarımın normale dönmesini bekliyorum. İçimde umut filizleniyor. Aramızdaki şey gerçek. Bu sadece seks değil. Fiziksel bir şeyden daha fazlası.

O, benim hayallerimi ve arzularımı bir kenara itmeye çalışmaz. On sekiz yaşındayken yaptığı şeyi yapmaya çalışmaz. Eğer ailesinin eski evini istiyorsa, bu bizim sonumuz olmaz. Sebastian, projelerime, hedeflerime, hayatıma ne kadar değer verdiğimi anlıyor.

Sebastian nefes nefese, ağırlığı üzerimde lezzetli bir battaniye gibi. Sonra hareket ederek dirsekleriyle üzerimde kendini destekliyor. Bakışları

gözlerimin arasında gidip geliyor, sanki gizli bir mesaj okumaya çalışıyormuş gibi. Görünüşe göre tatmin olmuş, hala içimdeyken eğiliyor ve komodininin üst çekmecesini açıyor. Birkaç saniye karıştırdıktan sonra, aradığını bulduğunda homurdanıyor.

"Ne yapıyorsun?" Sesim kulağıma bile uykulu geliyor. Uzuvarım hoş bir ağırlıkta ve gerçekten hareket etmeyi bırakmasını istiyorum. Ya da daha amaçlı hareket etmeye başlamasını.

"Uzun zaman önce yapmam gereken bir şey." Sebastian, bir dirseğiyle üstümde dengede dururken, sağ elinin parmaklarını sol elime geçiriyor. Parmak eklemlerimi dudaklarına götürüp tek tek öpüyor, tıpkı yatak odasının kapısının önünde yaptığı gibi, ve sonunda gözlerini benimkilere dikeyor.

O anda diğer elini fark ettim. Parmaklarında bir yüzük tutuyordu, tanıdığım bir yüzük. On sekiz yaşındaki Sebastian, bu küçük elmas yüzüğü almak için tüm birikimlerini harcamıştı ve onu özellikle benim için seçmişti. Sade altın yüzük, sanki yirmi beş yıl sakladıktan sonra temizletmiş gibi parlak ve pırıl pırıldı.

Kalbim durdu, sonra tekrar atmaya başladı.

"Sebastian..." "Benimle evlen," dedi.

Gözlerimi kırpiyorum.

"Beni sevdiğini söyledin. Benim olduğunu söyledin." Gözleri çok etkileyici. "Yüzüğümü al Georgia ve benimle evlen. Bu yüzüğü yirmi beş yıldır saklıyorum ve Fringe Festivali'nin sonunda heykelimin önünde durduğunu görene kadar nedenini bilmiyordum. Sen bana aitsin. Benim yanımda ol Georgia. Senin yerin orası ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Evet cevabım dilimin ucunda. Bugün, birbirimize ait olduğumuzun kanıtı değil miydi? O, etrafında döndüğüm güneş. Hayatımı daha parlak, yaşamaya değer kılıyor. Başka bir erkekte bu kadar yoğun bir şey bulamayacağım. Onu sevdiğim kadar kimseyi sevmeyeceğim.

Sonra Christine'in bana söylediklerini hatırlıyorum ve içimde şok edici bir hızla dehşet yükseliyor. Bir an önce zevk sarhoşu ve hoş bir sürpriz yaşayan biri idim, şimdi ise sert ve kırgınım.

Teksas'a dönmeden önce beni kendisine bağlamak için değilse, neden *şimdi* evlenme teklif etsin ki? Çocukluğunun geçtiği evini geri alacağını bilmiyorduydu, neden bu kadar acele etsin ki?

Sen bana aitsin. Benim yanımda ol, Georgia. Senin olman gereken yer orası ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Bunlar, benim başarılarımı kutlamak ve kendi hedeflerimi gerçekleştirmeme yardım etmek isteyen bir adamın sözleri değil. Bunlar, beni sessiz, uysal ve *yanında tutmak* isteyen, otoriter bir mağara adamının sözleri.

Bir anda, ne olduğunu tam olarak anladım: Christine ona eski evi geri alacağını söylemişti. Sebastian kabul etti. Beni gördü, sahiplendi ve benim onun mükemmel küçük kırsal yaşamı için mükemmel bir eş olacağıma karar verdi.

Peki.

Siktir *git*.

"Çekil üstümden." Omzunu ittim. "Ve içimden *çık*."

O geri çekildi, gözleri bir anlık incinmişliği ele verdi, sonra kaşlarını çatarak bunu gizledi. "Ne?" Sesi alçaktı, duyularımı sertçe kazıyordu.

"Hâlâ içimdeyken bana evlenme teklif ettiğine inanamıyorum." Onu itip yatağın kenarına yuvarlandım, Sebastian'a sırtımı dönerek oturdum.

Ne kadar aptalım?

Hiç değişmemiş. Evet, benim için geri geldi. Bana biftekli akşam yemeği yaptı, ne büyük olay. Standartlarım gerçekten bu kadar düştü mü?

Galeriyi açmak için çalışırken bana destek oldu, ama hala benim hayatımı kontrol etmeye çalışıyor. Hala benim hayatımı *kendi* şartlarına göre yönlendirmeye çalışıyor. Beni desteklemeye, yapmak istediklerimde *bana* yardımcı olmaya çalışmıyor. Erkeklerin benden sürekli bir şeyler almasından bıktım. *Onların* dünyasına uymak zorunda kalmaktan bıktım. Ne zaman destek göreceğim? Ne zaman beni destekleyecek biri olacak? Ne zaman hayallerim öncelikli olacak?

Yatağın kenarını sıkıca tutuyorum, omuzlarım kulaklarıma kadar yükselmiş. "Georgia, bekle." Yatak sallanıyor. "Ne oluyor? Hayır mı diyorsun?"

hayır mı diyorsun?" Sesinde inanamama var. Çünkü onun annesinin eski mutfağında akşam yemeğini pişirmek istememem çok inanılmaz bir şey. Bana bir rahat ver.

Öfke bana güç veriyor ve sözlerimi tutamıyorum. "Tabii ki hayır diyorum!" diye bağıriyorum, başımı çevirip ona öfkeyle bakıyorum.

O geri çekilir. "Oh, senin için yeterince iyi değil miyim? Öyle mi?"

"Bu çok manipülatif bir söz," diye tıslarım. "Hayatımı mahvetmeye çalışan sensin, ama beni suçlu hissettirmeye çalışıyorsun. Yine."

O, biraz şaşkın gözlerle alaycı bir şekilde güler. "Yok etmek... Seni anlamıyorum kadın."

"Oh, yine bana 'kadın' demeye başladın. Harika. Bunu özlemişim." Tam bir cadaloz gibi konuşuyorum, ama belki de böylesi daha iyidir. Tina Fey'in bir zamanlar dediği gibi, cadalozlar işleri halleder. Cadalozlar, her şeyi bildiklerini sanan seksi, ezici maço erkekler tarafından itilip kakılmazlar.

Ayağa kalkıp kıyafetlerimi aramaya başlıyorum. Aptal kot pantolonum çok sıkı. Sebastian'a sırtımı dönerek, pantolonumu uyluklarımdan yukarı çekmeye çalışırken zıplıyorum. O bluz nerede?

"Georgia, benden yine uzaklaşma. Bana bunu bir daha yapmayacaksın."

Dönüp parmağımı kendime doğrultuyorum. "*Benim için* en iyisi olanı yapıyorum, Sebastian. Tıpkı o zaman yaptığım gibi."

Çıplak bir şekilde yataktan atlar ve ellerini beline koyar. "Benim karım olmak o kadar mı kötü? Ne var, Georgia? Sikişmek için yeterince iyiyim, lanet bir köpek gibi peşinde koşmak için yeterince iyiyim, ama evlenmek için yeterince iyi değil miyim?" Kollarını genişçe açar. "Söyle bana!"

"Evet," diyorum. "Senin karın olmak korkunç olurdu. Kendimi sende kaybederdim ve bir daha yolumu bulamazdım." İkinci ayakkabımı giyip çantamı alıyorum ve yatağın yanındaki öfkeli, çıplak adama dönerek "Hoşça kal, Sebastian" diyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, ağlamıyorum. Galeriye doğru bir buçuk kilometreyi öfkeyle yürürken de ağlamıyorum. Scooter'ıma binip eve giderken de ağlamıyorum. Buzdolabının yanındaki dolabı açıp bir bardak alırken de ağlamıyorum, bir şişe şarap açarken de ağlamıyorum.

Gözlerim kuru ve içim ölü gibi.

Bütün bu haftalar boyunca Sebastian'la aramızda özel bir şey olduğunu düşünmüştüm. Tutkumuzun riske değer olduğunu düşünmüştüm. Düşünmüştüm ki...

Hırslı, azimli bir kadınla birlikte olmaktan korkmayan bir adam buldum. Galerimde çalıştı, beni destekledi ve bunun onun değıştiği anlamına geldiğini düşündüm. Beni anladığını sandım.

Yanılmışım.

Şarap kadehimdeki kırmızı sıvıya bakarken, öfke içimi kaplıyor, bir boa yılanı gibi beni sıkıştırıyor. Nefesim hızlanıyor. Kalbim hızla atmaya başlıyor. O iki yüzlü, yalancı *piç*. Nasıl cüret eder de bana özel bir şeyimiz varmış gibi hissettirip sonra da altımı oyabilir? Benim şehvetle bulanmış beynimi bahane olarak kullanıp bana evlenme teklif eder, beni kendine bağlar, tüm hayallerimi ve planlarımı bir kenara atmamı sağlar?

Ve o *yüzük*... O *yüzük*. Bana evlenme teklif etmek için kullandığı yüzüğü yirmi beş yıl boyunca saklamış. Neden? Bu ne anlama geliyor?

Elimdeki bardak parmaklarımın arasında serin ve ağır hissediliyor. Bir anlığına ona bakıyorum ve içimde bir şey kopuyor. Bir çığlık atarak bardağı duvara fırlatıyorum. Bardak parçalanıyor ve bembeyaz duvarlarımın her yerine kan kırmızısı bir sıvı sıçrıyor. Sesim kısılana kadar tekrar çığlık atıyorum, sonunda yanaklarımın gözyaşlarıyla ıslandığını fark edene kadar.

OTUZ BEŞ SEBASTIAN

KÖPEK YAVRUM beni karanlık, aşağı doğru bir sarmaldan kurtaran kişidir. Bella, ben yatak kenarında sadece kot pantolon giymiş ve cildimde Georgia'nın kokusu varken yatak odasının kapısında belirir. Köpek ayaklarıma atlayarak gelir ve ben onu kucağıma alana kadar orada üzgün bir şekilde oturur.

"Sanırım yürüyüş zamanı geldi, değil mi?"

Bella havlıyor. Onu tekrar yere indirene kadar kollarımda kıvranıyor. Pençeleri haliya değdiği anda merdivenlere doğru koşmaya başlıyor ve ön kapıya doğru ilerliyor.

İç çekerek bir tişört giyip çoraplarımı buluyorum. Ayakkabılarımı giyip Bella'ya tasmağını takınca dışarı çıkıyorum.

Sonbahar havası, serin ve umut dolu. Kısa kollu giymek için muhtemelen çok soğuk, ama şu anda eve geri dönüp yatak odasına gidip ceket almayı düşünmek bile imkansız. Boş yatağın üzerinde dağınık çarşafı görecekim ve Georgia'nın gittiğini kabul etmek zorunda kalacağım.

Yine.

Sonsuza

kadar.

Bella bazı çalıları ve bir sokak lambasını kokladıktan sonra, tasmağı koşabileceği en yakın parkın yönünde kaldırımda zıplamaya başladı. Bir sincap görünce donakaldı, vücudu heyecandan titriyordu, ama hayvanı ağaç gövdesine tırmanmasına izin verdi ve cömertçe burnunu çekerek onu reddetti.

Dikkatimi köpeğıme verirsem, midemde açılan karanlık umutsuzluk çukurunu düşünmek zorunda kalmam. Georgia ile aramızda az önce olanların gerçeğini kabul etmek zorunda kalmam: başından beri farklı sayfalardaydık.

Aşk onun için farklı bir anlam ifade ediyor olmalı.

Benim için onu sevmek son demektir. Hepsi bu. Oyun biter. Onun için... Onun için ne anlama geldiğini bilmiyorum. Belki de hayatında yapmak istediği tüm harika, hırslı şeylerden uzaklaşmak için eğlenceli bir oyalama. Beni sevmek onun için bir dönem, ama benim için onu sevmek tüm hayatım. Her zaman öyleydi.

Bu yaz hayatımın en güzel yazıydı. Hiç bu kadar enerjik, bu kadar azimli, bu kadar mutlu hissetmemiştim... Hiç. Bunun biteceğini bilmeliydim.

Bella işlemek için mükemmel bir çalı bulur, sonra sanki dünya açlığını çözmüş gibi havalı havalı uzaklaşır. Keşke hayat bu kadar basit olsaydı.

Belki Bella ve ben yeniden başlamak için yeni bir yer bulabiliriz. Clare değil, Heart's Cove değil... yeni bir yer, karmaşık bir geçmişin olmadığı bir yer. İnsanların beni rahatsız etmeyeceği, ufkun her yöne uzandığını görebileceğim ve kilometrelerce öteden yağmurun kokusunu alabileceğim bir yer.

Bella'nın tasmaını çıkarıp onu sokağımın sonundaki küçük köpek parkında koştururken, kalça hizasındaki tel örgü çite yaslanıp zihnimi o yeni yere götürüyorum. Orası huzurlu olurdu. Beni çıldırtan kadınlar, dramalar, reddedilmeler olmazdı.

Kendi evimi inşa edebilirdim, babamın öfkesi ile lekelenmemiş bir ev. Bana zarar veren tüm insanları unutabilirdim.

Asla yeterince iyi olmadığını hatırlatılmayacaktım. Kızımı büyütme dışında, sefil hayatında tek bir şey bile doğru yapmamış, değersiz, başarısız, özentili bir kovboy olduğum gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmayacaktım.

Hayır, kimsenin beni tanımadığı yeni bir yerde olurum. Geçmişimin hayaletlerini kovar ve sonunda Georgia için tuttuğum mumun sönmesine izin verirdim. Muhtemelen tatmin olurum, ama tamamen mutlu olmazdım. Sonunda, beni tolere edebilecek bir kadınla tanışabilirdim.

Bu da fena olmazdı. Bu hayat beni heyecanlandırmıyor, ama şu anda hissettiğimden daha iyi.

Daha önce, Christine bana eski aile evime teklif vereceğini söylediğinde, bir an için kendime izin verdim

hayal etmeme izin verdim. Sadece bir iki saniye sürdü, ama o hayatı tam olarak birkaç on yıl önce hayal ettiğim gibi görebiliyordum: büyük meşe ağacımızın dallarının arasından görünen gün batımı, Georgia yanımda, sazdan iki kişilik koltukta uzanmış, bacakları kucağımda, arka verandada bira içiyorduk. Onun ayak tabanını okşuyor ve o inlediğinde gülümsüyordum. Güneş batıp yıldızlar parıldayana kadar sessizce oturmaktan mutlu olurduk. Sonra onu evin diğer ucundaki büyük yatak odasına götürür ve ikimiz de uykuya dalana kadar tekrar tekrar sevişirdik.

Güzel bir görüntü. Bir ergenin mutlu bir hayatın nasıl olması gerektiğine dair hayali.

Çenemi sıkıyorum.

O görüntüdeki sorun — meşe ağacı, gün batımı ve Georgia — benim istediğim şeyin *değişmiş* olması.

Çocukluğumun bana taktığı zincirleri kırmaya çok korktuğum için Georgia'nın küçük bir hayat sürmesini istemiyorum. Onun benim için kendini küçültmesini istemiyorum. Onu, derin mavi bir elbise içinde, kolunu koluma dolayarak, galerisinde dolaşıp kasabadaki herkesi selamlarken görmek istiyorum. Bilgisayarının başına çok uzun süre oturup, zorlu bir iş sorununu çözmeye çalışırken kaşlarının arasında oluşan çizgiyi görmek istiyorum. Onun hayallerini dinlemek ve onları gerçeğe dönüştüren adam olmak istiyorum.

Sonra onu çıplak bırakmak ve yatakta parçalanışını izlemek istiyorum, bana hayatının diğer tüm yönlerinde çok değer verdiği o değerli güveni, gücü ve kontrolü vermek istiyorum.

İşte gerçek Georgia bu. Benim istediğim kişi o.

Georgia için yeterince iyi olmayabilirim, ama bir yemin ettim. Ona asla vazgeçmeyeceğimi söyledim. Ona kalbimdekini söyledim ve benim için ne kadar değerli olduğunu gösterdim. Onu seviyorum.

Biz birbirimize aidiz. Kollarını boynuma dolayarak yatağımda bunu tekrar etti. *Ben seninim*, dedi ve o anda bunun içten geldiğini anladım.

Eğer evlenmek istemiyorsa, sorun değil. Umurumda değil. Ama onun, şimdiye kadar yaşadığım en iyi ilişkiyi

ilişkimizi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Birlikte beslediğimiz bu aşkı yok etmesine izin vermeyeceğim. Kaçmasına izin vermeyeceğim.

Bugün olmaz. Asla olmaz.

Dilimi şaklattım ve köpeğim başını kaldırdı. "Hadi Bella kızım. Seni eve götürüyorum. Yapmam gereken bir şey var."

OTUZ ALTI GEORGIA

Kapı çalınıyor. Aslında "çalınıyor" tam olarak doğru kelime değil. Daha çok top ateşi gibi, evimin girişine yapılan bir saldırı gibi. Görmezden gelebilirim, ama gideceklerinden emin değilim.

Topuklarımın üzerine oturup, üç mutfak havlusuyla süpürgeliklere karşı tuttuğum cam ve kırmızı şarap birikintisinin önünde diz çöküyorum. Duvarım berbat durumda. Muhtemelen yeniden boyamam gerekecek. Ya da bir çerçeve takıp kırmızı sıçramaları sanat eseri olarak adlandıracağım. Adını "*Aptal Kadın*" koyabilirim.

Kapımın çalınması devam ediyor. İç çekerek ayağa kalkıyorum. Simone'un altıncı hissi ona bir şeylerin ters gittiğini mi söyledi?

"Georgia!"

Donup
kalıyorum

"Georgia! Kapıyı aç." Sebastian'ın yumruğu yine kapıma çarptı. *Bang-bang-bang-bang-bang.*

Şu anda bununla başa çıkamam. En son evime geldiğinde, arkamda beni destekleyen bir kız çetesi vardı. Fırında pişmiş brie peyniri bekliyordu ve yine de korkunçtu.

Şimdi neyim var? Boş bir ev. Boş bir kalp. Belki onu görmezden gelirim.

"Georgia!" Kapı çalma sesi devam ediyor, ara veriyor ve kapı kolu sallanıyor. "İçeride olduğunu biliyorum."

Yumruklarım sıkılı, omuzlarım gergin, birkaç saniye kapıya bakıyorum. Eğer kapıyı tekrar açarsam, bu bir mesaj göndermiş olurum, değil mi? Bu, onun fikrimi değiştirebileceğini gösterir. Konuşmaya hazır olduğumu gösterir.

Ama burada olduğumu bildiği halde onu görmezden gelirim, bu da farklı bir mesaj verir. Benim bir korkak olduğumu gösterir.

"Yüzünü görene kadar gitmiyorum, Georgia," diye bağıyor Sebastian, sesi kapıdan boğuk geliyor.

Gözlerimi kapatıp küfür ediyorum, çünkü ona inanıyorum. Koridorda ön holü geçip kapının kilidini açıyorum ve kapıyı açıyorum. "Ne var?"

"Sen bir korkaksın." Benim alanıma girerek beni geri çekilmeye zorlar, sonra gözlerini benden ayırmadan kapıyı çarparak kapatır. "Gerçekle yüzleşmektense kaçmayı tercih eden, boktan bir korkak küçük kız."

Cinayet bir seçenek. Onu şu anda öldürsem, jüri beni beraat ettireceğinden eminim.

"Bana *neden* benimle evlenemeyeceğini söyleyeceksin, Georgia. Ve eğer yeterli bir nedeni yoksa, neden korkmuş küçük bir tavşan gibi kaçtığını anlayacağız. Bunu anladıktan sonra, benim karım olma fikrini yeniden ele alacağız."

"Kaçmıyorum, seni pislik," diye tükürdüm. Evet, çocuk gibi konuşuyorum. Hayır, umurumda değil.

"Öyle mi? O zaman ne? Beni itip kakıp, bir açıklama yapmadan, gözlerime bile bakmadan evimden çıkıp gitmene ne denir?"

"Buna kendimi korumak denir, Sebastian."

Göğsü derin nefeslerle inip kalkıyor, gözleri öfkeli. Hâlâ giriş holündeyiz, aramızda sadece birkaç santim var. Geri çekilmeyi reddediyorum. Bu adama zaten kapladığı alandan daha fazla yer vermeyi reddediyorum. "Kendini korumak mı?" diye soruyor, gözleri çılgınca. "Kendini *neyden* koruyorsun, Georgia?"

Lastik bant geri sıçrayar gibi, topukları üzerinde sallanıyor ve aramıza bir metre mesafe koyuyor. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi daha sessiz, sorgulayıcı. "Kendini *benden mi* koruyorsun?"

Gözlerindeki acıyı nefret ediyorum. O acıyı oraya koyan kişinin ben olmamı nefret ediyorum. Ama başka seçenek var mı? Tüm hayat planlarımı çiğnemesine ve beni geçmişe sürüklemesine izin mi vereyim?

"Senin bizim yaşamamızı istediğin hayattan kendimi korumak için," diyorum sonunda, sesimdeki heyecan kaybolmuş.

Bir sessizlik olur. Bu sessizlik, kirpiklerimin arkasından Sebastian'a bakmam için yeterince uzun sürer. Elleri belinde, aramızdaki yere bakıyor. Kaşları gözlerinin üzerine çekilmiş, dudakları ince, kansız bir çizgi halinde bastırılmış.

Sonunda, bakışlarını bana çevirir. "Bu ne demek *lan?*"

"Oh, lütfen." Ona sırtımı dönüp mutfığa doğru yürüdüm. Nedenini bile bilmiyorum. Onun evimde daha fazla kalmasını istemiyorum, ama burada kendimi daha güvende hissediyorum. Kollarımı kendime doladım ve adanın karşı tarafında durdum.

Sebastian yılmadan etrafında dolanıyor. Ben, aramızda kuvars tezgahı bırakarak uzaklaşıyorum. Bir yöne, sonra diğer yöne hareket ediyoruz, adayı aramızda bir kalkan olarak kullanıyoruz. Bu çok saçma. Ben çok saçmayım.

Sebastian, karanlık bir eğlenceyle homurdanır ve durur. Geniş, bronzlaşmış avuç içleri soluk kuvars yüzeye konar. Aramızda bu kadar mesafe ve sağlam taş olsa bile, kendimi güvende hissetmiyorum.

Sebastian adanın üzerinde belirir ve beni izler. "Bu evden gitmemi istiyorsan, bebeğim, bana kafanın içinde neler olup bittiğini açıklayacaksın. Ve benim gibi bir köylünün anlayabileceği kadar basitleştireceksin."

"Bana bu aptal köylü numarasını yapma, Sebastian," diyorum, gözlerimi devirerek. "İkimiz de senin zeki bir adam olduğunu biliyoruz."

"Şu anda kendimi pek zeki hissetmiyorum, çünkü neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum."

Ne yanlış yaptığını bilmiyor mu? *Ne yanlış yaptığını bilmiyor mu?*

"*Bana evlenme teklif ettin!*" diye bağıriyorum. "Yirmi beş yıl önce yaptığının aynısını yaptın. Beni, beni anladığını, kim olduğumu ve ne istediğimi anladığını düşünmemi, umut etmemi sağladın, sonra da birdenbire bana tokat attın."

Derin bir nefes alır, ağzını açar, sonra tekrar kendini toplar. İki eliyle saçlarını taradığını, burnunun köprüsünü sıktığını ve kendini tekrar kontrol altına aldığını izlerim. "Georgia," der sonunda, sabırlı bir ses tonuyla. "Evlenmek istemiyorsan, evlenmeyeceğiz. Konu kapanmıştır. Tamam mı?"

Dudaklarım titriyor. "Teksas'a geri dönmeyeceğim."

Sebastian'ın saçları her yöne dağılmış. Gözleri şaşkın. "Peki. Sorun değil. Teksas'a gitmeyeceğiz."

Kaşlarımı çatıyorum.

O da kaşlarını çatar.

"Ama... senin evin," diyorum zayıf bir sesle. Bu ben değilim. Ben iş kurmuş ve servet kazanmış başarılı bir kadını. İnsanları kovmuşluğum var. Zorlu konuşmalar yapmışlığım var. Eski kocamla yönetim kurulu masasında karşı karşıya oturup, birlikte kurduğumuz hayatı cerrahi bir hassasiyetle bölüşmüştüm. Ben bundan daha iyiyim, bundan daha güçlüyüm.

Sebastian'a kalbimi söküp ona göstermek, benim için çok zor bir şey. Ona olan sevgim o kadar büyük, o kadar yoğun ki, söylemem gerekenleri ifade edecek kelimeleri bulamıyorum.

Derin bir nefes alıyorum. "Christine eski evinin satışa çıktığını söyledi. Galeri açılışından elde ettiği parayla sana hediye olarak teklifte bulunacağını söyledi." Mucizevi bir şekilde sesim nispeten titremez çıkıyor, ama yine de Sebastian'a bakacak cesaretim yok.

Saniyeler geçiyor.

Sonunda, bir anlığına gözlerimi kapatıp, sonra tekrar açarak onun bakışlarıyla karşılaşıyorum.

O... dehşete kapılmış görünüyor. Tamamen, tamamen dehşete kapılmış.

"Sen düşündün ki..." Derin bir nefes aldı. "*Kabul edeceğimi* mi düşündün? O eski hurdayı geri alabilmek için küçük kızımın cebinden para alacağımı mı düşündün?" Anlayış yüzüne yayıldı. "Geri dönmek istediğimi düşündün."

"Ben... Öyle değil mi?"

O içini çekti. "Hayır, Georgia. Hayır, istemiyorum. Özellikle de bu, ayrılmamız anlamına geliyorsa istemiyorum."

"Oh." Gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor ve onları durduramıyorum.

Sebastian tezgaha bakıyor, dudakları büzülmüş. "Ve kızımın bunun bedelini ödemesi anlamına geliyorsa, *kesinlikle* Clare'e geri dönmek istemiyorum. Tanrım. Bir erkeğin gururu vardır, Tatlı Şeftali."

Ben burun kıvırıyorum. "Fark ettim."

Gözleri kısılıyor. "Dikkatli ol. Şu anda çok hassasım. Bana küstahça davranmana ihtiyacım yok."

Sebastian ağırlığını kaydırıncaya kadar ada üzerinde birbirimizi izliyoruz. Yavaşça, sanki tekrar kaçacağımdan korkuyormuş gibi, yanıma geliyor. Yanıma geldiğinde, ona dönüp bakıyorum. Dokunmuyoruz, sadece birkaç santim uzaklıkta durup birbirimizin gözlerine bakıyoruz.

"Seninle evlenmek istediğim için sana evlenme teklif etmedim," der derin, gürleyen sesiyle.

"Öyle mi?"

Eli yanağıma dokunuyor, bu kadar iri bir adam için fazla nazik bir dokunuş. "Hayır, bebeğim. Seni sevdiğim için evlenmek istedim. Ve biliyor musun Georgia? Senin için o kasabayı yerle bir ederdim. Eğer istediğin buysa, o eski evi sırf senin onu parçalamanı izlemek için satın alırdım. Hatta, bunu yapman için sana altın kaplama bir balyoz bile alırdım. Georgia, sen benim hayatımsın. Seni sevmekten hiç vazgeçemedim. Bir saniye bile. Acıttı... Sana olan aşkım, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha çok acıttı, bu yüzden onu derinlere gömdüm, var olmadığını varsayabileceğim bir yere. Ama hep sen oldun... sadece sen." Alnını alnıma yaslayıp derin bir nefes aldı, başparmaklarıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi. "Shelly'nin sonunda benden boşanmak istemesine neyin sebep olduğunu bilmek ister misin?"

Küçük bir ses çıkarırım. Şu anda yapabileceğim tek şey bu.

O da hafifçe nefes verir. "Yüzük. Senin yüzüğün. Bana onu atmamı söyledikten sonra eşyalarımın arasında bulmuş. Onun istediğini yapmalıydım. İyi bir koca öyle yapardı. Ama o yüzük senden kalan son şeydi ve onu atmaya kendimi ikna edemedim. Senin saç tokaları evimde bulduğumda bile, deli bir karga gibi onları saklıyorum. Bu çok hasta bir şey. Bundan bıktım, Georgia. Seni o kadar çok seviyorum ki, başka hiçbir şeyin anlamı yok." Dilini şaklatıyor. "Ağlama, bebeğim. Hadi."

Kollarını bana dolayarak beni kendine çekiyor, sanki beni dünyadan koruyacakmış gibi bana sarılıyor. Gözyaşlarım gömleğini ıslatıyor, ta ki kendimi toparlayıp yüzüne bakana kadar.

"Özür dilerim."

Eli omurgamdan aşağıya doğru yavaşça kayarken, diğer eli çenemi yukarı kaldırarak beni öpüyor. "Ben de, bebeğim."

"Seni rahatsız eden şeyi sana söylemeliydim."

"Evet."

"Kaçmamalıydım."

Sebastian'ın gözleri parlar. "Hayır, hanımefendi. Ve bunun hakkında daha sonra, gözlerin yaşarmadığında konuşacağız." Sözler masum görünüyor, ama Sebastian'ın söyleme şekli karanlık, şehvetli bir

bir vaat gibidir. Dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırır ve "Ben de üzgünüm Georgia. Seni zorladığım için üzgünüm. Clare'e geri dönmek istediğimi düşündürdüğüm için üzgünüm. Sana o şekilde evlenme teklif ettiğim için üzgünüm. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun."

Kafamı sallıyorum, özrünü istemiyorum. "Yüzük nerede?"

Sebastian homurdanarak beni tutuşunu değiştirir ve sol ön cebine uzanarak o kader yüzüğü çıkarır. "Küçük bir şey. Ne zaman evlenirsek, sana daha iyisini alacağım."

Gülüyorum — ince, sulu bir ses — ve parmağından yüzüğü alıyorum. Sonra, ilk evlilik teklifinden yirmi beş yıl sonra, onu sol elimdeki üçüncü parmağıma takıyorum.

Sebastian'ın tepkisini görmek için başımı kaldırdığımda, çenesi sıkılmış ve gözleri parlıyor. Boynunun yanını, kulağını, çenesini öpüyorum. "Evet," diyorum ona.

"Zamanı gelmişti," diye cevaplar ve sonra dudaklarını benim dudaklarıma bastırır.

Bundan sonra Sebastian, kaçmamla ilgili çok unutulmaz bir ders veriyor bana. Terli, nefes nefese, kıcımlı kızartan bir ders. Ve Sebastian çok iyi bir öğretmen.

EPILOG

GEORGIA

Bir hafta sonra Heart's Cove'daki adliye binasında evleniyoruz.

Hemen evlenelim diye önerdiğimde, Sebastian ile benim evimde —ahem— barışmamızın ardından hala nefes nefese ve terliydim, vücudumuz hala zevkin etkisindeydi, tıpkı onun daha önce bana evlenme teklif ettiği an gibi.

Sebastian'ın kaşları aşağıya doğru çekildi. "Büyük bir düğün istemiyor musun?"

Omuz silktim ve kollarımı boynuna doladım. "Zaten bir tane yaptık. Planlaması çok uzun sürüyor ve bunu yapmak için zaten yirmi beş yıl bekledik."

Yüzü aydınlandı ve kolları belime dolandı. "Beklemenin anlamı yok."

Gülümsedim. "Ben de öyle düşünüyorum."

İşte böylece, ilk evlenme teklifinden yirmi beş yıl sonra, bir Salı günü lise aşkımla evlendim.

Christine ve Matt, tören için Washington'dan uçarak geldiler ve ikimiz için çok mutlu ve ıslıl ıslıl görünüyorlardı. Piper maalesef Colorado'dan ayrılamadı, ama olayları anlatmamı isteksizce kabul etti ve Sebastian'ın Clare'i geride bırakıp kalmaya razı olması durumunda daha iyi birine dönüştüğünü söyledi.

İkimizin de değiştiğini söyledim. O sadece belirsiz bir şekilde homurdandı, ama Sebastian'ı kocam yapmadan önceki sabah bana tebrik mesajı attı ve Şükran Günü'nde görüştüğümüzde bunu kutlayacağımıza söz verdi.

Şimdi, tanıklarımız Simone ve Christine'in eşlik ettiği halde adliyeden çıkarken, Sebastian parmaklarını

ve bana gülümsüyor. "Karım," diyor.

"Kocam" diye cevap veriyorum. Bu kelime dudaklarımdan çıkar çıkmaz, midemde bir heyecan dalgası hissediyorum, tam da olmam gereken yerde olduğumu doğrulayan bir heyecan. Eli, fildişi rengi elbisemin ipeksi kumaşını okşayarak sırtımdan aşağıya doğru kayıyor. Elbise dizlerimin hemen altına kadar uzanıyor, pileli eteği, dar kesim korsajı, uzun kolları ve yüksek yakası var. Vücudumu büyük ölçüde örtüyor ama vücuduma sıkıca sarılıyor ve pek de muhafazakar sayılmaz. Altı yıldır dolabımda duruyor, hiç giymedim... sanki tam da bu amaçla almışım gibi.

Sebastian siyah pantolon, kravatsız beyaz gömlek ve parlak yeni bir çift siyah kovboy çizmesi ile çok şık görünüyor. Bana gülümsüyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor, bu da ayak parmaklarıma kadar titremeye neden oluyor.

"Siz ikiniz çok tatlısınız," diyor Simone. "Hadi gelin."

Bizi bekleyen bir SUV'ye götürüyor ve hepimiz arabaya biniyoruz. Sebastian ve ben arkada oturuyoruz, başımı onun omzuna yaslıyorum. Christine ön koltuğa otururken Simone direksiyona geçiyor.

"Bizi nereye götürüyorsun?" diye soruyorum, mutluluk bulutunda rüya gibi süzülürken.

"Görürsün." Arka aynadan gülümser, sonra motoru çalıştırır.

Öğleden sonra güneşi değişen yaprakları altın rengine boyarken Cove Boulevard'dan aşağı doğru süreriz ve Four Cups'ın önüne park ederiz. Normalde kafe bu saatte kapalı olurdu, ama ışıklar yanıyor ve kapı açık. Arabadan ineriz ve yüksek sesle çalan müzik ve insanların sohbet seslerini duyarız.

Gözlerim yaşlarla doluyor. Sebastian yanıma gelip kolunu omuzlarıma doluyor ve beni kendine çekip şakağıma öpücük konduruyor.

"Tebrikler," diyor Simone, yüzünde parlak bir gülümsemeyle. "Düğün geceni küçük bir kutlama yapmadan geçiremezdik."

Fiona, Candice ve Trina kapıda belirir, etrafımızı sararak iyi dileklerini ve gözyaşlarını paylaşırlar. Bizi içeriye alırlar, içkiler akıyor ve müzik çalıyor. Bella, Hamish'in kucağındadır ve yaşlı İskoç tarafından küçük bir köpek prensesi gibi muamele görmektedir. Hamish, düğün gecemizde köpeğe bakacağını söyler

ve bu konuda bir seçeneğimiz yok gibi görünüyor. Jen, kafeteryanın arkasından muhteşem iki katlı bir düğün pastası taşıyarak ortaya çıkıyor ve ben ağlayarak makyajımı mahvediyorum.

Arkadaşlarım - kalpsiz pislikler - bana gülüyor ve elimde şampanya tutuyorlar. İçiyorum, yeni kocam ve arkadaşlarımla dans ediyorum ve kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissediyorum.

Ayaklarım yorulunca, dans pistinin kenarındaki sandalyelerden birine oturuyorum. Sebastian'ın odanın diğer tarafında Grant ile gülüşmesini izliyorum ve ona milyonuncu kez aşık oluyorum. Ona her baktığımda bu oluyor sanki.

"Çok güzelsin Georgia," diyor Mia yanıma otururken. "Senin adına çok mutluyum."

Kafamı sallıyorum. "Bir türlü inanamıyorum. Bir daha asla evlenmeyeceğime yemin etmiştim." Artık ince altın bir alyansla birlikte takılan sade nişan yüzüğüne bakıyorum. "Ama bu doğru geliyor. Bu kadar kısa sürede bu partiyi organize ettiğinize inanamıyorum."

"Oh, çok kolaydı," diye gülerek cevaplar Mia. "Bu kadınlar doğaüstü güçlere sahipler. Yardım etmek istedim, ama partiyi düzenlemeye karar verdikten on dakika sonra her şeyi halletmişlerdi."

Kız arkadaşlarımla beni Art's Cove'u açmaya zorladıklarını hatırlayarak gülüyorum. Bu kadınlar bir şeye kafalarını taktıklarında, onları durdurmak imkansızdır.

Bay ve Bayan Thomas bana doğru topallayarak gelirler ve tebriklerini sunarlar, ancak torunlarını seçmediğim için hayal kırıklığına uğramış gibi görünürler. Mia hiçbir şey söylemez, ama onlar uzaklaşınca bana gözlerini devirir.

Gülüyorum. "Flört uygulamasında şansın yaver gitmedi mi?"

"Lütfen," diye cevaplar. "Vazgeçtim. Yaşlı bir kız kalacağım. Artık bunu kabullendim."

"Peki," diyorum, "her zaman Des Thomas var."

Mia bana donuk bir bakış attı. "Saçımı kesip yemem daha iyi."

Gülerek odanın diğer tarafına bakıyorum ve Sebastian'ın bakışlarını yakalıyorum. Grant'e bir şeyler fısıldıyor, sonra odanın diğer tarafına doğru bana doğru geliyor. Tek kelime etmeden beni sandalyemden kaldırıyor ve omzuna atıyor, büyük seyirci kitlesinin büyük sevincine.

"Anla şunu, Sebastian!" Simone bağırarak, işaret parmağını ona doğru uzatır. "Düğün gecesi için hazır."

Fiona, Grant'in omzuna başını yaslayarak yanında gülüyor.

"Hepinize teşekkür ederim," diyor Sebastian, ben omzunda sallanırken daireler çizerek dönüyor. "Bu bizim için çok önemli. Ama Georgia ve benim gitmemiz gereken bir yer var."

Etrafta alaycı kahkahalar yükselir. Kızarak Sebastian'ın omzundan kurtulmaya çalışırım, ama o bacaklarımı daha sıkı sarar. Vazgeçip kocamın beni taşımasına izin verdiğimde, son gördüğüm şey arkadaşlarımdan bana pek de ince olmayan bir şekilde başparmaklarını kaldırmalarıdır.

Onlar tam birer aptal. Onları seviyorum, neredeyse Sebastian'ı sevdiğim kadar.

Kafeden çıktığımızda, beni kaldırıma indirir ve ellerini yüzüme koyar. "Seni seviyorum," der ve beni şefkatle öper. "Eve gitmeye hazır mısın?"

Kaşlarımı kaldırarak, arkamızdaki kafeye omzumun üzerinden bakıyorum. "Fazla seçeneğim yokmuş gibi görünüyor."

"Dört saatin vardı," diye gülümsüyor. "Şimdi sıra bende."

Sözleri vücudumun her yerinde titremeye neden oluyor. Hayatımın aşkına gülümserim, avuçlarımla omuzlarını okşadıktan sonra kollarımı boynuna doluyorum. "Beni eve götür Sebastian. Kocama sevişmek istiyorum."

Yolun karşısına, galerimin önüne park ettiği kamyonete taşınmadan önce aldığım tek cevap, düşük bir gürültüydü.

Sonunda, eve kadar gitmedik. Kamyon evimin önüne park eder etmez, onu garaj yolunda yere yatırıp üstüne çıktım.

"Tıpkı ilk seferki gibi," diyor Sebastian boğuk bir kahkaha atarak. Sonra bir süre ağızlarımız meşgul olduğu için hiç konuşmuyoruz.

MIA

Georgia ve Sebastian'ın düğün resepsiyonundan sonra eve döndüğümde, ayaklarım ağrıyor ve garip bir boşluk hissediyorum... ve kıskançlık, fark ediyorum. Göğsümde iğrenç, tırmalayan bir his var, sanki bir canavar pençelerini göğüs kafesime geçiriyormuş gibi. Arkadaşlarımı kıskanmaktan hoşlanmıyorum. Bekar olduğumu umursamaktan hoşlanmıyorum.

Bailey'nin bakıcısı Sarah, ben eve girdiğimde, topuklu ayakkabılarımı elimde, kanepede uyukluyor. Uyanır ve bana gülümser. "Merhaba. Bailey saat sekiz buçuk, dokuz gibi uykuya daldı. *Transformers* izledik."

"Teşekkürler, Sarah," diye cevap verdim. On yedi yaşındaki kıza parasını ödedim ve arabasına binip uzaklaşmasını izledim.

Kızımın odasına kafamı uzatıp, onun derin uykuda olduğunu gördükten sonra kendi yatak odama doğru yöneliyorum. Topuklu ayakkabılarımı dolaba bırakıp küpelerimi çıkarıyorum ve duşumu yarına kadar erteleyebileceğime karar veriyorum.

Yarın.

Bir yorgunluk dalgası beni vurur. Yeni fiyatla ilk ayın kirasını ödedim ve bu neredeyse tüm birikimlerimi tüketti. Yarın, bir şekilde daha fazla iş bulmam ya da başka bir iş bulmam gerekecek. Berber dükkanım yıl sonuna kadar ayakta kalamayabilir. Onca yıllık emek boşa gidecek. Tek gereken, kendini beğenmiş bir ahmağın gelip beni kanımı emmesiydi.

Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Telefonum çalıyor.

Çantamdan çıkarıp baktığımda, ekranımda Blind Date'ten bir bildirim görüyorum ve içimden inliyorum.

Harika. Saat sabahın biri. Ya müstehcen bir mesaj aldım ya da biri cömertçe gelip bana vasat bir seks teklif ediyor. Hayır, teşekkürler.

Uygulamayı siliyorum. Artık randevulara son verdim.

Sonra, telefonumu kilidini açmak için kaydırmak üzereyken, uygulamada beni bekleyen mesajın başını gösteriyor ve donup kalıyorum.

Ekranımda bir ayak emoji'si var. Hiç kimse, tek bir talipli bile, profilimde istediğim emojiyi bana göndermedi... bu geceye kadar.

Bu gece ani bir düğüne katılmış olmamı ya da tüm arkadaşlarımla yakışıklı erkekleriyle sarmaş dolaş olduğunu görmemi suçlayın. Belki de Sebastian onu kapıdan dışarı taşıdığında Georgia'nın gözlerindeki bakıştı.

Her neyse, içimde küçük, titrek bir umut ışığı yakıp uygulamayı açarak mesajı kontrol ettim.

TallDarkAndHandy:☐ ... Havuçlar seni sarhoş etseydi, tavşanlar mahvolurdu.

Kahkaha attım. Görünüşe göre en az bir kişi daha Mitch Hedberg'in dehasını fark etmiş. O küçük umut ışığı daha da parlaklaşıyor ve midemde bir heyecan dalgası oluşuyor.

Bir şans daha – Bu uygulamaya *bir* şans daha vereceğim. Cevap yazmak tam beş dakikamı alıyor, ama sonunda bir cevap gönderiyorum, sonra hemen telefonumu kapatıp komodinin üzerine koyuyorum. Umutsuz bir aptal gibi mesaj beklemek istemiyorum. Ayrıca, yatma vaktim çoktan geçti, bu yüzden gözlerimi kapatıp sabaha kadar telefonuma bakmamaya karar veriyorum.

ŞEHRİN DİĞER UCUNDA, karanlık bir dairede bir telefon çalıyor. Desmond Thomas, kahve masasından telefonu alıyor ve bulanık gözlerle izlediği televizyonun sesini kapatıyor. Ekranındaki mesajı görünce dudakları kıvrılıyor.

NaturalBlondie: Sonunda, bu uygulamada mizah anlayışı olan biri çıktı... Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi. Peki, bunun bir tuzağı var mı? El becerisi konusunda yalan mı söylüyorsun?

TallDarkAndHandy: Belki. Sen sarışın olduğun konusunda yalan mı söylüyorsun?

Cevap bekliyor, ama cevap gelmiyor. Des sonunda yatağa girdiğinde, düşünceleri başka bir sarışın kadına, kızdığında sevimli, minik kulakları kızaran küçük bir ateş parçasına yöneliyor. Belki de gidip bir kez daha tıraş olma zamanı gelmiştir.

GEORGIA'NIN SONUNDA EVLENMEYİ KABUL ETTİĞİ MUTFAKTAKİ SAHNEYİ OKUMAK İSTER MİSİN?
SEBASTIAN'LA EVLENMEYİ KABUL ETTİĞİ SAHNEYİ OKUMAK İSTER MİSİN?

[BONUS BÖLÜMÜ ALMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN!](#)

([HTTP://WWW.LILIANMONROE.COM/SUBSCRIBE](http://www.lilianmonroe.com/subscribe))

DES'İN BİR TEKLİFİ VAR: MIA'NIN KİRASINDA BÜYÜK BİR İNDİRİM İÇİN KÜÇÜK BİR HAFTA SONU GEZİSİ. BU SAHTE
BİR RANDEVU... TA Kİ DUYGULARI DEVREYE GİRENE KADAR.

KİTAP DOKUZ'U İNCELEYİN: **KİRLİ KÜÇÜK ORTA YAS (SAHTE) TARİH:**

[HTTPS://GENI.US/DLMFAKEDATE](https://geni.us/dlmfakedate)

YAZAR HAKKINDA

Lilian Monroe, bayılttıran kahramanları ve onları diz çöktüren kadınları yazmayı çok sever. İnsanları güldürmeyi sever ve onunla aynı mizah anlayışını paylaşan insanlar bulduğu için sonsuza kadar minnettardır.

Yazmadığı zamanlarda kitap okur (veya tekrar okur), yürüyüş yapar, ağırlık kaldırır veya çok sınırlı bir başarıyla gitar çalmaya çalışır.

Kanada'da büyüdü, ancak şu anda İrlandalı kocasıyla Avustralya'da yaşıyor. Kocasını sık sık kitaplarının kapak modeli olmak istediğini söylüyor, ancak Lilian bunun şaka olup olmadığından emin değil.



LILIAN MONROE'NİN DİĞER ESERLERİ

Tüm kitaplar için şu
adresi ziyaret edin:

www.lilianmonroe.com

[Wedpocalypse Conquest'in Dört Damat Yüzüğü](#)

[Savaş](#)

[Arzusu](#)

[Felaket](#)

[Manhattan Milyarderleri](#)

[Büyük Patron Hatası](#)

[Büyük Patron Sorunu](#)

[Büyük Patron Sorunu](#)

[Büyük Patron Sürprizi](#)

[Yasaklı Patron](#)

[Hayatın İlerleyen](#)

[Dönemlerinde Romantizm](#)

[Pis Küçük Orta Yaş](#)

[Kaçamağı Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Krizi Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Karmaşası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Hatası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Felaketi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Yıkımı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Sırrı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş İkilemi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş](#)

[Draması](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş \(sahte\)](#)

[Randevu Kardeşin En İyi Arkadaşı](#)

[Romantizm](#)

Seni İstememelisin

Seni Sahip

Olamazsın Sana

İhtiyacım Yok Seni

Özlemeyeceğim

Koruyucu Romantizm

Onun Yemini

Yemini Sözü

Düşmanlardan Aşıklara/İşyerinde Aşk İlk

Görüşte Nefret

İlk Görüşte Nefret

İlk Görüşte Aşağılama

Gizli Bebek/Kazara Hamilelik Romantizm CEO Tarafından

Hamile Bırakılmak

Bekar Baba Tarafından Hamile Bırakılmak

Yine Hamile Kaldım!

Milyarderin Oğlu Tarafından Hamile Bırakılmak

Noel'de Senin Kötü

Prens Kalpsiz Prens

Zalim Prens

Kırık Prens

Kötü Prens

Yanlış Prens

Yalnız Prens

Buz Kraliçesi

Haydut Prens

Sahte Nişan Romantizmi

Doğru Adamla Nişanlanmak

Yanlış Adamla Nişanlanmak

Mükemmel Adamla

Nişanlanmak

Dağ Adamı Romantizmi

Bana Yalan Söyle

Bana Yemin Et

Bana Koş

Doktorun Emri

Doktor O Doktor

D Doktor L



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

